

இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும்

தற்கால இலங்கையில் கடந்தகாலம்
பற்றிய கட்டமைப்பு

ஆர்.ஏ.எல்.எச். குணவர்த்தன

இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும்
தற்கால இலங்கையில் கடந்தகாலம் பற்றிய கட்டமைப்பு

ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர்த்தன

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
கொழும்பு
2000

முன்னுரை

இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும்

தற்கால இலங்கையில் கடந்தகாலம் பற்றிய கட்டமைப்பு

ஆசிரியர்

ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர் த்தன

துணைவேந்தர்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழாக்கம்

எம். ஏ. நு. மான்

இந்நூல்

R.A.L.H.Gunawardana எழுதிய

HISTORIOGRAPHY IN A TIME OF ETHNIC CONFLICT

Construction of the Past in Contemporary Sri Lanka

என்ற ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கம்.

பதிப்புரிமை

ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர் த்தன

முதல் பதிப்பு ஜூலை 2000

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்

425/15 திம்பிரிகல்யாய வீதி.

கொழும்பு -05.

ISBN - 955 - 9102 - 31 - 1

அச்சு: ARUVI Publishers 88F Galle Road Dehiwala

விலை:

கடந்த பல ஆண்டுகளாக இனத்தேசிய வாதமும் வரலாற்றியலும் என்ற பொருள்பற்றி நான் மேற்கொண்ட ஆய்வுத் திட்டத்தின் பெறுபெறுகள் சிலவற்றை இக்கட்டுரை உள்ளடக்குகின்றது. இதே ஆய்வுத்திட்டத்தின் கீழ் “காலனித்துவமும் இனத்துவமும் கடந்தகாலம் பற்றிய கட்டமைப்பும் : கண்டிராச்சியத்தின் கடைசி நான்கு மன்னர்களின் மாறும் இனத்துவ அடையாளம்” என்ற தலைப்பிலும் ஒரு கட்டுரை ஏற்கனவே Pivot Politics: Changing Cultural Identities in Early State Formation Process என்ற நூலின் ஒரு அத்தியாயமாக வெளிவந்துள்ளது. (பதிப்பாசிரியர் M. Van Bakel முதலியோர்; அம்ஸ்டராம் 1994). இவை இரண்டும் இலங்கை வரலாற்றின் இருவேறு காலகட்டங்களைப் பற்றியவை எனினும் இவற்றுக்கிடையே பொருட் பொதுமை இருப்பதையும் சிலவேளை ஒரே விடயங்கள் கூறப்படுவதையும் இவ்விரு கட்டுரைகளையும் வாசிப்பவர் அவதானிக்கக் கூடும். இன்று இலங்கை வரலாற்றியல் எதிர் கொள்ளும் தீவிரமான பிரச்சினைகளின் சில அம்சங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர இவை உதவும் என்பது எனது ஆழ்ந்த நம்பிக்கையாகும்.

இவ்வாய்வுத் திட்டத்தைத் தொடர்ந்தும் நான் மேற்கொள்வதைச் சாத்தியமாக்கிய தனிநபர்களுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடைமைப்பட்டுள்ளேன். சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகம் 1993ல் நுமத்தா அதிதிப் பேராசிரியராக என்னை அழைத்தது. அதே பல்கலைக்கழகத்தில் அமைந்துள்ள தென் ஆசியப் பண்பாடு மற்றும் பிரக்ஞை பற்றிய நிறுவகத்தில் நொக். பெல்லர். பெலோஷிப்பும் எனக்கு வழங்கப்பட்டது. இவை சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் உள்ள பிரமாண்டமான மூலவளங்களைப் பயன் படுத்தும் வாய்ப்பை எனக்கு வழங்கின. விஞ்ஞான ஆய்வுக்கான தேசிய நிலையம் சிலகாலம் பாரிஸில் தங்குவதற்கான வாய்ப்பை எனக்கு வழங்கியது. இக்காலகட்டத்தில் பிரஞ்சு வரலாற்றியலாளர்களின் எழுத்துகளில் பரிச்சயம் கொள்ளவும் தேசிய நூலகத்தில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள சிங்கள ஏடுகளைப் பார்க்கவும் என்னால் முடிந்தது. எனது இரு கட்டுரைகளிலும் நான் கூறியுள்ள சில அடிப்படைக் கருத்துகள் 1993ல் ஹாவார்ட், சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகங்களில் நடைபெற்ற விரிவுரைகளிலும், கருத்தரங்குகளிலும், 1994 செப்டம்பரில்

டோக்கியோ சோபியா பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற ஆசிய வரலாற்றாளர்களின் சர்வதேச கழகங்களின் பதின்மூன்றாவது கருத்தரங்கிலும் முதன்முதலாக முன்வைக்கப்பட்டன. இவற்றில் கலந்து கொண்ட எல்லாருக்கும் நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இலங்கையைச் சேர்ந்த பல ஆய்வாளர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் அவர்களது குறிப்புரைகளுக்காகவும் இங்கு மேற்கோள் காட்டப்படும் சில நூல்களைப்பற்றிக் கூறி, அவற்றை நான் பெறுவதற்கு உதவியமைக்காகவும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என் இரு பழைய நண்பர்கள் முக்கியமான பணிகளில் எனக்கு உதவினர். அவர்களுள் திரு ல்லிபிரட் தர்மசிறி இந்நூலின் அட்டையைத் தயாரித்து உதவினார். திரு. கே. ஏ திலகரத்தின, வல்லிபுரம் சாசனத்தைப் புகைப்படம் எடுத்து உதவினார். திரு. சிறிமல் லக்துசிங்க இப்புக்கைப்படத்தை எடுக்க அன்புகூர்ந்து அனுமதி வழங்கினார்.

இந்நூலை மொழிபெயர்ப்பதற்கு ஆங்கில, தமிழ் அறிவு மட்டுமன்றி ஆராயப்படும் விடயத்தில் பரிச்சயமும் இன்றி யமையாததாகும். சிறந்த எழுத்தாளரும் கவிஞருமான கலாநிதி எம் ஏ. நு.மான் இதனைச் செய்ய உடன்பட்டது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தருவதாகும். இந்நூலை வெளியிட உதவிய சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்துக்கும், இந்த ஆய்வுத்திட்டத்தில் ஆழ்ந்த அக்கறை காட்டிய கலாநிதி குமாரி ஜயவர்த்தனாவுக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்நூலை அச்சிட்டு உதவிய அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

ஆர்.ஏ.எல்.எச்.குணவர்த்தன,
பேராதனை.

இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும் தற்கால இலங்கையில் கடந்த காலம் பற்றிய கட்டமைப்பு

ஹிரோயின் போதைவஸ்துக்கு பொப்பி தாவரங்கள் மூலப்பொருளாக இருப்பது போல தேசிய அல்லது இனத்துவ அல்லது அடிப்படை வாதக் கருத்துநிலைகளுக்கு வரலாறே மூலப்பொருளாக அமைகின்றது. இக்கருத்துநிலைகளுக்கு ஒரு அத்தியாவசியக் கூறாக, சிலவேளை ஒரே அத்தியாவசியக் கூறாக கடந்தகாலமே அமைகின்றது. ஒரு தகுந்த கடந்தகாலம் இல்லாவிட்டால், அது எப்பொழுதும் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்படக் கூடியதாகவே உள்ளது.

Eric.J. Hobsbawm(1994)

இலங்கை அரசு படைகளுக்கும் தமிழ் ஈழப் பிரிவினைவாத இயக்கத்துக்கும் இடையே நிகழும் இராணுவ மோதலால் ஏற்பட்ட துன்பகரமான உயிரழிவு பரவலாக அறியப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஆய்வறிவு நடவடிக்கைகள் மீது, குறிப்பாக புலமைத்துறை ஆக்கங்கள் மீது இவ்வின முரண்பாடு ஏற்படுத்திய பாதிப்புப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இனமுரண்பாடு உக்கிரமடைந்ததாலும், அதன் உடன் விளைவாக புலமையாளர் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பிளவினாலும் ஆய்வுத்துறை அறிஞர்கள் தங்கள் தங்கள் இனக்குழுக்களின் கோரிக்கைகளை நியாயப்படுத்தக் கூடிய வகையில் கடந்த காலம் பற்றிய கருத்து களை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். எதிரி இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கிய கடந்த காலம் பற்றிய கருத்துகளை இவர்கள் தங்கள் ஆய்வுகள் மூலம் நிராகரிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டார்கள். அதே வேளை, தங்கள் சொந்த இனக்குழுக்களால் உருவாக்கப்பட்ட வரலாறு பற்றிய கருத்துகளை நிராகரிப்பதோ அல்லது விமர்சிப்பதோ இவர்களுக்கு சிரமமாக இருந்தது. சில வேளைகளில் ஆபத்தானதாகவும் அமைந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை குறிப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு ஆய்வறிவுத் தீவிரத்தைத் தளர்த்தியது. 1994 இன் பிற்பகுதியில் அரசியல் நிலையில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்ட பின்னர்தான் வீழ்ச்சியடைந்த ஆய்வறிவுச் சூழலிலும் ஓர் முன்னேற்றம் ஏற்படலாம் என்ற நம்பிக்கை சாத்தியமாயிற்று.

வரலாற்றியலும் இனத்துவமும்.

இலங்கையின் வரலாறு பற்றிய இனத்துவவாத விளக்கங்கள் சிலவற்றைப் பரிசீலனை செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இனத்துவவாத வரலாற்றியலைக் கட்டவிழ்த்துப் பார்ப்பது, ஆரம்பகால வரலாற்றில் இனத்துவக் குழுமங்கள் இருந்தமையை நிராகரிப்பதாகாது. சில அண்மைக்கால எழுத்துகளில், குறிப்பாக ஐக்கிய அமெரிக்கரின் எழுத்துகளில் இனத்துவம் (ethnic) என்பதும் (உடற்கூற்றியல் அடிப்படையிலான) மரபினம் (race) என்பதும் பெரும்பாலும் ஒரே பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் முன்நவீன காலச் சூழலில் இச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவது கேள்விக் குள்ளாக்கப்பட்டும் உள்ளது.¹ எவ்வாறாயினும், இனம் (ethnos) என்ற சொல் வரலாற்றில் ஹெரோடோரோஸ், அரிஸ்டாட்டில் ஆகியோர் காலத்தில் இருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் கிரேக்க நாட்டில் இச் சொல் பலவகையான குழுக்களைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. தேனீக்களின் கூட்டம், பறவைகள் அல்லது விலங்குகளின் தொகுதி, ஒன்றாக வாழும் ஒரு தொகையான மக்கள், தோழர்களின் குழு போன்ற எதையும் அது குறித்தது. காலப்போக்கில் இச் சொல் அன்னிய அல்லது பிறநாட்டு மக்களைச் சுட்டவும் பயன்பட்டது. குறிப்பாக கிரேக்கர்களில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபடுத்தப்பட்ட பாபரோய் (barbaroi) எனப்பட்டவர்களைச் சுட்டியது. பின்னர் யூத - கிறிஸ்தவ சமுதாயங்களுக்குப் புறம்பான எல்லாரையும் குறித்தது. (Liddell and Scott 1968:480, Hall 1991:3-13, Smith 1986:21) இவ்வகையில், முன்நவீன கால வரலாற்றில் இனத்துவ வகைப்பாடுகளை முற்றாக நிராகரிப்பதை விட வரலாற்று ரீதியாக வேறுபாடும் அவற்றின் பொருளை இனங்காண முயல்வதும், வரலாற்றியலில் இனம் (ethnos), இனத்துவம் (ethnic) ஆகிய சொற்களின் பயன்பாடுபற்றி மிகுந்த கவனத்துடனும் தெளிவுடனும் இயங்குவதும் அவசியமாகும்.

இக்கட்டுரையில் விவாதிக்கப்படும் கருத்துகள் இனத்துவத்தின் மூன்று பருமட்டான வரலாற்று வடிவங்களை இனங்காண்பதன் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. அவற்றை ஆரம்ப (primary), புராதன (archaic), முதிர்ந்த (mature) இனத்துவ

வடிவங்கள் என நாம் அழைக்கலாம். கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட இனத்துவ வடிவம் தென் ஆசியாவில் காலனித்துவ, பின்காலனித்துவ காலகட்டத்துக்குரியது. இம் மூன்று இனத்துவ வடிவங்களும் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழல்களில் வரிசைக் கிரமமாக வளர்ச்சியுற்றிருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. இனத்துவத்தின் “முதிர்ந்த” வடிவத்தை அதன் புராதன வடிவத்தில் இருந்து வேறுபடுத்தும் முக்கியமான உருமாற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளது. இனத்துவத்தின் ஆரம்ப பரிணாமம், அரச நிறுவனங்களின் தோற்றத்துடனும், குறிப்பாக விஸ்தரிப்பு வாதத்துடனும் (expansionism) நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்று கருத இடம் உண்டு. ஆரம்ப இனத்துவக் குழுமப் பகுப்புகள் அரச நிறுவனத்தின் வியாபகத்தின் விளைவாகத் தோன்றிய “வெளிப்புறம்” பற்றிய பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியினதும், அந்த அரச நிறுவனத்துக்கு வெளியே உள்ள மக்களை வகைப்படுத்த வேண்டிய தேவையினதும் விளைவுகள் எனலாம். ஒரு இனக்குழுமத்தை குறிக்கப் பிறரால் பயன்படுத்தப்பட்ட லேபல்கள் அந்த இனக்குழுமத்தின் உள்ளே உள்ளவர்களால் இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாதவையாக இருக்கலாம். இதுபோல பக்கத்து நாடு ஒன்றுக்குச் செல்லும் ஒருவன் அவனது சொந்த நாட்டின் பெயரால் அடையாளம் காணப்படலாம். அவனே கூட அந்த அடையாளத்தைத் தன்னைச் சுட்டப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் அவன் தன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பியதும் அந்த லேபல்கள் தம் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடும்.² அக் குழுமத்துக்கு வெளியே உள்ளவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட அந்த லேபல் உணர்த்தும் அக்குழுவின் இறுக்கமான தன்மை, பெரும்பாலும் யதார்த்தத்தை அப்படியே பிரதிபலிப்பதாக இருக்கவில்லை.

பெரிய அளவிலான அரசியல் உருவாக்கங்களின்போது தோன்றிய புராதன இனத்துவக் கட்டத்தில் இனக் குழுமங்கள் அவ்வரச நிறுவனத்துக்கு வெளியில் இருந்து மட்டுமின்றி அதன் உள்ளிருந்தும் இனங்காணப்பட்டன. இப்பெரும் அரசுகளின் உள்ளிருந்த இனக்குழுமங்கள் சிறுபான்மை இனக்குழுமங்களாகும். இவற்றுட் சில வியாபகமடைந்து கொண்டிருந்த அரசுக்குள் இணைக்கப்பட்ட பிறகும் அதனோடு ஒன்றிணைந்து கலப்பதை

2. உதாரணமாக, இலங்கைக்கு வரும் தென் இந்தியரைக் குறிக்கப் பண்டைய இலங்கை வரலாற்று நூல்களில் சோழிகா என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது போல, இலங்கையில் இருந்து வருவோரைக் குறிக்க இந்திய சாசனங்களில் சைம்ஹலக, ஈழ ஆகிய சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. இக் கலைச்சொற் பயன்பாட்டில் உள்ள பிரச்சினைகள் பற்றிய விளக்கங்களுக்குப் பார்க்கவும் சின்டர் (1983), யூன் (1990).

எதிர்த்து நின்ற அரசுகளின் உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கலாம். இத்தகைய நிலமைகளில் இனத்துவ அடையாளம் என்பதை பழங்குடியுடன் (tribal), அல்லது முன்னைய அரசியல் அடையாளங்கள், மற்றும் ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் உரிய குறிப்பான கலாசார நடைமுறைகள் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புபடுத்தலாம். வெல்லப்பட்ட குழுமங்கள் அடிக்கடி ஒரு பேரரசின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் குடியகல்வுக்கும், மீள் குடி அமர்விற்கும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டன. குடியகல்வு நெடுந்தூர வர்த்தகத்தின் உடன் விளைவாகவும் நிகழ்ந்தது. வர்த்தகப் பாதைகளில் குடிப்பெயர்வும் வர்த்தகர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள் போன்ற வினைத்திற உற்பத்தியாளர்களின் மீள் குடியமர்வும் வரலாற்றில் நன்கு அறியப்பட்டவை. இத்தகைய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் வெற்றிகொள்ளப்படுவதற்கு அல்லது குடியமர்வதற்கு முந்திய காலகட்டம் பற்றிய நினைவுகள் பாதுகாக்கப்பட்டு அத்தகைய இனக்குழுமங்கள் மத்தியில் வாய்மொழியாகக் கடத்தப்பட்டன. ஒரு குழுவின் தனித்துவத்துக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதில் செயற்பாடுடைய ஒரு முக்கிய காரணியாக இத்தகைய கடந்த காலம் பற்றிய நினைவுகள் இருந்திருக்க முடியும். பேரரசு உருவாக்கங்கள், வென்று அடிமைப்படுத்துபவர்களின் இத்தகைய “குறுகிய வரலாற்று மரபுகளை” சந்தேகத்ததுடன் நோக்கின. இவை இலக்கியங்களாக பாதுகாக்கப்படுவதைத் தடுக்கவும் சிலவேளைகளில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இனத்துவ உருவாக்கத்தின் புராதன நிலையில், சிறிய சிறிய உள்ளகக் குழுமங்கள் பெரிய குழுமங்களால் உள்வாங்கப்படுவதை அரசுகள் பெரிதும் ஆதரித்தன. ஆயின் இதிலும் ஒரு முரணநிலை காணப்பட்டது. அதாவது இத்தகைய உள்வாங்கலுக்குச் சமாதரமாகப் புதிய இனக்குழுமங்களை விஸ்தரிப்புவாதம் உள்ளுக்குள் கொண்டு வந்தது. விஸ்தரிப்பு வாதம் அச்சுறுத்தப்பட்ட அரசுக்குள் இனத்துவமயமாக்கல் போக்கைத் தூண்டக்கூடியதாகவும் காணப்பட்டது. குறிப்பாக தப்பிப்பிழைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கும்போது இதுநிகழ்கின்றது. சாத்தியமான அல்லது உண்மையான ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடம் இருந்துவரும் அச்சுறுத்தலை முறியடிப்பதற்கான படைதிரட்டல் கூட இத்தகைய இனத்துவ மயமாக்கல் முறைமைக்கு மேலும் உதவியிருக்க முடியும்.

புராதன இனத்துவத்தின் ஒரு முக்கியமான அம்சம் இனத்துவப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை அதன்

பலவீனமான தன்மையாகும். சமூகரீதியான பாகுபடுத்தல்கள், படிமுறை அமைப்பாக்கங்கள் என்பன விருத்தியுறும் சூழலிலேயே புராதன இனத்துவம் வளர்ச்சியடைந்தது. இச்சூழல் இனத்துவப் பிரக்ஞை வளர்ச்சியடைவதைப் பெரிதும் மட்டுப்படுத்தியது. இனத்துவப் பிரக்ஞைக்கு அத்தியாவசியமான “ஒன்றுபட்டவர்கள்” என்ற உணர்வு, இக்காலகட்டத்தில் குடும்பம், உறவு முறை என்பவற்றின் அடிப்படையிலேயே வரையறுக்கப்பட்டது. இத்தகைய புராதன இனத்துவச் சூழல்களில் ஒரு குழுவினரின் ஒன்றுபட்டவர் என்ற உணர்வு புனைந்துரைப்பாங்கான மூதாதையரின் பொது வழித் தோன்றல்கள் என்ற வகையிலேயே பெரிதும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. எண்ணிக்கையில் சிறிய பழங்குடிப்பாங்கான (Tribal) ஒரு குழுமத்தை சிற்சில அகவேற்றுமைகளுடன் இவ்வரைவிலக்கணத்துக்குள் இணைத்துக்கொள்வதும் அக்குழு உறுப்பினர்கள் அத்தகைய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை ஏற்றுக் கொள்வதும் பாரியபிரச்சினைகள் எவற்றையும ஏற்படுத்தவில்லை. இருப்பினும், ஒரு முன் நவீனகாலச (Pre-modern) சூழ்நிலையில் அரசியல் அதிகாரம், மூலவளங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு என்பவற்றை பொறுத்தவரையில் தீவிர அசமத்துவமும், வர்ணம், ஜாதி, என்ற அடிப்படையிலான சமூக அந்தஸ்து வேறுபாடுகளும் நிலவிய பின்னணியில் வாழ்ந்த ஒரு பெரிய குழுமத்தினுள், இத்தகைய “ஒன்றுபட்டவர்கள்” என்ற உணர்ச்சி வளர்வதற்கான வாய்ப்புகள் முற்றிலும் வேறாக இருந்தன. இந்தக் காலகட்டத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு ஆட்சியாளனுக்கு விசுவாசமாகக் கீழ்ப்பட்டு வாழ்வோர் என்ற பொதுத் தன்மையை விட வேறுவழிகளில் தாம் ஒன்றுபட்டவர்கள் என்ற உணர்வு இத்தகைய தனித்தன்மையுடைய சமத்துவமற்ற குழுமங்களிடையே தோன்றுவது அபூர்வமாகும். புராதன சூழலைப் பொறுத்தவரையில் இனத்துவ உணர்வு கற்றறிந்தோர் மத்தியில் இருந்த சிறு குழுக்களுக்குள்ளேயே பெரிதும் மட்டுப்பட்டிருந்தது என்பதே இதன் பொருளாகும்.

மேம்பட்டதும், பொதுமைப்படுத்தப்பட்டதுமான ஓர் இனத்துவப் பிரக்ஞைதான் “முதிர்ந்த” இனத்துவத்தை அதன் புராதன வடிவத்திலிருந்து திட்டவாட்டமாக வேறுபடுத்துகின்றது. மரபினம் பற்றிய எண்ணக்கருவுடனும் மரபின அடிப்படையில் விபரிக்கப்படும் சமத்துவ, அசமத்துவக் கருத்துகளுடனும் இனத்துவ அடையாளம் எந்த அளவுக்கு இணைக்கப்படுகின்றதோ அந்த அளவுக்கு

இனத்துவப் பிரக்ஞையும், உயர்ச்சியடையும். கல்வி, எழுத்தறிவு ஆகியவற்றின் வியாபகமும், அவற்றோடு சேர்ந்து வளர்ச்சியுறும் அச்சுச்சாதனங்களின் செல்வாக்கும்³ இனத்துவப் பிரக்ஞை தீவிரமான முறையில் விருத்தியடைவதற்கு உதவுகின்றன. வரலாற்று ரீதியாக, இக்காலகட்டத்தில் மட்டும் தான் அரசியலில் வெகுஜனங்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் உயர்ந்த அளவு வலுவடன் கூடிய பரந்து பட்ட ஜனரஞ்சக சக்தியாக இனத்துவம் மாறுகின்றது. இதற்கு முந்திய கட்டமான புராதன இனத்துவத்தில் காணப்படும் பண்புகளில் இருந்து இது முற்றிலும் வேறுபடுகின்றது. இவ்வகையில் முதிர்ந்த இனத்துவம் மட்டும் தான், இனத்தேசிய வாதம் என்று வகைப்படுத்தக் கூடிய அறிவுத்துறை, கலாசாரம் மற்றும் அரசியல் இயக்கங்களை உருவாக்கும் திறனை விருத்தி செய்கின்றது.⁴

“முதிர்ந்த” கட்டத்தில் இனத்துவப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியில் பொருளாதாரக் காரணிகள் முக்கியமான பங்கு வகிக்கின்றன. இது சில குறிப்பிட்ட குழல்களில் இன்னும் அதிக முக்கியத்துவம் உடைய பிறிதொரு அம்சமாகும். சமூகத்தில் வர்க்க வேறுபாடு வலிமை பெறும் போது “வர்க்கத்துக்கும்” “இனத்துவத்துக்கும்” இடையே உள்ள உறவு மிகுந்த சிக்கலானதாக இருப்பினும், வசதி கருதி இங்கு இரண்டு கோட்பாட்டுரீதியான வகைகளை நாம் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். சில குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழல்களில் ஒரு பல் இன அரசின் உள்ளிருக்கும் ஒரு இனத்துவக் குழுமம் ஒரு வர்க்கத்தோடு ஒப்பு நோக்கும் ஒரு நிலையைப் பெற்றிருக்க முடியும்.

3. தேசிய வாத்தின் வளர்ச்சியிலும் குறிப்பாக “சுதேச மொழிகளைப் பேசுவோரின்” அந்தஸ்து, செல்வாக்கு ஆகியவை முன்னணிக்கு வந்ததிலும் “அச்சு முதலாளித்துவத்தின்” (Print Capitalism) செல்வாக்குப் பற்றி அன்டர்சன் (1992:37-46) கூறும் கருத்துக்கள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

4. இக்கட்டுரையில் கொன்னர் (1973) உருவாக்கிய “இனத் தேசியவாதம்” (ethnonationalism) என்ற சொல் “தேசிய வாத்தின்” ஒரு துணை வகையை உருவாக்கும் அரசியல், பண்பாட்டு இயக்கங்களைச் சுட்டப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்த இயக்கங்கள் “நாட்டெல்லைக்குட்பட்ட தேசிய இனங்களுடன் (territorial nations) (சிமித் 1986:134-8) தொடர்புடைய இயக்கங்களில் இருந்து வேறுபட்டவையும் அவற்றுக்கு எதிரானவையுமாகும். இச்சொற் பயன்பாடு பற்றிய ஆழமான விவாதங்களுக்குப் பார்க்கவும் யுன்(1990). இலங்கை அரசியலின் இன்றையப் போக்குகள் பற்றிய தனது ஆய்வில் ஹென்னாயக்க (1991) இப்பதத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அத்தகைய சூழல்களில் வர்க்கப் பிரிவுகளும் இனத்துவப் பிரிவுகளும் ஒன்றை ஒன்று தாங்கி நிற்கும். இதன் மூலம் ஒரு பிரிவு மற்றப் பிரிவின் சாயலைப் பெறுவதோடு, உண்மையில் மற்றப் பிரிவாகவே தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளும் நிலைமை தோன்றும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை மிகவும் பொருத்தமான இரண்டாவது வரலாற்று வகை பின்வருமாறு அமைகின்றது: இங்கு வர்க்கமும் இனத்துவமும் சமூகத்தைக் கூறுபடுத்தும் பிரிவுகளாக உள்ளன. ஆகவே, மேலே கூறப்பட்ட முதலாவது வரலாற்று வகையில் காணப்படுவது போல் இங்கு இவை இரண்டும் ஒரே தன்மை உடையவை அல்ல. வர்க்கப் பிரிவுகள் இனத்துவக் குழுமங்களையும் இனத்துவப் பிரிவுகளையும் சமூக வர்க்கங்களையும் ஊடறுத்துச் செயற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் இவற்றுள் ஒன்று பெறும் முதன்மை அல்லது முன்னுரிமை மற்றது தொடர்பான பிரக்ஞையின் வளர்ச்சிக்கு எதிராகச் செயற்படும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் இவ்விரு வரலாற்று வகைகளுள் எது இடம் பெறும் என்பதை சமூக வளர்ச்சி மட்டமும், வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றிணைந்து செயற்படும் காரணிகளும் பொதுவாகத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒப்பீட்டளவில் மேலாதிக்கம் பெற்ற குழுமங்களிடையே காணப்படுவதைவிட கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட (Subordinate) குழுமங்களிடையே ஒரு குறைந்த வேகத்தில் காணப்படும் வர்க்கப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சி நிலை இந்த நிலைமையை ஓரளவுக்குத் தெளிவுபடுத்தும். இருப்பினும், கோட்பாட்டு ரீதியில் சாத்தியமானதாகத் தோன்றும் மாற்று வழிகளுள் ஒன்றை அல்லது சிலவற்றை முதன்மைப்படுத்துகின்ற காரணிகள் எவை என்ற முக்கியமான பிரச்சினை பற்றிய ஓர் ஆழமான கோட்பாட்டு ரீதியான விளக்கத்தைப் பெற மேலதிக ஆய்வு அவசியமாகும். இலங்கை நிலைமையைப் பொறுத்தவரை அத்தகைய ஒரு ஆய்வில் குறிப்பான கவனம் அவசியமாகும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கோட்பாட்டு ரீதியான வகை மாதிரிகளுடன் தொடர்புடைய சிக்கல்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இத்தகைய ஆய்வு உதவும். மிக அண்மைக்கால இலங்கை வரலாற்றில் இனத்துவ அடிப்படையில் வெகுஜன எழுச்சிகளை ஏற்படுத்துவது முதன்மை பெற்று வந்திருக்கின்றது. இது தொடர்பாக குட்டி முதலாளித்துவ சக்திகளின் பங்கு பற்றி ஆய்வு செய்த கலாநிதி குமாரி ஜயவர்த்தன (1983) எல்லா இனக் குழுமங்களையும் ஒன்றிணைத்த தொழிற்சங்க

நடவடிக்கைகளில் 1930கள் வரை பங்கு பற்றிய தொழிலாளர் வர்க்கம் எவ்வாறு படிப்படியாக இனத்துவ அரசியல் பிடிக்குள் சிக்குண்டது என்பது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடுத்துவந்த காலகட்டத்தில் கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட குழுமங்களில் வர்க்கப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியைத் தடுத்த காரணிகளுள் இனத்துவவாதம் (ethnicism) முதன்மையானதாக மாறியது. பிறிதொரு கோணத்தில் இருந்து நோக்கினால், இனத்துவ அடிப்படையில் வெகுஜன எழுச்சியை ஏற்படுத்துவது சமூகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய கூட்டத்தின் நலன்களையும் அதிகாரத்தையும் மட்டுப்படுத்தவில்லை என்பதையும், உண்மையில் பெருமளவு இவற்றுகுத் துணையாகச் செயற்பட்டது என்பதையும் காணலாம். சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில், இனத்துவப் பிரக்ஞை சில வர்க்கங்களின் நிலையை உயர்த்தி உறுதிப் படுத்துவதற்குரிய ஒரு முக்கிய சாதனமாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இனத்துவத்துக்கும் வர்க்கத்துக்கும் இடையே உள்ள சிக்கலான உறவை இது துலக்கமாக வெளிக்காட்டுகின்றது.

கீழைத்தேயவியல் ஆய்வாளர்களும் இலங்கையில் முதிர்ந்த இனத்துவத்தின் தொடக்கமும்: ஆரியர், திராவிடர் பற்றிய கண்டுபிடிப்பு

தென் ஆசியாவில் “முதிர்ந்த” இனத்துவத்தின் தோற்றத்திலும், இனத்துவ உணர்வின் வளர்ச்சியிலும் கீழைத்தேயவியல் ஆய்வில் காணப்பட்ட சில பிரதான போக்குகள் மிகுந்த செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்ற கீழைத்தேய புலமைத்துறை உற்பத்திகளுள் ஒன்று ஆரியர் பற்றிய கண்டுபிடிப்பாகும். 1788ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட, இந்திய, ஐரோப்பிய, மொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் அமைப்புத்தியான உறவுகள் பற்றிய வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவரின் விரிவுரை ஆசியாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் ஒரு புதிய சிந்தனைப் போக்கின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. (Gunawardana 1980). 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் ஆரியர் என்ற பதம் ஒற்றுமையுடைய மொழிகள் பலவற்றைப் பேசிய பரந்துபட்ட மக்கள் குழுவினரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. (Poliakov 1974:193). இந்தியாவிலும்

ஐரோப்பாவிலும் வாழ்ந்த செமிற்றிக் அல்லாத மக்களின் பொது மூலம் பற்றிப் பேசிய இப்புதிய கோட்பாடு ஹெகல் போன்ற ஆர்வமுடைய ஆதரவாளர்களைக் கவர்ந்து மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற கோட்பாடாக வளர்ந்தது. ஹெகலைப் பொறுத்தவரை இந்திய, ஜேர்மன் மக்களின் பொது மூலமையுடைய, ஆசியாவில் இருந்து அவர்கள் பல்வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றதும் மறுக்க முடியாத உண்மைகளாகும். (unwidersprechliches faktum. Hegel 1955:163)

தென்னாசிய புலமைத் துறையிலும் அரசியலிலும் ஆரியக் கோட்பாடு மிகவும் ஆழமான பாதிப்பைச் செலுத்தியமைக்கு மாக்ஸ் முல்லரின் நூல்கள் பெரிதும் காரணமாயின. கீழைத்தேய ஆய்வுத்துறையில் தன் காலத்தில் இவரே மிகுந்த ஆதிக்கம் உடையவராக விளங்கினார். முல்லர் “ஆரிய” இனம் என்ற பதத்தை அடிக்கடி பயன்படுத்தினார். மொழிகளுக்கிடையிலே காணப்படும் உறவு, அந்த மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் ஒரு பொதுவான மரபினத்தை மூலமாகக் கொண்டிருப்பதைக் குறிப்பதாக அவர் கருதினார். அவருடைய கருத்துப்படி ஆங்கிலேயர்தாம் வங்காளிகளினதும் நாடிகளில் ஒரே இரத்தமே ஓடியது. பல ஆண்டுகளின் பின்னர் முல்லர் ஆரிய இனம் என்ற பதத்தைப் பயன் படுத்துவது பற்றிச் சில ஐயங்களை வளர்த்தாராயினும் “மரபினம்” என்ற சொல்லைத் தொடர்ந்தும் பயன்படுத்தி வந்தார். தனது சந்தேகங்களை வெளிப்படுத்திய அவரது கட்டுரைகளில் ஒன்று “நமது இனத்தின் தொடர்பில்” என பெயரிட்ட ஒன்றைத் தேடுவதற்கான முயற்சியாகவே முற்றிலும் காணப்படுகின்றது என்பது இங்கு நம் கவனத்துக்கு உரியது (Muller 1888:91,120-1;Huxley 1901:281). ஆரிய இனம் என்ற எண்ணக்கரு பற்றி மாக்ஸ் முல்லர் வெளியிட்ட ஐயங்கள் எவையாய் இருப்பினும் ஆரியக்கோட்பாட்டின் செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவு அவை காலதாமதமாகிவிட்டன. அதற்குள் ஆரியக் கோட்பாடு மிகுந்த பிரபலம் பெற்றுவிட்டது.

ஆரியர் என்ற கண்டுபிடிப்பைத் தொடர்ந்து திராவிடர் என்ற கண்டுபிடிப்பும் விரைவிலேயே நிகழ்ந்தது. 1856ல் றொபேட் கால்ட்வெல் (1956:3-6) தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு உட்பட 12 தென் இந்திய மொழிகளைத் “திராவிட மொழிக் குடும்பமாக”

வகுத்தார். தென் இந்திய மொழிகள் இவ்வகையில் வகைப்படுத்தப்பட்டது இதுவே முதல் முறையாகும். ஆரிய, திராவிடக் கோட்பாடுகள் பிரபலப்படுத்தப்பட்ட காலப்பகுதியில் மொழிகள், இனங்களுடன் சேர்ந்து மிக எளிதாகக் குழப்பப்பட்டன. இக்கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கின் முக்கியத்துவத்தை ஹென்றி சுமனர் மைன் (1881:209) என்பவரின் வார்த்தைகளில் சுருக்கிக் கூறலாம். “மொழி ஆய்வு முன்னர் ஒருபோதும் சிந்திக்கப்பட்டிராத வகையில் மக்களைக் குழுமங்களாகப் பிரிக்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்தியது” என்பது அவரது கருத்தாகும்.

ஆரியர்களையும், திராவிடர்களையும் பற்றிய துணைக் கோட்பாடுகளும் அவை அறிமுகப்படுத்திய புதிய இன வகைப்பாடுகளும் தென் ஆசியாவில் கடந்த காலத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்வதிலும் அதைக் கட்டமைப்பதிலும் அடிப்படையான மாற்றம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயின. இவ்வாறு மக்களை ஆரியர்கள் என்றும் திராவிடர்கள் என்றும் வகைப்படுத்தும் இந்த இரட்டை வகைப்பாட்டின் செல்வாக்கு ஒப்பீட்டளவில் வேறு எந்தத் தென்னாசிய நாடுகளையும் விட இலங்கையிலேயே அதிக தீவிரத்தன்மை பெற்றது. இத்தீவின் வேறுபட்ட மக்கள் பிரிவினர் இவ்விரு பிரதான குழுக்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டனர். அதே வேளை, ஒரு சாராரில் இருந்து மறுசாராரைத் திட்டவட்டமாக வேறுபடுத்தக் கூடிய மரபினங்களாகவும் அவர்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டனர். அதாவது, சிங்களவர் எல்லாரும் ஆரியராகவும் தமிழர் எல்லாரும் திராவிடர்களாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டனர். இவ்வாறாக, இனக்குழும மாக்க முறைமையில் புதிய அபிவிருத்திகளைத் தூண்டுவதில் கீழைத்தேயவியல் சட்டகத்துள் நடைபெற்ற புலமைத்துறை உற்பத்தி முக்கியமான முறையில் பங்களிப்புச் செய்யத் தொடங்கியது. மறுபுறத்தில், இக்காலப் பகுதியில் பரிணமித்துக் கொண்டிருந்த இனத்துவத்தின் முதிர்ந்த வடிவம் இத்தீவின் கடந்த காலத்தை திட்டவட்டமான முறையில் கட்டமைக்கத் தொடங்கியது.

இனத் தேசியவாதத் திட்டங்களும் சமகால வரலாற்றியலும்

தொடர்ந்து அதிகரித்து வரும் வன்முறைமிக்க இனமோதல் சூழலில் கடந்த காலத்தை இனத்துவக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகின்ற போக்கு புலமைத்துவ உற்பத்தியில் அண்மைக்

காலமாக ஒரு பிரதான பண்பாக மாறி இருக்கின்றது. இந்த ஆய்வுக்கு சக்திவாய்ந்த இரண்டு சமகால இனத்துவக் குறியீடுகள் பற்றிய அண்மைக்கால எழுத்துகளை நான் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன். அவை ஈழமும், சிங்களப் பெளத்த அடையாளமுமாகும். இவ்விரு விடயங்கள் பற்றிய எழுத்துகள் ஏராளமாக இருப்பினும் தற்போதைய ஆய்வில் சில தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இலங்கை ஆய்வாளர்களால் எழுதப்பட்ட மிகவும் பிரபலமான சில ஆக்கங்கள் பற்றியே விஷேட கவனம் செலுத்தப்படும். சமகால வரலாற்றியலில் இந்த ஆக்கங்கள் வகைமாதிரியானவை என்பது இதன் கருத்தல்ல. ஆனால் முற்றிலும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய புதிய போக்குகளை இவை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றன.

சில சிங்கள இனத்தேசியவாதிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட “வரலாற்றியல்” திட்டங்கள், வரலாற்றின் தொடக்க காலத்தில் இருந்தே சிங்கள மொழியும் சிங்கள இனத்துவ அடையாளமும் இருந்து வந்தன என்ற வகையிலான ஒரு கடந்த காலத்தையே கட்டமைத்திருக்கின்றன. இக் கற்பனையான கடந்த காலத்தில் எல்லாச் சிங்கள இனக் குழுமங்களும் பெளத்தர்களாகவும், அவர்களுடைய நாட்டைக் கைப்பற்றி அழிவுகளை ஏற்படுத்தி ஆக்கிரமிப்புச் செய்த அவர்களுடைய எதிரி தமிழ் பேசும் இந்துக்களாகவும் உள்ளனர். மறுபுறத்தில், தமிழ் இனத் தேசிய வாதிகளின் திட்டம் யாழ்க்குடா நாட்டுத் தமிழர்களுக்கான ஒரு “செவ்வியல் யுகத்தை” கண்டு பிடிப்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல. “சிங்கள மேலாண்மையில்” இருந்து சுதந்திரமான, கந்தரோடையை மையமாகக் கொண்ட தமிழ் அரசினுள் குடாநாடு ஒன்றிணைக்கப்பட்ட ஒரு காலத்தை அது முன்வைக்கின்றது. இவ்வகைப்பட்ட எழுத்துகளில் யாழ்ப்பாண வரலாறு இலங்கையின் தென்பாகத்தில் இருந்தும், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடபாகத்தில் இருந்தும் உருவாகிய கலாசார வளர்ச்சியின் போக்கில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்ட, தென் இந்திய மூலத்தைக் கொண்ட ஒரு கலாசார மரபில் வைத்து நோக்கப்பட்டது. தேசிய வாத வரலாற்றியலில் அடிக்கடி காணப்படுகின்ற “ஒரு செவ்வியல் யுகத்தின் கண்டுபிடிப்பு”க்கு இவை நல்ல உதாரணங்களாக அமைகின்றன. இத்தகைய திட்டங்கள் உண்மையில், பார்த்தா சட்டர்ஜி (1993:73) தேசியவாதத் திட்டங்களின் கருப்பொருட்களுள் ஒன்றாக இனங்கண்டுள்ள “மரபின் செவ்வியலாக்கத்தை”ப் பொதுவாகப் பின்பற்றுகின்றன. மேலும், தற்காலத்துக்குரிய அல்லது தற்காலத்தில் விரும்பத்தக்கவை என்று கருதப்படுகின்ற

நிலைமைகளைக் கடந்த காலத்துக்குள் கொண்டு செல்லும் காரியத்திலேயே இவை ஈடுபடுகின்றன.

ஒரு பழைய சாசனத்துக்குப் புதிய வியாக்கியானங்கள்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வல்லிபுரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தங்கத்தகட்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு சாசனத்தின் வியாக்கியானம் தொடர்பான கருத்து மோதல்கள், கடந்த காலத்தைத் தமக்கு விரும்பியவாறு கட்டமைக்கும் இத்தகைய முயற்சிகளுக்குச் சிறந்த உதாரணமாக உள்ளன. பிரபலமான சாசனவியலாளரான பேராசிரியர் செனரத் பறனவிதான வல்லிபுரம் சாசனத்தை ஆராபந்துள்ளார். சாசனப் பிரதி பற்றிய அவரது வாசிப்பும் மொழிபெயர்ப்பும் (பறனவிதான 1939:237) பின்வருமாறு.

பிரதி

1. சித்த. மஹரஜ வஹயஹ ரஜெஹி அமெதெ
2. இசிகிறயெ நகதிவ புஜமெனி
3. படகற - அதெனெஹி பியகுக - திச
4. விஹர கரிதெ

மொழி பெயர்ப்பு:

“வாழ்க. பேரரசர் வஹ(ப) வின் ஆட்சியில் நாக தீபத்தை அமைச்சர் இசிகிறயெ ஆண்டபோது படகற - அதென என்ற இடத்தில் பியகுக - திச ஒரு விகாரையைக் கட்டுவித்தார்”

மகாராஜா வஹ என்பவரை அனூராதபுரத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்த அரசர் வசப (கி.பி. 65-109) எனப் பறனவிதான அடையாளம் காண்கின்றார். இந்த விளக்கத்தினதும் மொழி பெயர்ப்பினதும் அடிப்படையில் இச்சாசனம் பற்றி பறனவிதான நான்கு பிரதான முடிவுகளுக்கு வருகிறார்.

1. நாகதீபம் என்ற சொல் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையே குறித்தது

- என்ற போல் ஈ பிரிஸ் (1922) இன் கருத்தை இச்சாசனம் ஐயமற நிரூபிக்கிறது.
2. வசபவின் ஆட்சிக் காலத்தில் நாகதீபம் அனூராதபுர மன்னனின் ஓர் அதிகாரியால் ஆளப்பட்டது.
3. சிங்களம் நாகதீபத்தின் வழக்கு மொழியாக இருந்தது.
4. இக் காலகட்டத்தில் இப்பிரதேசத்தில் பௌத்தகோவில்கள் பல கட்டப்பட்டன.

இம் முடிவுகளுள் முதலாவதும் நாலாவதும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் தொடர்ந்தும் சர்ச்சைக்குரியவையாக இருந்துவருகின்றன. இச்சாசனத்தின் மொழியை சிங்களமாக அடையாளம் காண்பது கடந்த அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலாக வரலாற்று மொழியியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திவந்த கருத்துக்கு எதிராக உள்ளது. வில்ஹெல்ம் கெய்கரும், டி. பி. ஜயதிலகவும் (1935:xxiv-xxv) இத்தீவின் பிரதான மொழிவளர்ச்சி பற்றிய தங்களுடைய மிகுந்த முக்கியத்துவமும் செல்வாக்கும் பெற்ற ஆய்வில் (இது முன்னரே வெளிவந்த D.M.De.Z விக்கிரமசிங்காவின் (1912) முன்னோடி முயற்சியையும் உள்ளடக்கியது) கி.பி 3ம் 4ம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய ஆரம்பகால இலங்கைப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் மொழியைப் பொறுத்தவரை ஹெயின்ரிச் லூடர் பயன்படுத்திய (1911:61-5) “பழைய பிராகிருதம்” என்ற சொல் பொருத்தமானதாகும் என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். அவர்கள் இந்த மொழியை “சிங்கள பிராகிருதம்” என அழைத்தனர். கெய்கரும் ஜயதிலகவும் (1935:xxv-xxvii) விக்கிரமசிங்காவும் (1912:5) அவதானித்துள்ளபடி இக்காலகட்டத்து மொழியின் பிரதான பண்புகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

1. மெய் ஒலிகளின் மூச்சொலித் தன்மை நீக்கம் (thera>tera)
2. ச, ஹவாக மாற்றம் அடைதல்
3. நெட்டுயிர்கள் குறுகுதல் (Vaapi>vavi)
4. மூக்கொலி இழப்பு (sangha>saga)
5. இரட்டை மெய்கள் ஒற்றை மெய்யாதல் (putta>puta)

இருப்பினும், விக்கிரமசிங்க குறிப்பிட்டுள்ளது போல்

(1912:15-16) இவ்வம்சங்கள் இந்தியக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் இவை கெய்கரும், ஜயதிலகவும் குறிப்பிடும் சிங்களப் பிராகிருதத்துக்கு மட்டும் உரிய பண்புகள் அல்ல. இது போலவே இலங்கைப் பிராகிருத ஆவணங்களில் காணப்படும் உயிரொலி, மெய்யொலித் தன்மைகள் பழைய பிராகிருதத்திற்கும் பொதுவானவையாகும், கெய்கரும் ஜயதிலகவும் (1935) இலங்கைப் பிராகிருதம், சில அம்சங்களில் இப்போது சிங்களம் என அழைக்கப்படும் அதன் நேர் வாரிஸ்சவிட பிற தென் ஆசிய பிராகிருத வகைகளுடன் நெருக்கமான ஒற்றுமை கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். உதாரணமாக, இலங்கைப் பிராகிருதத்தில் காணப்படும் எழுவாய் ஒருமை ஈறாகிய-எ பிராகிருதம், மாகதி, ஆந்திரமாகதி ஆகியவற்றிலும் காணப்படுகின்றது. ஆனால், அது சிங்களத்தில் காணப்படவில்லை. இதே காலகட்டத்தில் இலங்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட பிராகிருதத்தில் வினையிலும் பெயரிலும் காணப்படும் சொல்லுருமாற்று வடிவங்கள் வளர்ச்சியடைந்த சிங்கள மொழியை விட மத்திய இந்தியக் கிளைமொழிகளுடன் அதிகம் ஒத்திருக்கின்றன என்ற உண்மையையும் கெய்கரும் ஜயதிலகவும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

கெய்கரும் ஜயதிலகவும் (1935:xxiv-xxix) கி. பி. மூன்று அல்லது நாலாம் நூற்றாண்டில் இருந்து எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியை, பிராகிருதவடிவத்தில் இருந்து சிங்களத்துக்கு மாற்றமைந்த காலப்பகுதியாகக் கருதுவர். இவ்விரு அறிஞர்களும் இக்காலப் பகுதியில் வழங்கிய மொழியை சிங்களம் என அழைப்பதை மிகவும் கவனமாகத் தவிர்த்துக் கொண்டனர் என்பது முக்கிய கவனத்துக்குரியது. பதிலாக அவர்கள் “தொல் - சிங்களம்” (Proto Sinhalese) என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தினர். ஒரு மொழியில் நான்கு அல்லது ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் படிப்படியாகவே நிகழ்ந்திருக்கும் என நாம் பொதுவாக எதிர்பார்க்கலாம். இருப்பினும் இவ்விரு அறிஞர்களும் இந்த மொழியின் இரண்டாம் கட்டத்தை அதன் அடுத்த கட்டத்தில் இருந்து வேறுபடுத்தும் பண்புக் கூற்றுகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகள் மிகவும் கூர்மையாக இருப்பதைக் கண்டனர். மூன்றாம் காலகட்டத்தில் தோன்றிய புதிய பண்புக்கூறுகள் “உண்மையில் ஆச்சரியத்துக்குரியவை” என அவர்கள் விபரித்துள்ளனர்.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியை உள்ளடக்கும் இந்த மூன்றாவது காலகட்டத்தில்தான் சிங்கள மொழியை அதனுடன் உறவுடைய மொழிகளில் இருந்தும் பிற எல்லாத் தென் ஆசிய மொழிகளில் இருந்தும் வேறுபடுத்தும் இரண்டு விசேட பண்புக் கூறுகளைக் கண்டறிவது சாத்தியமாயிற்று. அவை **ஈ** என்ற உயிர் ஒலியும் அரைமுக்கொலியுமாகும். இவை ஒவ்வொன்றும் தனக்கே உரிய தொல்லெழுத்து வடிவங்களையும் கொண்டிருந்தன. பறனவிதான (1956:xxxiii) குறிப்பிடுவது போல இவ்வுயிர் ஒலியும் அதற்குரிய தொல் எழுத்துக் குறியீடும் சிங்கள மொழியை அதனுடைய பிற எல்லா இந்தோ ஆரிய சகோதர மொழிகளில் இருந்தும் வேறுபடுத்தும் பிரதான பண்புக் கூறுகளாக அமைந்துள்ளன. மூன்றாம் கஸ்ஸப்பவின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி 710-17) தோன்றிய கெரண்டிகல கல்வெட்டில்தான் (பறனவிதான 1933:198) **ஈ** என்ற உயிர் ஒலிக்குரிய குறிப்பான தொல்லெழுத்து வடிவம் முதல் முதல் காணப்படுகின்றது என்பதை கெய்கரும் பறனவிதானவும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சிங்கள மொழியை அதைச் சூழவுள்ள திராவிட மொழிகளில் இருந்து வேறுபடுத்தும் ஒரு முக்கிய அம்சமாக, சிங்கள மொழியின் இரண்டாவது பண்புக்கூறான அரை மூக்கொலியைப் பறனவிதான (1956:lix-lx) குறிப்பிடுகிறார். இந்த அரை மூக்கொலியை ஓரளவு ஒத்த ஒரு கூறு ஹிந்தி மொழியிலும் வேறுசில வடஇந்திய மொழிகளிலும் காணப்படுவதை அவர் அவதானித்துள்ளார். ஆயினும் அது வேறு ஒரு தன்மை உடையது என்றும் சிங்கள மொழியிலுள்ளது போல் பெருவழக்கு உடையதல்ல என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிங்கள மொழியில் இந்த அரை மூக்கொலியின் வளர்ச்சி மந்தவேகத்திலேயே நிகழ்ந்துள்ளது என்று தோன்றுகின்றது. எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய சீகிரிச் சுவர் எழுத்துகளில் இதன் ஆரம்ப வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் காணமுடிகின்றது.

டி. ஈ. ஹெட்டியாராச்சி (1974:lxv,lxvii) தான் பதிப்பித்த **தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய** என்ற பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சிபற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரது கருத்துகள் கவனமான ஆய்வின்

அடிப்படையில் அமைந்தவை. சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சி பற்றி மேலே விபரிக்கப்பட்ட கருத்துகளுடன் அவருக்குப் பொதுவான உடன்பாடு இருப்பதை இம் முன்னுரையில் அவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். சிங்கள மொழி வளர்ச்சியின் முன்னாவது கட்டத்தையே அவர் நியம சிங்கள யுகம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்காலப்பகுப்பு இப்போது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது, இக்கால கட்டத்துக்கும் அதற்கு முன்னுள்ள காலகட்டத்துக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டின் வலியுறுத்துவதற்காக முன்கால கட்டத்தைக் குறிக்கப் பறாக்சிம்ஹல யுகம் அல்லது “தொல்சிங்கள யுகம்” என்ற பதத்தை அவர்கள் மிகவும் கவனமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் பயன்படுத்தக் காணலாம். இருப்பினும், ஹெட்டியாராச்சி தன் முன்னோடிகளின் நிலைப்பாடுகளில் இருந்து சற்று வேறுபடுகின்றார். அதாவது, நியம சிங்கள யுகம் எட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தன்றி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே தொடங்குவதாக அவர் கருதுகின்றார்.

இதுவரை ஆராயப்பட்ட விடயங்களில் இருந்து, ஆய்வாளர்களால் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களின்படி, சிங்கள மொழி தெளிவாக வேறுபடுத்தக் கூடிய ஒரு தனி மொழியாக எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றியது என்பது உறுதிப்படுகின்றது. இவ்வாறே, இத்தீவின் ஆரம்பகால பிராமிச் சாசனங்களின் மொழிப் பராகிருதம் என வகைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. பறனவிதான சாசனவியலோடு மட்டும் தனது புலமைத்துறை நடவடிக்கைகளை மட்டுப்படுத்திக் கொண்ட ஒரு அறிஞர் அல்ல; மொழி வளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்தவர் என்ற வகையில் 1939 இல் வெளியிடப்பட்ட வல்லிபுரம் சாசனத்தின் மொழிபற்றிய அவரது ஆரம்பகால நோக்கு இத்தகைய ஆய்வுகளால் சற்று மாற்றம் அடைந்திருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பது நியாயமானதே. உண்மையில், சில தசாப்தங்களின் பின்னர் வல்லிபுரம் சாசனத்தின் திருத்திய பதிப்புக்காக அவர் ஆய்வுசெய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அவரது கண்ணோட்டம் மாற்றம் அடைந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. இரண்டாவது பதிப்புக்கு பறனவிதான (1983:79-81) எழுதிய முன்னுரையில் வல்லிபுரம் ஆவணத்தின் மொழி சிங்களம் என்றோ அல்லது பழைய சிங்களம் என்றோ கூட அவர் குறிப்பிடவில்லை.

நமக்கு அண்மையில் உள்ள இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் நிகழ்ந்த பாப்ரி மஸ்ஜித் பிரச்சினைபற்றிய அண்மைக்காலக் கருத்து மோதல்கள், இனத்துவ அல்லது மதக்குழுக்கள் தம்முடைய கோரிக்கைகளுக்காக கடந்த காலத்தைப் பயன்படுத்தும் போக்கு இலங்கைக்கு மட்டும் உரிய ஒன்றல்ல என்பதை வெளிக்காட்டியுள்ளன.⁵ இலங்கை நிலமையைப் பொறுத்தவரையில் பறனவிதானவின் 1939ஆம் ஆண்டுக் கருத்துகள் அவரது 1983ஆம் ஆண்டின் திருத்திய கருத்துகளை விட ஒப்பீட்டளவில் தமது நோக்கத்துக்கு மிகுந்த பயன் உடையதாக இருப்பதாக எதிர் முனைகளில் இருக்கும் இரு இனக் குழுமங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கருதுவது நமது கவனத்துக்குரியது. இனமோதலின் வளர்ச்சியோடு மிக அண்மைக்காலமாக இத்துறைபற்றி எழுதும் எதிரணிகளைச் சேர்ந்த பலர் பறனவிதானவின் கருத்துகளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்துவிட்டு அவரது பழைய கருத்துகளையே சமகால கருத்து மோதல்களில் தொடர்ந்தும் மேற்கோள் காட்டி வருகின்றனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மீது சிங்கள மேலாதிக்கத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு இச்சாசனத்தின் 1939 ஆம் ஆண்டைய வாசிப்பு உகந்ததாக ஒரு குழு கருதும் அதே வேளை, இந்த வாசிப்பும், இச்சாசனத்தின் மொழி பெயர்ப்பும் இதே காரணத்திற்காக எதிர்முகாமில் நெருப்பை ஊதிக் கிளறிவிட்டிருக்கின்றது. யாழ்குடாநாட்டில் பதினோராம் நூற்றாண்டு வரைகூட தமிழ் மொழி பயன்படுத்தப்பட்டமைக்கான சர்ச்சைக் கிடமற்ற சான்றுகள் எவையும் இல்லாத நிலையில், இப்பிரதேசத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மிகத் தொன்மையான சாசனத்தின் மொழி சிங்களமே என்ற வாதம் குறிப்பாகத் தமிழ் இனத்தேசியவாத உணர்வினைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்திருக்கின்றது.

வல்லிபுரம் சாசனம் பற்றிய இக்கருத்து முரண்பாடு நிலவிக்கொண்டிருந்த ஒரு கட்டத்தில் பிரச்சினைக்குரிய இத் தங்கத்தகடு காணாமற் போய்விட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அது இச்சாசனமே புனைந்துரைக்கப்பட்ட ஒரு மோசடி என்ற கருத்துக்கும்

5. இப் பொருள்பற்றி சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆய்வுகள் சில வெளிவந்துள்ளன. அர்ஜுன் அப்பாத்துரை (1982) கடந்த காலம் இவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுவது பற்றி பல அரிய தகவல்களைத் தருகின்றார். ஸ்பீன் கெம்பர் (1991) கடந்த காலத்தைப்பற்றிய எழுத்துகள் இலங்கையின் அரசியல் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட முறையில் நம் கவனத்தை ஈர்க்கின்றார். இந்திய வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளில் வகுப்புவாதத்தின் செல்வாக்குப்பற்றிய ஆய்வுகள் சிலவற்றை ரொமிலா தாப்பர், ஹாபனஸ் முக்கியா, பீபன் சந்திரா (1969) ஆகியோரின் நூலில் காணலாம்.

வழிவகுத்தது. மிக அண்மையில் பிரபல அறிஞரான வல்பொல ராகுல தான் அத்தங்கத் தகட்டினைப் பாதுகாத்து வைத்தள்ளதாக அறிவித்தார். 1991 பிப்ரவரி 3ஆம் திகதி ஒரு நாடகப் பாங்கான வைபவத்தில் இலங்கைக் குடியரசு ஜனாதிபதியிடம் அது கையளிக்கப்பட்டது. தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் அதற்கு மிகுந்த பிரபலம் கொடுத்தன. (லியனகே 1994:270-1) இப்பெறுமதியான ஆவணம் தற்போது கொழும்பு தேசிய நூதன சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நிலவிய சூழல், தங்கள் காலத்துக்கே உரிய அரசியல் பிரச்சினைகளுடன் தொடர்புடையது என்பதில் இச்சாசனம் பற்றிய கருத்து மோதலில் ஈடுபட்டுள்ள இரு குழுவினரும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக உள்ளனர் என்பது நமது முக்கிய கவனத்துக்கு உரிய ஒன்றாகும். முரண்படும் கோரிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான சமகாலப் போராட்டங்களில், மிகத்தொன்மைக் காலம் பற்றிய பிரதிபலிப்புகளும் கூட முக்கிய கூறுகளாகக் கருதப்படுவதனால் (கெம்பர் 1991) இனத்துவ அடையாளம் பற்றிய நோக்குகளும், “தன் சொந்த இனக்குழுவுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடப்பாடு” பற்றிய உணர்வும் ஆய்வறிவுத்துறை உற்பத்தியில் முக்கியமான செல்வாக்கைச் செலுத்தும் என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே.

கடந்த காலத்தை ஆய்வு செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் பற்றிய ஒரு புதிய பிரக்ஞையை இன முரண்பாடு உருவாக்கியிருக்கின்றது என்று தோன்றுகின்றது. “தேசிய அபிவிருத்தித்” திட்டத்துக்கு அவசியமற்றது என்ற கண்ணோட்டத்தில் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே பாடசாலைப் பாடவிதானத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்ட வரலாற்றைத் தனிப்பாடமாகக் கற்பிப்பது பற்றித் தற்போது ஒரு மறு சிந்தனை தோன்றி இருக்கின்றது. வரலாற்றுப் பாடபேதங்கள் பற்றி ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் இப்போது தொடர்ச்சியாக விவாதங்கள் நிகழ்கின்றன. அண்மையில் வரலாற்றியலாளர்களும் தொல்பொருளியலாளர்களும் கூடியிருந்த ஒரு சபையில் செல்வாக்கு மிக்க பேச்சாளர் ஒருவர் கூறிய கருத்துகள் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன. வடக்கில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு படைவீரனின் பணியுடன் ஒரு

தொல்பொருளியலாளியின் பணியை அவர் ஒப்பிட்டுப் பேசினார். தொல்பொருளியலாளியின் பணி, படைவீரனின் பணியைவிட எவ்வகையிலும் முக்கியத்துவம் குறைந்ததல்ல என அவர் கூறினார்.⁶

வல்லிபுரம் சாசனம் பற்றிய தனது சமீபத்திய கட்டுரை ஒன்றில் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை (1990) பறவிதான பயன்படுத்திய “பழைய சிங்களம்” என்ற பதப்பிரயோகத்தை எதிர்க்கின்றார். ஆயினும், பறவிதானவின் கருத்தில் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பற்றி அவர் குறிப்பிடவே இல்லை. வல்லிபுரம் சாசனத்தின் மொழியியல் கூறுகளை நோக்கின் அதற்கு இரண்டு விளக்கங்கள் சாத்தியம் என்று வேலுப்பிள்ளை கூறுகின்றார். 1). சிங்கள மொழி மீதான திராவிடச் செல்வாக்கை அது வெளிப்படுத்துகிறது. 2). “சிங்களமொழியின் உருவாக்கத்தில் திராவிடக் கீழ் அடுக்கு ஒன்று இருந்தமையினை அது வெளிக்காட்டுகிறது”

சிங்கள மொழியின் உருவாக்கத்தில் தென் இந்தியச் செல்வாக்குகள் பற்றி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே பல அறிஞர்கள் அக்கறை காட்டி வந்துள்ளனர் (நெவில் 1887. கொடகும்புற 1946, சில்வா 1961, தம்மரத்தன 1963, ஹெட்டியாராச்சி 1974). இலங்கைப் பிராகிருதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சில சொற்கள் சமஸ்கிருதத்திலோ அல்லது பாளியிலோ அல்லது வேறு எந்த வட இந்திய பிராகிருதங்களிலோ இருந்தன்றி, தமிழ் மற்றும் பிற தென் இந்திய மொழிகளின் தொல்வடிவங்களில் இருந்து வந்தவை என்பதை பல சாசனவியலாளர்களும், மொழிநூலாளர்களும் நெடுங்காலமாகவே ஏற்று வந்துள்ளனர். ஆரம்பகால இலங்கைச் சாசனங்களின் மொழியில் தென் இந்திய மொழிகளின் செல்வாக்கை இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க தசாப்தங்களிலேயே, விக்ரமசிங்க (1912:17) அவதானித்துள்ளார். ஆரம்பகால பிராமி ஆவணங்களில் காணப்படும் மருமகன என்ற சொல் இத்தகைய செல்வாக்கிற்கு தெளிவான உதாரணமாகும். அய, பருமக ஆகிய சொற்களும் தமிழ் (அல்லது தொல் தமிழ்) வேர்ச் சொல்லில் இருந்து வந்தவை என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது (மகாலிங்கம் 1967:158-60; குணவர்த்தன 1985:7). கலாநிதி சத்தமங்கல கருணாரத்தன (1984: 33-5,58-71) பம்பரகல்-தலாவ, பெரிய புளியங்குளம் ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட, கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதென அவர் கருதும், சாசனங்களில் “திராவிட - ல (அதாவது ழ) எழுத்தினை அடையாளம் கண்டுள்ளார். தமிழுக்கும் இலங்கைப்

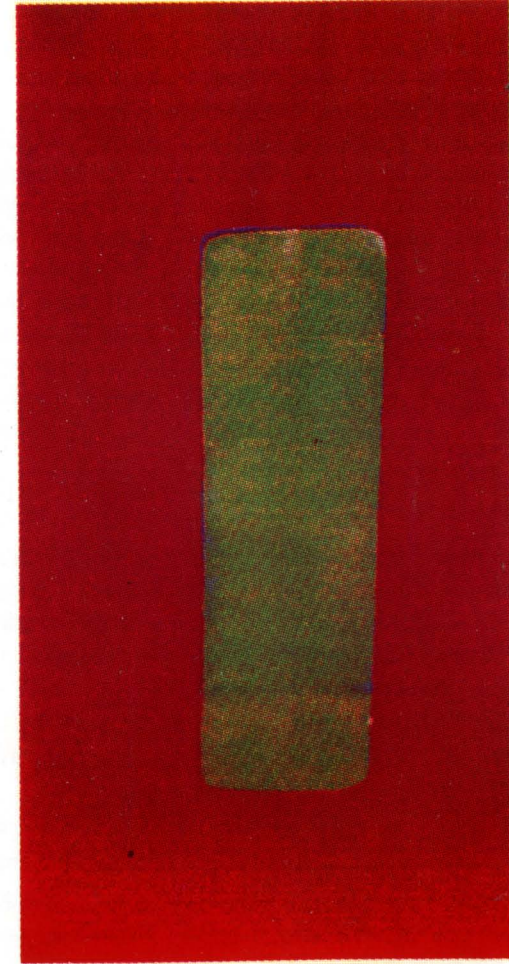
6. இந்தக் கூட்டம் கொழும்பு விவசாய ஆராய்ச்சிப் பயிற்சி நிறுவனத்தில் (ART) 1992 ஜூலை 7ம் திகதி நடைபெற்றது.

குணவர்த்தன வடுவாக்காலம்

பிராகிருதத்துக்கும் இடையே காணப்படும் பிறிதொரு அம்சம் **ka, ga** ஆகிய ஒலிகளைப் பிரதியீடு செய்யக் கூடியதாக இருப்பதாகும். முன்குறிப்பிட்ட அதே சாசனத்தில் **naka/naga** (நக) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது இவ்வுறவை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இப்பண்புக் கூறுகள் இலங்கையில் பயன்படுத்தப்பட்ட பிராகிருத வகையின் வளர்ச்சியில் தென் இந்தியச் செல்வாக்கின் முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இது எவ்வாறாயினும், “சிங்கள மொழியின் உருவாக்கத்தில் ஒரு திராவிடக் கீழ் அடுக்கு” பற்றிய வேலுப்பிள்ளையின் வாதத்துக்குரிய ஆதாரங்களைத் தேடுவது மிகவும் சிக்கலான கருமமாகும். அறிஞர்கள் அவதானித்திருப்பது போல் இலங்கைப் பிராகிருத உருவாக்கத்தில் பல்வேறு வகையான செல்வாக்குகள் தொழிற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. தென்னாசிய துணைக்கண்டதின் வடக்கு, தெற்கு மற்றும் மேற்குப் பகுதிகளில் இருந்து உருவாகிய செல்வாக்குகளும் அதன் பிந்திய பரிமாணத்தில் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன. மிக வளர்ச்சியுற்ற பிற்கால இலங்கைப் பிராகிருதவகை மிக நீண்டகால உள்ளக வளர்ச்சியின் விளைவுமாகும். இலங்கைப் பிராகிருதமும் வடஇந்திய பிராகிருத வகைமொழிகளும் பெருமளவு சொற்களையும் மொழியியல் கூறுகளையும் தமக்குள் பொதுவாகக் கொண்டிருப்பதும் முக்கிய கவனத்துக்குரியது. மேலும், இலங்கைச் சாசனங்களில் காணப்படும் மிகப் பெரும்பாலான சொற்கள் சமஸ்கிருத பாளிச் சொற்களை ஒத்துள்ளன.

வல்லிபுரம் சாசனம் “திராவிடக் கீழடுக்கு” ஒன்றைச் சுட்டுவதாக வேலுப்பிள்ளை வதிப்பதனால் அந்த ஆவணப் பிரதியை விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவது உகந்தது. இப்பிரதியைப் பரிசீலிக்கும்போது நக என்பதில் வரும் **ga, ka** மாற்றத்தைத் தவிர இசிகிறய (**isigiraya**) என்ற சொல்லும், வஹயஹ (**vahayaha**) என்ற சொல்லில் இடம் பெறும் அய (**aya**) என்ற கூறும் தான் தமிழுடன் (அல்லது தொல் - தமிழுடன்) ஒருவர் இணைத்துப் பார்க்கக் கூடியவையாக உள்ளன. இச் சாசனத்தில் உள்ள மற்ற எல்லாச் சொற்களும் சமஸ்கிருதம், பாளி மொழிகளில் ஒப்புமை தேடக்கூடிய பிராகிருத வடிவங்களாகும். இச்சாசனம் **ga>ka** மாற்றத்தை வெளிக்காட்டிய போதிலும், இரண்டு இடங்களில் அம்மாற்றம் ஏற்படாதிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். இசிகிறிய

(isigiriya) பியகுக (piyaguka) ஆகிய சொற்களில் ga மாற்றமடையாதுள்ளது. இவ்வகையில் தமிழில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு மரபை இது காட்டுகின்றது. இந்த வேறுபாடு ta, da (amete, diva); pa, ba (piyaguka, badakara) ஆகிய ஒலிப்பு ஒலிப்பிலா வேறுபாடுகளிலும் புலப்படுகின்றது. தமிழில் da, ba ஆகியவை முறையே த, ப ஆகவே வழங்குகின்றன. மேலும் மூச்சுநிறைந்த ஒலியான dha (siddha) என்பதும் உரசொலி ஹவும் (மஹரஜ, வஹயஹ, ரஜேஹி, அதெனஹி, விஹர) பழந்தமிழில் காணப்படாத ஒலிகளாகும். அவை இச் சாசனத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கூறுகள் அனைத்தும் வல்லிபுரம் சாசனத்தின் மொழியை தமிழில் இருந்து வேறுபடுத்துவதோடு சமஸ்கிருதம். பாளி ஆகியவற்றுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றன. இடவேற்றுமை (ஏழாம் வேற்றுமை) இவ் ஆவணத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்ற பறனவிதானவின் கருத்தை (1939:231) நாம் ஏற்றுக் கொண்டால், அது இச் சாசனத்தின் மொழியை சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு படுத்துவதற்குரிய பிறிதொரு சான்றாக அமையும். தென் இந்தியச் செல்வாக்கை தெளிவாகக் காட்டும் வேறு பல இலங்கைப் பிராகிருதக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. ஆனால், வல்லிபுரம் சாசனம் இச் செல்வாக்கைக் காட்டும் சிறந்த உதாரணம் அல்ல.

ஈழம் பற்றிய கற்பனை

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பண்டைய ஈழ அரசு ஒன்றைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வேலுப்பிள்ளை வல்லிபுரம் சாசனத்தைப் பயன்படுத்துகின்றார். இதுவே வேலுப்பிள்ளையின் ஆய்வில் மிகுந்த சர்ச்சைக்குரிய பகுதியாகும். மிகப் பண்டைய காலம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் கூட சமகால இன முரண்பாட்டின் பாதகமான செல்வாக்கு செயற்பட்டிருப்பதை அவரது ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள ஆய்வுமுறை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இச் சாசனத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இசிகிரய (isigiraya) என்ற சொல்லுக்கான விளக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே வேலுப்பிள்ளையின் ஈழம் பற்றிய கண்டுபிடிப்பு நிகழ்கின்றது. இசி, கி, நய அகிய மூன்று கூறுகளை இச் சொல் கொண்டுள்ளது என்று அவர் கருதுகின்றார். மேலும் நய என்பது அரசன் என்ற பொருள் தரும் ராயர் என்ற சொல்லின் திரிபு என்றும் அவர் கருதுகின்றார். இரண்டாவது கூறான கி (gi) என்பது திராவிட மொழிகளில் வழங்கும் நாலாம் வேற்றுமை உருபின் (கு) திரிபு எனவும் அவர் கருதுகின்றார் இருப்பினும்

இங்கு ஒருவர் எதிர்பார்க்கக் கூடியவாறு உடைமை வேற்றுமை உருபிற்குப் பதிலாக (ஆறாம் வேற்றுமை) நாலாம் வேற்றுமை உருபு ஏன் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அவர் விளக்கவில்லை. இந்த ஆவணத்தைத் தயாரித்தவர் வேலுப்பிள்ளை கருதுவது போல நாலாம் வேற்றுமை உருபையே பயன்படுத்தக் கருதியிருந்தால் ki என்ற வடிவத்துக்குப் பதிலாக, தமிழில் இல்லாத gi என்ற வடிவத்தை ஏன் பயன்படுத்தினார் என்பதை விளக்குவது சிரமமாகும்.

ஈழம் என்ற சொல்லும் இசி என்ற சொல்லும் ஒலியியல் ரீதியிலும் தொல் எழுத்தியல் ரீதியிலும் வேறுபட்டவை என்பதையும் ஒன்றுடன் ஒன்று இலகுவில் குழப்பிக் கொள்ளப்பட முடியாதவை என்பதையும் அறிவதற்கு ஒருவர் பண்டைய தென்னாசிய வரலாற்று மாணவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. ஈழம் என்ற சொல்லில் நெட்டுயிர் உள்ளது. ஆனால் வல்லிபுரம் சாசனத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இசி சொல்லில் குற்றியிர் உள்ளது. மேலும் ஈழம் என்ற சொல்லில் உள்ள திராவிட ழ, இசி என்ற சொல்லில் உள்ள சி இல் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இ என்ற ஒலியைக் குறிப்பதற்கு ஆரம்பகால இலங்கை ஆவணங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மிகப் பொதுவான தொல் எழுத்து வடிவம் இருபுறத்திலும் இரண்டு புள்ளிகளைக் கொண்ட ஒரு நீள் கோட்டு வடிவமாகும். தென் இந்திய பிராமியிலும் காணப்படும் இந்த எழுத்து இகரக் குறிலாகவும் நெடிலாகவும் வாசிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது (ஐயர் 1925; மகாதேவன் 1966). இந்தத் தொல்எழுத்து வடிவத்தில் இருந்தே சிங்களத்திலும் தமிழிலும் ஈகாரத்துக்குரிய குறியீடு பின்னர் விருத்தியடைந்தது. மறுபுறத்தில், முக்கோணவடிவில் மூன்று புள்ளிகளால் அமைந்த அசோகனது பிராமிக் குற்றிகரம் இலங்கையில் மிக அரிதாகவே காணப்பட்டது. இருப்பினும், வல்லிபுரம் சாசனத்தில் அசோகனது வகையான எழுத்து வடிவமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, அதனை நெட்டுயிரென வாதிப்பதற்குரிய சாத்தியப்பாடு மிகவும் அரிதாகும். இத்தகைய சிக்கல்கள் இருந்தும் வல்லிபுரம் சாசனத்தில் இடம் பெற்றுள்ள இசிகிறய என்ற சொல் “ஓர் ஈழத் தலைவன் இருந்தமையைக் காட்டுகின்றது” என வேலுப்பிள்ளை தயங்காது கூறுகின்றார்.

ஈழம் என்ற சொல்லில் இடம் பெறும் ழ என்ற எழுத்து வடிவம் அவ் ஆவணத்தில் இல்லாதிருப்பதை விளக்குவதற்கு அவர் கூறும் காரணம் “தமிழ் பிராமிக் குறிய இச்சிறப்பெழுத்து கைவிடப்பட்டு

அதற்குப் பதிலாக ச (அல்லது சி) பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்” என்பதாகும். நாம் ஏற்கனவே அவதானித்தவாறு, கருணாரத்னவின் வாசிப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாயின், தொடக்க காலத்தில் இருந்தே இலங்கைச் சாசனங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட பிராமி எழுத்துகளில் திராவிட ழ வும் காணப்பட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். வல்லிபுரம் ஆவணத்தைச் செதுக்கிய கல்வெட்டாளன் இந்த எழுத்தை அறியாதிருந்தான் என்று நாம் கருதினாலும் அதற்குப் பதிலாக அவன் பயன்படுத்தக்கூடிய எழுத்து ல (அதாவது ள) வாகவே இருந்திருக்கும் என்று நாம் கருதலாம். கருணாரத்ன (1984: 63, 81, 88, 93, 96, 108 - 9) இலங்கையில் பரவலாக காணப்படும் அனேக சாசனங்களில் இந்த ல எழுத்தை அடையாளம் கண்டுள்ளார். இந்தச் சொல்லைப் பொறித்த எழுத்து நுட்பம் அறியாத ஒரு கல்வெட்டாளன் குறைந்தபட்சம் லகரத்தையாவது பயன்படுத்தி இருப்பான். உண்மையில், இந்த ஆவணத்தின் ஆசிரியனது நோக்கம் ஈழம் என்ற பெயரை எழுதுவதுதான் எனின் அதற்குப் பதிலாக இசி என்ற ஒரு பெயரை எழுதவேண்டிய ஒரு சிக்கலான நிலையில் அக்காலத்தில் எழுத்தறிவுடைய ஒருவன் இருந்திருப்பது முற்றிலும் சாத்தியம் அல்ல.

எவ்வாறு எழுதுவது என்பதை அறியாத ஒருவனே இத் தங்கத்தகட்டை எழுதினான் என்று யூகிப்பதை விடுத்து, இவ்வாவணத்தைக் கூர்ந்து பரிசீலித்தால் இசிகிறய என்ற பதத்தை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இச் சொல்லை இசி + கிற + அய அல்லது இசி + கிறி + அய எனப் பிரிக்கலாம். இம் மூன்று கூறுகளின் இணைப்பே இச் சொல் என்பது மிகப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. இசி என்பது ஞானம் என்ற பொருள் தரும் ர்ஷி என்ற சமஸ்கிருத வடிவத்தில் இருந்து பிறந்திருக்க வேண்டும். கிற என்பது ‘போற்று’ அல்லது ‘அறிவி’ என்ற பொருள் தரும் சமஸ்கிருத கிறா (வேத. கிர்) என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடையதாகக் கருதலாம் (அப்டே 1978:659). பாளியிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் கிரி என்ற சொல் “மலை” என்ற பொருள் தரும் பொதுச் சொல்லாகும். மூன்றாவது வடிவமான அய என்பது தொடக்க காலத்தில் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களால் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு பட்டப்பெயராகும்.

பிற்காலத்தில் இது அரச இளவல்கள், மாகாண ஆளுநர்கள் உட்பட உயர்மட்டத்தினராலும் பயன்படுத்தப்பட்டது (குணவர்த்தன 1985:7). இவ்வகையில் இச்சாசனம் இசிகிற அல்லது இசிகிறி என்ற பெயருடைய ஒரு இளவரசனை அல்லது ஓர் உயர் குடிமகனைக் (noble) குறிப்பிடுவதாகத் தோன்றுகின்றது. இச்சொல்லின் நேர்பொருள் “ஞானிகளால் போற்றப்பட்டவன்”, “ஞானிகளால் முன்மொழியப்பட்ட பிறப்புடையவன்” அல்லது “ஞானிகளின் மலைக்குரியவன்” என்பதாக அமையலாம். இச் சொல்லுக்குரிய இவ்விளக்கத்தின் படி வல்லிபுரச் சாசனத்தின் அடிப்படையில், இச் சொல் “ஒரு ஈழத் தலைவரைக்” குறிப்பதாக வேலுப்பிள்ளை நிறுவமுனைவது முற்றிலும் ஒரு வலிந்துரை என்றே கூறவேண்டும்.

வல்லிபுரம் சாசனம் அநுராதபுர அரசில் வலிமையான மத்தியத்துவப்படுத்தும் போக்கு நிலவிய வசபாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் வெளியிடப்பட்டது. அவனது இராச்சியத்தின் நாகரீபப் பகுதியை நிருவகித்த இசிகிறி என்பவன் அமெதெ (amete) (சஸ்கிருதம்.அமாத்ய,பாளி.அமச்ச) என குறிப்பிடப்படுவது நமது கவனத்துக்குரியது. அமைச்சன் என பொதுவாக மொழி பெயர்க்கப்படும் இச்சொல்லை பணித்துறை மேலாளர் அல்லது அதிகாரி (functionary) என மொழி பெயர்ப்பதே இங்கு பொருத்தமாகும். முன்னர் உள்ளூர் உயர் குழுத்தினர்களால் செய்யப்பட்ட பணித்துறைகளைக் கையேற்பதற்கு அத்தகைய அதிகாரிகள் அரசவையால் நியமிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. இதே ஆட்சிக் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இருந்து கிடைத்த காசிமோட்டைச் சாசனம், இத்தகைய அதிகாரிகள் நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களில் மாகாண ஆட்சிப் பொறுப்புகளுடன் நியமிக்கப்பட்டமை பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றது. இந்த ஆவணத்தின்படி ஹொண என்ற பெயருடைய ஓர் உயர் குடிமகன் மாவட்டப் பிரதானியாகவும் (மஹறட்டி) நோஹன பிரதேசத்தின் பிரதி ஆளுனராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறான். இவன் அமததி என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். பிறிதொரு பணித்துறை மேலாளனாகிய தேவநாக என்பவன் கிழக்குக் கரையை நிருவகித்திருக்கின்றான் (புறனவிதான. 1983:73-5). தீவின் தென்பகுதியில் இருந்த மஹாகம என்ற இடத்தில் பிறிதொரு பணித்துறை மேலாளன் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது (புறனவிதான 1983:76). இப்பணித்துறை மேலாளர்கள் - இவர்களுட் சிலர் அய என்ற பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தனர் - நாட்டின் உயர் குடும்பங்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆயினும் அவர்களது அதிகாரம் செல்வாக்கு ஆகியவற்றை மட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் அவர்கள்

அரசர்களால் கிரமமாக பதவிமாற்றம் அல்லது இடமாற்றம் செய்யப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது.⁷ இவ்வகையில் வல்லிபுரம் சாசனத்தின் காலம், தன்னாதிக்கம் உள்ள உள்ளூர்த் தலைவர்களின் காலம் என்பதைவிட அநுராதபுர ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட மாகாண நிருவாகிகளின் காலம் என்றே கூறவேண்டும். சாசனத்தின் உள்ளடக்கமும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

சிங்களவர்களின் கடந்தகாலம் பற்றிய மீள்கண்டுபிடிப்பு

சிங்கள புத்திசீவிகளில் ஒரு சாரார் சிங்கள பெளத்த அடையாளத்தின் வளர்ச்சியை வரலாற்றில் மிகத் தொன்மைக் காலத்திற்கு கொண்டு செல்லத் திட்டமிட்டு முயன்று வருகின்றனர். இவர்களது இம்முயற்சியை சமகால இனமுரண்பாட்டுச் சூழ்நிலையின் பிறிதொரு முக்கிய பண்பாக நாம் இனம் காணலாம். மேலேழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் போது, வரலாற்றை மீள எழுதும் சிங்கள, தமிழ் இனத் தேசியவாதிகளின் திட்டங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிர் முரணான போக்குகளாகத் தோன்றினும் அவை ஒரே அடிப்படையான நிலமையின் இரு வேறு வெளிப்பாடுகள் என்பதை நாம் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளலாம். அதாவது, இனத்தேசியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு வரலாற்றியலைத் தமக்கு ஏற்றவகையில் இவ்விரு சாராருமே பயன்படுத்துகின்றனர். இலங்கையின் வரலாற்று ஆய்வுத்துறையில் இப்போக்குகளின் செல்வாக்கை மதிப்பிடுவதற்கு இன்னும் காலம் தேவைப்படும். ஆயினும், இன்றுவரை தொழில் ரீதியில் பயிற்றப்பட்ட வரலாற்று ஆய்வாளர்களைத் தம் வட்டத்துக்குள் சேர்த்துக் கொள்வதில் இவர்கள் குறிப்பிடத் தகுந்த வெற்றிகள் எவற்றையும் பெறவில்லை. இச் சூழ்நிலையில் வரலாற்றுத்துறை சாராத பிறர், வரலாற்று ஆசிரியரின் ஆடையை அணிந்து கொள்ள ஆர்வத்தடன் தாமாகவே முன்வந்துள்ளனர். இவர்கள் குறிப்பாக ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளில் தங்களுக்குச் சமமான ஆர்வமுள்ள வாசகர் கூட்டத்தையும் பெற்றுள்ளனர். இத்தகைய எழுத்துகளில் சில வகையாதிரியான உதாரணங்களைப் பற்றிய செறனா தென்னக்கோனின் (1990) மிகச் சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரை “பத்திரிகைத் தேசிய வாதம்: வரலாற்றுச்

7. சகஸ்ஸவதுபகரண (புத்தகத் 1959:22-3) என்னும் நூலில் விபரிக்கப்படும் சத்தாதிஸ்ஸ பற்றிய கதை அரச உயர் அதிகாரிகளை ஒரு நிருவாக அலகில் இருந்து பிறிதொரு நிருவாக அலகுக்கும், ஒரு அலுவலகப் பணியில் இருந்து பிறிதொரு பணிக்கும் இடமாற்றம் செய்யும் நடைமுறை பற்றி விளக்கும் கவையான சம்பவங்கள் பலவற்றைத் தருகின்றது.

சொல்லாடலாக சிங்கள அடையாளம்” என்ற தலைப்பில் அவரது மரணத்திற்குச் சற்று முன்னர் வெளிவந்தது.

போராசிரியர் கே. என். ஓ. தர்மதாஸவின் (1992a,1992b) அண்மைக் காலக் கட்டுரைகள் சிலவற்றை நான் இங்கு சிறப்பாய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றேன். இக்கட்டுரைகளில் அவர் சிங்கள பௌத்த அடையாளத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவம், தொல்பழமை ஆகிய விடயங்களை ஆராய முயல்கின்றார். கடந்த காலம் பற்றிய வெகுஜன மற்றும் புலமைத்துறை சார்ந்த கட்டமைப்புகளிடையே ஒரு பலமான உறவு வளர்ச்சியடைந்து வருவதை அவரது எழுத்துகள் நன்கு புலப்படுத்துவதனாலேயே நான் அவற்றை இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்கின்றேன். வரலாறு பற்றிய சிங்கள இனத்தேசியவாதப் பார்வையின் ஒரு முக்கியமான பண்பினை தர்மதாஸவின் கண்ணோட்டம் உள்வாங்கி இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இப்பார்வையானது, தென்னிந்திய, இலங்கைச் சமூகங்களை இணைத்த மிக நெடுங்காலக் கலாசாரத் தொடர்புகளையும், பரஸ்பர நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட வர்த்தக நடவடிக்கைகளையும் முற்றிலும் புறக்கணிக்காவிடினும் மிகவும் குறைத்து மதிப்பிடும் போக்குடையதாகும். “திராவிட அயலாருடன், குறிப்பாகத் தமிழருடன், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக நிலவிய பிரதானமான மோதல் தொடர்பு” பற்றிப் பேசும் போது தர்மதாஸ (1992b:2), இக் கண்ணோட்டத்தைத் தழுவிக்கொண்டவராகிறார். இரு சமூகங்களுக்கும் இடையில் நிலவிய இந்த உறவில், இராணுவ மோதல்கள் ஒரு முக்கிய கூறாக இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், அதேவேளை மதகுருக்கள் மற்றும் புலமையாளர் குழுக்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளும் அரசு குடும்பங்களுக்கிடையிலான திருமண உறவுகளும், வர்த்தக நடவடிக்கைகளும், குடியமர்வுகளும் கூட இம்மக்களை இணைப்பதில் முக்கியமான காரணிகளாகவும் இருந்துள்ளன. வரலாற்றுக்காலம் முழுவதிலும் வணிகர்கள் அடிக்கடியும் கிரமமாகவும் பாக்கு நீரிணையைக் கடந்துள்ளனர். மதகுருமாரும், குருத்தினிகளும் கல்விக்காகவும் தலயாத்திரைக்காகவும் இரு திசைகளிலும் பயணம் செய்துள்ளனர். தர்மபாலர் போன்ற தென் இந்திய பௌத்த அறிஞர்கள் இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்த பௌத்த சிந்தனையைப் பிற பௌத்த பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மதகுருச் சமூகத்தினருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதில் பெரும்பங்காற்றினர். இதன் பொருட்டு தொல்-சிங்களத்தில் இருந்த பௌத்த நூல்களை பாளியில் அவர்கள் மொழிபெயர்த்தனர். அரசியல் கிளர்ச்சிகள் நிகழ்ந்த காலகட்டங்களில் இலங்கையைச் சேர்ந்த மதகுருக்களும் குருத்தினிகளும் மறுகரையில் பாதுகாப்பான வாழிடங்களைப்

பெற்றனர். போராசிரியர் அமரதாஸ லியனகமகே (1978:98-9) கிடைக்க வேண்டிய நியாயமான கவன ஈர்ப்பை இன்னும் பெற்றுக் கொள்ளாத தனது மிகச் சிறந்த ஆய்வு ஒன்றில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடைய தகவல் ஒன்றைத் தருகின்றார். ஒரு ஆக்கிரமிப்பு ராணுவத்தைச் சேர்ந்த (தமிழாகுல சமாகுலே) தமிழ்ப்படை வீரர்களினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு அராஜகச் சூழலில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக புலமையாளரான ஒரு இலங்கைப் பௌத்த மதகுரு தென் இந்தியாவுக்குத் தப்பிச் சென்றமை பற்றிய தகவல் அது. அவர் அடைக்கலம் புகுந்த இடம் பாண்டிய ராச்சியம் என்பதை லியனகமகே சுட்டிக் காட்டுகிறார். தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் அவர்களது பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு பௌத்த மடாலயத்தைச் சேர்ந்த அழகிய இல்லம் ஒன்றில் அவருக்கு அடைக்கலம் வழங்கப்பட்டது. அங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் பெறுமதி மிக்க பௌத்த நூல் ஒன்றையும் அவர் எழுதி முடித்தார். தென் இந்திய அரசியல் சக்திகளுடன் அரசியல் ரீதியான மோதல்கள் நடந்த காலங்களில் கூட இலங்கை அரசர்கள் தாங்கள் எதிர் நோக்கிய அச்சுறுத்தல்களில் இருந்து விடுபடுவதற்காக பிற தென் இந்திய அரசுகளுடன் இணைந்து செயற்படுவது சாதாரண நிகழ்வாக இருந்தது. இலங்கை அரசர்கள் தாங்கள் எதிர் நோக்கிய அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக நெகிழ்ச்சியாகவும் அதே வேளை புத்திசாதுரியமாகவும் நடந்து கொண்டமைக்கு பல உதாரணங்கள் உண்டு. பாண்டியர்களுக்கு எதிராகப் பல்லவர்களுடனும், சோழர்களுக்கு எதிராகப் பாண்டியர்களுடனும் அவர்கள் கூட்டுச் சேர்ந்தமை சில உதாரணங்களாகும். கடந்த காலம் பற்றிய இனத்தேசியவாத ஆய்வுகளில் இச்சிக்கலான உறவு முறை புறக்கணிக்கப்பட்டு மோதல் உறவுகள் மட்டுமே அழுத்திக் கூறப்படுகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ‘முதிர்ந்த’ இனத்துவ வளர்ச்சிக் கட்டத்தில்தான் “சிங்கள பௌத்தர்” என்ற பதம் பயன்பாட்டுக்கு வந்தது. சிங்களவர்களைப் பிற இனக் குழுமங்களில் இருந்தும், பௌத்த சிங்களவர்களைப் பௌத்தர் அல்லாத சிங்களவர்களில் இருந்தும் அன்னியப்படுத்திய இந்த அடையாள உருவாக்கத்துடன் தொடர்புடைய தீவிரவாதம் விரைவாக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியதும் இக்கால கட்டத்தில்தான். இவ்வளர்ச்சிப் போக்கு ஒரு பன்மைத்துவ சமூகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலங்கைத் தேசியவாதம் ஒன்று வளர்ச்சியடைவதற்கு எதிரான காரணியாகச் செயற்பட்டது. சிங்கள பௌத்த அடையாளம் மிகத் தொன்மைக் காலத்தில் தோன்றியது

என்றும் தொடர்ச்சியான நீண்ட வரலாற்றை உடையது என்றும் நிரூபிக்க தர்மதாஸ முனைகிறார். அடையாள உருவாக்கம் ஒரு வரலாற்றுக் கிரமம் (Historical process) என்ற வகையில் அதில் ஏற்பட்ட முக்கியமானதும் தீவிரமானதுமான உடைவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளாததோடு தற்காலப் பதங்கள் மிகப் பழங்காலத்திலும் இன்றையப் பொருளையே கொண்டிருந்தன என்றும் அவர் கருதுகிறார். 'சிங்கள - பெளத்தர்' என்ற பதம் "இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே வழக்குக்கு வந்திருந்த போதிலும், இனத்துவ, மத அடையாளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அதன் மூலத்தை மிகப் பண்டைக் காலத்திலேயே தேட முடியும்" என தர்மதாஸ (1992a:2) வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். அவர் கூறும் "இனத்துவ சுய உறுதிப்பாட்டுக்காகப்" பயன்படுத்தப்பட்ட "சாதனங்களுள்," மொழிக்கும் அவர் அழுத்தம் கொடுக்கின்றார்.

எனது முன்னைய ஆய்வு ஒன்றில் (குணவர்த்தன 1980) பொதுவாக நம்பப்படுவதற்கு மாறாக பண்டைக்காலத்தில் சிங்கள அடையாளம், பிரதானமாக அனூராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த அரச வம்சத்துடனேயே தொடர்பு கொண்டிருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். அவ்வகையில் சிங்களவர் என்ற பதம் மௌரியர், குப்தர், பல்லவர், சோழர், போன்ற பிற தென்னாசிய அரசவம்சப் பெயர்களை ஒத்ததாகும். இரண்டாம் நிலையில் இந்த அடையாளம் இவ்விராச்சியத்தில் அரச வம்சத்துடன் அரசியல் ரீதியில் தொடர்பு கொண்டிருந்த உயர் குடும்பங்களையும் சுட்டியது. அதன் ஆரம்ப கட்டத்தில் இச்சொல் கைவினைஞர் குழுக்கள் போன்ற சமூகத்தின் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளோரை வெளி ஒதுக்கிய ஓர் அரசியல் அடையாளத்தையே பிரதிபலித்தது என்றும் நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன். 12ஆம் நூற்றாண்டில்தான் சமூகத்தின் ஒரு பரந்துபட்ட பிரிவினரையும் உள்ளடக்கும் வகையில் இந்த அடையாளத்துக்கு ஒருபரந்த வரைவிலக்கணம் கொடுக்கப்பட்டது. மத்திய ஐரோப்பாவிலும் இதனை ஒத்த ஓர் அடையாள உருவாக்கப் போக்கு காணப்பட்டமைக்கு சான்றுகள் உள்ளன. அண்மையில் ஹொப்ஸ்போம் (1992: 48-9, 73-4) சுட்டிக்காட்டி இருப்பது போல மக்யார்(Magyar), ஃபறாங் (Frank) ஆகிய சொற்கள் கீழ் அந்தஸ்துடைய அடிமட்டங்களை (Plebeians) வெளி ஒதுக்கும் அர்த்தச் சாயல்களைக் கொண்டிருந்தன. இது போலவே நீண்ட காலமாக சாக்சன் என்ற சொல்லின் அடிப்படைப் பொருள் ஜேர்மன் விவசாயிகளைத் தவிர்த்து உயர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த "பிரபுக்கள்," "தலைவர்கள்" ஆகியவர்களையே தொடர்ந்தும்

குறித்து நின்றது.

எனது கட்டுரை தொடர்பான கடந்தகாலம் பற்றிய உயர்கண்ணோட்டத்தில் அமைந்த தர்மதாஸவின் விமர்சனம் தொன்மைவாத அணுகுமுறைக்கு உதாரணமாக விளங்குகின்றது⁸. சிங்கள அடையாளத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய எனது விளக்கத்தை, அது கைவினைஞர்களை ஒரு "கீழ்நிலை அந்தஸ்துக்குத்" தள்ளிவிடுகின்றது என்ற வகையில் அவர் நிராகரிக்கின்றார். "ஊழியம் புரியும் சாதிகள்" (service castes) என்ற பதப் பிரயோகத்தையும், அது "உழைப்புச் சுரண்டல், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு" என்ற அர்த்தச் சாயலைக் கொண்டிருக்கின்றது என்ற வகையில் அவர் எதிர்க்கின்றார். "வினைஞர்கள் என வகைப் படுத்தப்பட்டவர்களும் அரசர்கள், இளவரசர்கள், தலைவர்கள், வணிகர்கள், ஆகியவர்களுக்குச் சமனானவர்கள்" என்ற ஒரு சித்திரத்தைத் தரும் வகையில் அவர் இலங்கையின் பண்டைய சாசனங்களுக்கு விளக்கம் தருகின்றார். (தர்மதாஸ 1992a:14) இருப்பினும், இவர்களும் அரச குடும்பத்தினர்களுக்குச் சமமானவர்களே எனத் தான் கருதுவதற்குரிய காரணத்தை விளக்குவது அவசியம் என அவர் நினைக்கவில்லை.

ஒரு வகையில் தர்மதாஸ கூறுவது ஒன்றும் புதியதல்ல. பெரும்பாலான சிங்கள மக்களால் தமது சுய-படிமம் என ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் வகையில் சிங்களப் புத்திசீவிக் குழு ஒன்றினால் இந்த நூற்றாண்டில் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்த சிங்கள மக்களின் ஒரு படிமம் தான் இது. அடையாளம் உருவாக்கும் இவ்வியக்கத்தைத் தொடர்ந்து, இதற்குச் சமந்தரமாகத் தமிழ்ப் புத்திசீவிக் குழு ஒன்றின் மத்தியிலும் இதனை ஒத்த இயக்கம் வளர்ச்சியுற்றது. இவ்விரு சாராரும் தமது சொந்த மக்கள் குழுமத்துக்கு மிகப் பண்டைய அடையாளம் இருப்பதாகக் கூறினர். சிலவேளை தங்களின் சொந்தக் குழுமமே மற்றதை விட மிகப் பழமையானது என இவர்கள் வாதிடுகின்றனர் (பண்டாரநாயக்க 1984 :viii).

தர்மதாஸ (1992a:2-4) தனது கட்டுரையில் சிங்கள இனத்துவ அடையாளம் இலங்கையின் மிகப் பழைய சாசனங்களைப்போல் தொன்மையானது என்ற நிலைப்பாட்டை முன்வைக்கின்றார். அவர் குறிப்பிடும் 1234 சாசனங்களில் ஒன்றிலாவது சிங்களம் என்ற சொல்லைக் கண்டுபிடிப்பது சாத்தியமல்ல என்பது இங்கு முக்கியமான கவனத்துக்குரியது.

8. இந்த விவாதம் பற்றிய கருத்துரைகளுக்குப் பார்க்கவும், எஸ். ஜே. தம்பையா (1992) ஜோன் றொகல் (1984).

பறணவிதானவின் (1970 :lxxxix) ஒரு மேலோட்டமான கூற்றினை மிகுந்த ஆச்சரியத்துக்குரிய முறையில் அவர் வளர்த்துச் செல்கின்றார். சிங்களம் பற்றி ஒரு குறிப்புக்கூட இல்லாதிருப்பதை சிங்கள மக்களே பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர் என்பதற்குரிய ஒருசான்றாக அவர் கொள்கின்றார். அவர்களே பெரும்பான்மையினராக இருந்தமையினால் தங்களின் அடையாளத்தைக் குறிப்பிடுவது அவர்களுக்கு அவசியமாக இருக்கவில்லை என அவர் வாதிடுகின்றார். இந்த விஷேட தர்க்கத்தின் அடிப்படையில், சான்றுகளின் இன்மையே வரலாற்றின் தொடக்க காலம் முதல் சிங்கள இன அடையாளம் இருந்தமைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது என்பதை இனத்தேசியவாத வாசகன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றான். தர்மதாஸ முன்வைக்கும் இரண்டாவது கருத்து, இந்த இனக்குழுவும் சிங்கள மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தது என்பதாகும் (தர்மதாஸ 1992a:7-8). இவ்விரு கருத்துகளுக்கும் இடையே தெளிவான முரண்பாடு காணப்படுகின்றது. தர்மதாஸ தனது அதே கட்டுரையில் கூறுவதுபோல 'சிங்களம் ஒருதனி மொழியாக' கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில்தான் தோன்றியது என்றால் அதற்கு எட்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் 'இனத்துவ அடையாளத்துக்கு' அது அடிப்படையாக இருந்திருக்க முடியாது என்பது வெளிப்படையாக

ஒரு மொழியின் பயன்பாடும், தொல்-சிங்களத்தில் அமைந்த நூல்களின் இருப்பும் தவிர்க்க முடியாமல் இனத்துவப் பிரக்ஞையைத் தோற்றுவித்திருக்கும் என தர்மதாஸ மேலும் கருதுகின்றார். மறு புறத்தில் தொல்-சிங்களம் ஒருதனி மொழியாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த அதேவேளை, இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தில் ஒரு வர்த்தக மையமாகவும் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது. மேலும் இலங்கையின் பௌத்த புலமையாளர் தெற்கு, தென்கிழக்கு, கிழக்கு ஆசியாவரை வியாபித்துக் கொண்டிருந்த பௌத்த உலகுடன் நெருங்கிய தொடர்பை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி உலகளாவிய பௌத்த வளர்ச்சியில் ஒரு உச்ச நிலையைக் குறித்து உலகளாவிய இலங்கையில் இந்த நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட பிரதான நிறிகின்றது. இலங்கையில் இந்த நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட பிரதான இலக்கியப் படைப்புகள் இலங்கையர்க்காக மட்டுமன்றி, தேரவாத மரபைப் பின்பற்றிய அகன்ற பௌத்த உலகெங்கும் உள்ள மதச் சமூகத்தினரை மனங்கொண்டே எழுதப்பட்டன. இலக்கிய உற்பத்திக்கான மொழி ஊடகத்தைத் தெரிவு செய்கையில், இப் பல்தேசிய நோக்குக் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் பிரக்ஞை பூர்வமாகவே

9. சிங்கள மொழி வளர்ச்சியின் காலப் பகுப்பு பற்றிய விடயங்களுக்கு பார்க்கவும் இதே நூல் பக் (19-21)

பன்மொழித்துவத்தை வளப்படுத்தியோடு, தொல் சிங்களத்துக்குப் பதிலாக பாளி மொழியையே பெரிதும் பயன்படுத்தினர். தேரவாத பௌத்தத்தின் பல்தேசிய மொழி தெளிவாகவே உயர்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தது. இவ்வகையில் இரண்டு பிரதான வரலாற்று ஆவணங்களான தீப வம்சமும் மஹா வம்சமும் தொல்-சிங்களத்தில் அன்றி பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டது முற்றிலும் சந்தர்ப்பவசத்தினால் அல்ல. இத்தகைய ஒரு ஆய்வறிவுச் சூழல் தர்மதாஸ மிகச் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வது போல் மொழி அடிப்படையில் அமைந்த இனத்துவப் பிரக்ஞையின் தோற்றத்துக்கு எவ்வகையிலும் சாதகமானதல்ல.

குடியேற்ற ஐதீகங்களும் சிங்கள அடையாளமும்

இலங்கையின் பழைய வரலாற்று நூல்களில் காணப்படும் பல்வேறு குடியேற்ற ஐதீகங்களுள் (ஒய்சேகர 1970) விஜயன் பற்றிய ஐதீகத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் படுகின்றது. இந்த ஐதீகம் அனுராதபுர அரசை நிறுவிய ஐதீகத் தலைவன் பற்றிக் கூறுகின்றது. சிங்கம், சிங்கள ஆட்சியாளரின் முக்கியமான ஒரு சின்னமாகும். தொடக்ககால இலங்கை நாணயங்களில் 'பிடரிமயிர் அற்ற சிங்கத்தின்' உருவம் இடம் பெற்றிருப்பது நாணய ஆய்வாளர்கள் நன்கு அறிந்த விடயமாகும் (கொட்றிங்டன் 1924: 25-6). தென் இந்திய பட்டிப்பொறலு சாசனம் ஒன்றில் 'சிங்கம்' (ஷீககோதா) என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு யாக்கத்தின் (corporation) தலைவனாக விபரிக்கப்படும் ஓர் அரசனைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. பூலர் (1894:323-9) இவ்வாவணங்கள் "கி.மு. 200 க்குப் பிற்படாதவை" எனக் கருதுகின்றார். டானி (1963:71-2) இதனை கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கருதுகின்றார். இலங்கை ஐதீகத்தின்படி விஜயனின் மூதாதையான சீஹபாஹு (சிம்ஹபாஹு) "சிங்கத்தின் கரங்களைக் கொண்டவன்", சிங்கத்தின் புதல்வன் எனச் சித்திரிக்கப்படுகின்றான். அவன் சீஹபுரத்தில் (சிங்க நகரம்) இருந்து ஆட்சியேய்தான்.

இலங்கையின் மிகப் பழைய வரலாற்று நூலான தீபவம்சம் (ஓல்டன்பேர்க் 1879:54-5) இவ்வரச வம்சத்தின் தாபகனுடைய மூதாதை சிங்கத்தின் வழித்தோன்றல் என்று கூறுகின்றது. மேலும் இந்நூலின்படி இத்தீவு சீஹல என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டது. ஆனால் வேறு எந்த மக்கள் குழுவினரையும் இந்தச் சொல்லால் சுட்ட முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பிற்கால நூலான

குணவர்த்தன

மஹாவம்சத்தில் காணப்படும் இந்த ஐதீகத்தில் பல புதிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. விஜயன் எழுநூறு தோழர்களுடன் இலங்கையை அடைந்தான் என இந்நூல் கூறுகின்றது. அதே வேளை அவனைத் தொடர்ந்து அட்டாரச-செனி அல்லது பதினெண்கணங்களைச் சேர்ந்த ஆயிரம் குடும்பங்கள் தென் மதுரையில் இருந்து அவனுக்கு ராணியாக வர இருந்த இளவரசியுடன் வந்து சேர்ந்ததாகவும் கூறுகின்றது. நான் வேறு ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போல (குணவர்த்தன 1980) மஹாவம்சத்தில் (அத்.6, செய்யுள்.42) சீஹல என்ற சொல் இடம் பெறும் செய்யுள் இங்கு நமது விசேட கவனத்துக்குரியது. இப்பதம் அடிப்படையில் சீஹபாஹுவைச் சுட்டுகின்றது. பின்னர் விஜயனுடன் வந்ததாகக் கூறப்படும் எழுநூறு பேர்கொண்ட முதலாவது குழுவைச் சுட்டுகின்றது. இவ்வகையில், 'ஆயிரம் குடும்பங்கள்' உட்பட பிற குடியேற்றக் குழுக்கள் அனைத்தும் சீஹல குழுவுக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை நாம் உய்த்துணர முடியும்..

வம்சத்தப்பகாசினி (மலலசேகர 1977, 1:261) இவ்வம்சத்தைப் பொறுத்தவரை மிகத் தெளிவாக உள்ளது. அரசன் சீஹபாஹு ஒரு சிங்கத்தைக் கைப்பற்றியதாலேயே சீஹல என அழைக்கப்பட்டான் என இந்நூல் கூறுகின்றது. ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்ட, மஹாவம்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ள செய்யுளில் கூட சீஹல என்ற சொல் அந்த அடிப்படையிற் பொருளில் தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வம்சத்தப்பகாசினி பின்னர் சீஹல என்ற ஒரு அரச குமாரனைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இது விஜயனைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு என்பது தெளிவு. இங்கு சீஹல என்ற சொல் அதன் இரண்டாவது பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது சீஹபாகுவின் வழித்தோன்றல் ஒருவனைச் சுட்டுகின்றது. இந்த நூல் விஜயனின் எழுநூறு தோழர்கள் பற்றியும் விசேடமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. சீஹல என்ற சொல்லால் சுட்டப்படக் கூடிய ஒரு துணைக் குழுமமாகவும் இவர்களை இனங்காண்கின்றது. சீஹல என்ற சொல்லின் பொருளை விரிவு படுத்துவதில் வம்சத்தப்பகாசினி மஹாவம்சத்தையும் தாண்டிச் செல்கின்றது. விஜயனோடு சேர்ந்து வந்தவர்களை மட்டுமன்றி தன்காலம் வரையுள்ள அவர்களது வழித்தோன்றல்களையும் சீஹல என்ற சொல்லின் பொருள் மையத்துக்குள் அது உள்ளடக்குகிறது. விஜயனின் எழுநூறு தோழர்கள் பற்றிய விசேடமான குறிப்பு முக்கிய கவனத்துக்குரியது. மஹாவம்சத்தை விடவும் வம்சத்தப்பகாசினி கூறும் ஐதீகத்தின்படி ஆயிரம் குடும்பங்கள் இந்தக் குழுமத்தில் இருந்து

வில்லக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் தெளிவாக உள்ளது.

தீபவம்சத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மஹாவம்சமும், வம்சத்தப்பகாசினியும் சீஹல என்ற சொல்லுக்கு ஒரு மறு வரைவில்லக்கணம் கொடுப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. இந்த மறு வரைவில்லக்கணத்தின் அடிப்படையில் மௌரியர், சோழர் ஆகிய அரசவம்சப் பெயர்கள் போல் சீஹல என்பது இன்னும் ஒரு அரச வம்சத்தையும் அந்த வம்சத்தால் ஆளப்பட்ட இராச்சியத்தையும் மட்டும் குறிப்பிடும் ஒரு பெயர் அல்ல. வம்சத்தப்பகாசினி எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தில், அரச குடும்ப அந்தஸ்து இல்லாவிடினும் "விஜயனின் எழுநூறு தோழர்களின்" வழித்தோன்றல்கள் என்ற உரிமையின் அடிப்படையில் சீஹல அடையாளத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சமூகக் குழு இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. மஹாவம்சம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இக்கருத்து ஓர் ஆரம்ப வடிவத்திலாவது இருந்திருந்தால் சாத்தியமே. விஜயனின் தோழர்கள் சீஹல என அழைக்கப்பட்டமை பற்றி அது கூறும்போது அரச குடும்ப அந்தஸ்து அற்றவர்களையும் இச் சொல் உள்ளடக்கும் சாத்தியம் பற்றியும் (அதாவது ஆட்சியாளர்களுடன் உள்ள தொடர்பு) அது தெளிவாக்குகின்றது. எனினும், அது எழுதப்பட்ட காலத்தில் அத்தகைய ஒரு துணைக் குழுமம் உண்மையில் இருந்தமை பற்றி அது திட்டவாடமாக எதுவும் கூறவில்லை என்பதும் நம் கவனத்துக்குரியது.

இந்த ஐதீகத்தில் இத் துணைக் குழுமத்தின் அடையாளம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள முறைமை விசேட கவனத்துக்குரியது. இதில் விஜயனது தோழர்கள் சிலருக்கு அமச்ச என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இப்பதம் சேவையில் உள்ள உயர்மட்ட அதிகாரிகளுக்கு உரியதாகக் காணப்படுகின்றது. இது பொதுவாக அமைச்சர் என மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றது. அவர்களுள் ஒருவர் புரோஹித என அழைக்கப்படுகிறார். விஜயன் சம்பிரதாய பூர்வமாக முடிசூடிக் கொள்வதற்கு இத்தகையவர்களே பொறுப்பாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. சத்திரிய அந்தஸ்துள்ள ஒரு அரச குமாரியை அவன் மணமுடிக்க இவர்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். அவனது புனித சடங்கும் நிறைவேற்றப்பட்டது. இத் துணைக்குழுவின் மூதாதையர் ஐந்து பிரதான குடியிருப்புகளை நிறுவியதாகவும் இவ் ஐதீகம் கூறுகின்றது. அனூராதபுரம், உபதிஸ்ஸகாம, உஜ்ஜேனி, உறுவெலா, விஜித என்பன அவை. ஒன்றுக்கதிகமான குடியிருப்புகள் அனூராதபுர என்ற பெயரைக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் கதம்ப (மல்வத்து) நதிக் கரையில் அமைந்திருந்ததாக

குணவர்த்தன

இங்கு குறிப்பிடப்படும் குடியிருப்பே பின்னர் அனுராதபுரமாக வளர்ச்சியடைந்தது என்பது தெளிவு. இது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கைப் பௌத்தர்களின் தலையாய புனித நகரமாகவும் இந்நாட்டின் பிரதான அரசியல் மையமாகவும் திகழ்ந்தது. இத்தகைய முக்கியமான குடியிருப்பை நிறுவிய பெருமை இவ்வாறு சீஹல துணைச் குழுமத்துக்கு வழங்கப்படுகின்றது.

“தென்மதுரை” யோடு உள்ள உறவுபற்றிக் கூறும் இந்த ஐதீகத்தின் பகுதி இந்தத் துணைக் குழுமத்தை வரையறுப்பதில் பிரதான பங்கு வகிக்கின்றது. இத்தீவுக்கு வந்த விஜயனும் அவனது எழுநூறு தோழர்களும் முற்றிலும் ஆண் குழுவினர் என்றே இந்த ஐதீகம் கூறுகின்றது. விஜயனின் ராணி ஆவதற்கென தென்மதுரையில் இருந்து வந்த இளவரசியுடன் அவனது தோழர்களுக்குரிய மணப்பெண்களும் வந்தனர். இந்த ஐதீகத்தின்படி அவ்வாறு வந்த கன்னியருட் சிலர், அதாவது நூற்றுக்குக் குறைந்தவர்கள் (ஊனசதம்) மதுரை அரசனின் உயர் அதிகாரிகளின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாவர். அவர்கள் விஜயனின் உயர் அதிகாரிகளுக்குரிய மணப்பெண்களாவர். எஞ்சியோருக்குரிய மணப்பெண்கள் அரச ஆணையினால் பெறப்பட்டனர். அரசனின் வேண்டுகல்களுக்கு இணங்கித் தங்கள் பெண் மக்களை ‘அவர்களுக்குத் தேவையான பாவனைப் பொருட்களுடன்’ அனுப்பிய குடும்பங்களுக்குக் கிராமங்கள் பரிசாக வழங்கப்பட்டன. விஜயனின் மாமன் (சஸ்ஸுறோ) என பின்னர் அழைக்கப்பட்ட தென் மதுரையின் அரசன் பாண்டராஜா என தொடர்ச்சியாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். (மல்லசேகர 1977, 1:262-3, 266). வம்சத்தப்பகாசினீ எழுதப்பட்ட காலத்தில் தென் இந்திய தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் சக்தி வாய்ந்த இராச்சியம் ஒன்றின் ஆட்சியாளர்களாக மதுரைப் பாண்டிய அரச வம்சம் எழுச்சியடைந்தது. இவ்வரச வம்சத்தையே இந்நூலின் ஆசிரியர் “தென் மதுரை” பாண்டு ராஜ குடும்பம் எனக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதில் ஐயம் இல்லை. பாக்கு நீரிணைக்கு அப்பால் அமைந்த இந்தப் பாண்டிய அரசே இலங்கைக்கு மிக அண்மையில் இருந்த அரசாகும். பாண்டிய, சீஹல அரச குடும்பங்கள் கௌடல்யரின் கோட்பாட்டுக்கு முரணாகவும் அவர்களுக்கிடையே முன்பு நிலவிய மோதல்களுக்குப் புறம்பாகவும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அளவில் நெருங்கிய சகாக்களாக மாறின. இக்காலகட்டத்தில், சற்று வடக்கே எழுச்சியடைந்த சோழர் ஆதிக்கம் இவ்விரு

அரசுகளுக்கும் பொதுவான அச்சுறுத்தலாக ஏற்கனவே உருவாகி விட்டிருந்தது. இந்த அரசின் வலு வளர்ச்சியடைந்த ஓர் அரசியல் பின்னணியிலேயே, சீஹலரின் தோற்ற மூலம் பற்றிய இந்த ஐதீகத்துள் ஒரு “பாண்டியத் தொடர்பு” அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஐதீகத்தின் இக்கூறு கடந்த காலத்தைக் கட்டமைக்க முயலும் சில நவீன ஆய்வாளர்களுக்கு அதிக கலக்கத்தை அளித்திருக்கின்றது. இதனை இனவாதக் கண்ணோட்டத்தில் அணுகிய சிலர் இத் “தமிழ்த் தொடர்பில்” கலப்பினப் புணர்ச்சியின் மூலம் “தூய ஆரிய இரத்தத்தை நீர்க்கப் பண்ணிய தற்கான்” சான்றிணைக் காண்கின்றனர் (கொடறிங்டன் 1947:10). ஏனையோர் இந்த அம்சத்தை முற்றாகப் புறக்கணிக்க முயன்றுள்ளனர். இதற்குமாறாக சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த இலங்கை எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை ஐதீகத்தின் இந்த அம்சம் முற்றிலும் வேறுபட்ட முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது. இது அவர்களுக்கு சீஹல துணைக் குழுமத்தின் உயர் அந்தஸ்தைக் கூட்டியது. அவர்களுள் பெருந்தொகையானோர் பாண்டிய அரசின் உயர் அதிகாரிகளின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த தாய்வழி மூதாதையர் மூலம் குலப் பெருமை நிலைநாட்டக் கூடியவர்களாய் இருந்தனர். இலங்கைக்குத் தங்கள் பெண் மக்களை அனுப்பிய சாதாரண நிலையினர்கூட இந்த ஐதீகத்தின் படி பாண்டிய அரசனால் பின்னர் உயர் அந்தஸ்த்துக்கு உயர்த்தப்பட்டனர்.

அட்டாறசசெனியின் “ஆயிரம் குடும்பங்கள்;” சீஹல துணைக் குழுமத்தில் இருந்து வெளி ஓதுக்கப் பட்டிருந்தமை குறிப்பாக இத்துணைக் குழுமத்தின் அந்தஸ்து பற்றிய பிரச்சினையுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. செனி என்ற சொல் (சமஸ். ஸ்ரெனி) வர்த்தகக் கூட்டமைவுகளையும் (guilds), கைவினைஞர் கணங்களையும் குறித்தது. ஆனால், அட்டாறச செனி என்ற பதம் பௌத்த நூல்களிலும் பிற்கால பௌத்த பாளி இலக்கியங்களிலும் ஒரு விசேட அர்த்தச் சாயலைக் கொண்டுள்ளது. இந்த ஆக்கங்களில் இப்பதம் கைவினைஞர்களைக் குறித்து நிற்கின்றது. மஹா உம்மக்க ஜாதகக் கதையில் “பதினெண் கணம்;” பற்றிய ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது (Fausbøll 1964 :427). இக்குறிப்பின்படி வெதஹா மன்னனின் கீழ் ஒரு அதிகாரியாக இருந்த செனகா என்பவன் பாஞ்சாலத்துக்குச் செல்லத் தீர்மானித்திருந்த அரசனுக்கும் அவனது பரிவாரங்களுக்கும்

தங்குமிட வசதிகளைச் செய்வதற்காக பதினெண் கணங்களின் உறுப்பினர்களை அழைத்துக் கொண்டு முன் கூட்டியே பிரயாணமாகின்றான். இச் சந்தர்ப்பத்தில் பதினெண் கணங்களின் உறுப்பினர்கள் பல்வேறு வினைத்திறன் வாழ்ந்தவர்கள் (நானாசிப்ப குசலா) என விபரிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் மத்தியில் தச்சர்கள், கொல்லர்கள், தோல்வேலை செய்வோர், சுண்ணாம்பு பூசுவோர் (வதஹக்கி-கம்மாற-சம்ஹார-சித்தக்கார) முதலிய பிரிவினர் இருந்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இலங்கையில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சம்மோஹ வினோதினி என்ற நூலிலும் அட்டாறச செனி என்ற பதம் காணப்படுகின்றது. விபங்கவின் குத்தகவத்து என்ற பிரிவு பற்றிக் குறிப்பிடும் பந்தியிலே இச்சொல் இடம் பெறுகின்றது (புத்ததத்த 1923:465-6). ஒரு மனிதனின் ஆன்மீக முன்னேற்றப் பாதையில் பெருமை (மான) தடையாக இருப்பது பற்றி விவாதிக்கையில், சத்திரியன் அல்லது பிராமணனாகப் பிறந்த ஒருவன் தனது சொந்தக் கோத்திரம் (கோத்த) பற்றிய பெருமை உடையவனாக இருப்பான் என்று அதன் உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதுபோல் வைசியன் அல்லது குத்திரனாகப் பிறந்தவர்கள் தமது சொந்தக் கோத்திரங்கள் பற்றிய பெருமை உடையவர்களாக இருப்பர் என்றும் கூறுகின்றார். இறுதியில் அவர் பதினெண் கணங்களின் உறுப்பினர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றார். அத்தகையவர்கள் கூட தாங்கள் குறிப்பிட்ட கணத்தில் (செனி) பிறந்தமை பற்றிப் பெருமை கொண்டுள்ளனர் எனக் கூறுகின்றார். இந்தப் பந்தியில் கூறப்பட்டுள்ள முக்கியமான கருத்து, எந்த ஒரு தனி மனிதனும் அவன் உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த சமூக அந்தஸ்து உடையவனாய் இருப்பினும் பெருமையில் இருந்து விடுபட்டவன் அல்ல என்பதாகும். “பதினெண் கணம்” பற்றிய குறிப்பு படிமுறை ஒழுங்கில் வரிசைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பட்டியலில் இறுதியில் இடம் பெற்றிருப்பது இங்கு கவனிக்க வேண்டியதாகும். உயர்சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் இக் கைவினைகளில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். எனினும், “பதினெண் கணம்” என்ற பிரிவுள் வகைப்படுத்தப்பட்டு அந்தஸ்துக் குறைக்கப்பட்டவர்கள் “தொழில்முறைச் சாதியினர்” (occupational castes) என்று தோன்றுகின்றது. இவர்களது வருமானம் வர்த்தக நடவடிக்கைகளினாலோ, விடாசாயச் சொத்துக்களைச் சொந்தமாகப் பெற்றிருந்ததனாலோ அன்றி, கைவினை அல்லது வேறு

சேவைகளை வழங்கியதன் மூலமே பெறப்பட்டது எனக் கருதலாம். சீஹல துணைக் குழுமத்தை, குறிப்பாக “எழுநூறுபேர்களுடன்” இணைத்ததன் மூலமும், “ஆயிரம் குடும்பங்களின்” வழித்தோன்றல்கள் பற்றிய எவ்வித குறிப்புகளும் தவிர்க்கப்பட்டதன் மூலமும் இத்தகைய தொழில் முறைச் சாதிகள் இந்தக் குழுமத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்ற செய்தியையே இந்த ஐதீகம் வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறலாம்.

மஹவம்சத்திலும் வம்சத்தப்பகாசினீயிலும் கூறியுள்ளவாறு சீஹல துணைக் குழுமத்தை வரையறை செய்வதில் அடிப்படையான அளவுகோல் அரசனுடன் அதற்குள்ள உறவேயாகும். ஆளும் வம்சத்துடன் அதற்கு இருந்த தொடர்பின் மூலமாகவே இத்துணைக் குழுமம் ஆளும் வம்சத்தின் பெயரைப் பெற்றது. இத்துணைக் குழுமத்துக்குள் ஆட்களை உள்ளடக்குவதில் ஓர் திறந்த நிலை இருந்தது என்பதை இந்த அளவுகோலின் அரசியல் தன்மை காட்டுகின்றது. இத் துணைக் குழுமம் ராஜவம்சத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய, அதற்குத் துணையாக இருந்த குலங்களை உள்ளடக்கி இருந்ததனாலும், அவர்கள் மத்தியில் இருந்தே அரசின் உயர் அதிகாரிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதனாலும் அக்குழுமம் அடிப்படையில் இராச்சியத்தின் ஓரப் பகுதிகளைக் காட்டிலும் அதன் மையப்பகுதியில் தலைநகரைச் சுற்றியே நிலைகொண்டிருக்க வேண்டும். இத்துணைக் குழுமம் ஒரு பிராந்திய சாயலைப் பெற்றிருந்திருப்பதும் சாத்தியமே. சீஹல துணைக் குழுமத்தின் தலைவர்களால் நிறுவப்பட்ட குடியிருப்புகளைப் பற்றிய விபரங்கள் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கதம்ப (மல்வத்து), கம்பீர் ஆகிய நதிகள் இது தொடர்பாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கதம்ப நதிக் கரையிலேயே அனுராதபுரம் அமைந்திருந்தது. அந்த நகரத்துக்கு வடக்கே சற்றுத் தொலைவில் நிக்கொலஸால் (1959:158) அடையாளம் காணப்பட்ட கம்பீர் நதி அமைந்திருந்தது. தற்போது கனதரா என்ற சிற்றருவியாக இது அறியப்படுகின்றது. ரோகன அல்லது மலய பிராந்தியங்களில் இடம் பெற்ற எந்தக் குடியிருப்புகளோ அல்லது தற்காலப் பிராந்தியப் பிரிவுகளாக வடமத்திய, வடமேல் மாகாணங்களை உள்ளடக்கும் பிரதேசத்துக்கு வெளியே உள்ள எத்தப் பிரதேசமோ சீஹல துணைக்குழுவுடன் தொடர்புபடுத்தப்படவில்லை என்பது கவனத்துக்குரியது.

மஹவம்சத்திலும் வம்சத்தப்பகாசினீயிலும் இடம் பெறும் விஜயன் பற்றிய ஐதீகத்தை, குறிப்பாக இரண்டாவது நூலில்

அது விபரிக்கப்பட்டுள்ள முறைமையை, அந்த ஐதீகம் தரும் அர்த்தங்களின் சமூக அம்சங்கள் பற்றிய உணர்வுடன் கூர்ந்து நோக்கினால் ஒரு புதிய சமூக அடுக்கின் எழுச்சியை நாம் அதில் காணலாம். இந்தச் சமூக அடுக்கு ஆளும் வம்சத்தின் மதிப்புக்குரிய பெயரைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு அந்தப் பெயரின் அர்த்த சாயலைக் கொண்ட ஒரு துணைக் குழுமமாகவும் கருதப்பட்டது. இந்த ஐதீகங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் பெறப்படும் இந்தச் சமூக அடுக்கின் குணம்சங்கள் குலீனா என அழைக்கப்படும் ஒரு குழுவை நினைவூட்டுகின்றன. இந்த வரலாற்று நூல்களில் இடம் பெறும் குலீனா என்ற பதத்தை ஆராய்ந்த கொய்கர் பின்வரும் கருத்தை முன்வைக்கிறார்.

“.....குலீனர்கள் பொதுவாக ஏதோ ஒரு வகையில் ஆளும் வம்சத்தினருடனும் அரசாங்கத்துடனும் தொடர்புற்றிருந்தனர். அவர்கள் இராச்சியத்தின் ஆதரவாளர்களாகவும் தேவை வரும் போது அதற்கு உதவுபவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்கள் மத்தியில் இருந்து நிருவாக மற்றும் இராணுவ சேவைகளுக்கான அதிகாரிகள், பொரும்பாலும் அவர்களது பிறப்புரிமை என்ற அடிப்படையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனர் (கெய்கர் 1960:29).”

சிங்கள துணைக் குழுமத்தின் உயர் ஜாதி அந்தஸ்துப் பற்றிய மறைமுகக் குறிப்புகளையும் அரச குடும்பத்துடன் அது வெளிப்படையாகவே கொண்டிருந்த உறவினையும் நோக்கும்போது ஆளும் வர்க்கத்தின் அதிகாரம் நிலைத்திருக்க உதவிய குலீனா அடுக்கும் இத் துணைக் குழுமமும் ஒன்றே என்று கருதக் கூடியதாக உள்ளது.

இந்த ஐதீகத்தின்படி சீஹல துணைக் குழுமத்தின் உருவாக்கத்தில் எந்த இடத்திலும் மொழி ஒரு வரையறுக்கும் அளவு கோலாக இருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தற்காலச் சூழலில் மிகவும் துலக்கமாகத் தெரியும் சிங்களம், தமிழ் என்ற முரண்நிலை வகைப்பாடு இங்கு நாம் குறிப்பிட்ட இரண்டு நூல்களிலும் முற்றிலும் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பான கவனத்துக்குரியது. மறுபுறத்தில் சீஹல துணைக் குழுமத்தின் தோற்ற மூலத்தின் ஒரு பகுதியினர் அக்காலத்தில் தமிழ்ப் பேசுவோரின் பிராந்தியமாக இருந்த பாண்டிய இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த முதாதையராக இனங்காணப்படுகின்றனர். அந்தச் சமூக அடுக்குகளுக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதற்குரிய அடிப்படையான அளவுகோல் மெய்யோ அல்லது இனத்துவமோ

அன்றி அரசியல் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. அனூராதபுர அரசின் மத்திய நிருவாகத் துறைகளில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றிருந்த குடும்பங்கள் இந்தச் சமூக அடுக்கைச் சேர்ந்தனவாக இருந்திருப்பதற்கு அதிக சாத்தியம் உண்டு. இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்று நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள “குடியேற்ற ஐதீகங்கள்” பற்றிய எனது விளக்கத்தின் அடிப்படையில் (முன்பகுதிகளில் இது சற்று விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது) நான் பின்வரும் கருத்துகளை ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளேன்: இந்த ஐதீகங்களின் படி சிங்கள அடையாளத்தின் வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் சிங்களம் பேசுவோர் அனைவரையும் இந்த அடையாளம் உள்ளடக்க வில்லை. பதிலாக புவியியல் ரீதியாக இராச்சியத்தின் மையப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த அக்காலத்தில் நிலைபெற்றிருந்த சமூகப் படிநிலையில் உயர் அந்தஸ்துப் பெற்றிருந்த ஒரு சமூகக் குழுவினரை மட்டுமே அது குறித்தது (குணவர்த்தன 1980).

பத்தாம் நூற்றாண்டுச் சிங்கள நூல் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்ளுதல்: விளக்க உரையா? இடைச் செருகலா?

எனது ஆய்வுக் கட்டுரை வெளிவந்து பத்து ஆண்டுகளின் பின்னர் தர்மதாஸ எனது கண்ணேட்டத்தை விமர்சித்து எழுதியுள்ளார். அவருடைய கருத்துப்படி பத்தாம் நூற்றாண்டு அளவில் சிங்கள அடையாளம் இத்தீவின் மக்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட, ஆரம்பகால சிங்கள நூலான தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய வில் இடம் பெறும் ஒரு பந்தியைத் தனது கருத்துக்குப் பிரதானமான புதிய சான்றாக அவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இந்த நூலின் ஆசிரியரான தெபிசெவே ஜா அபா கசுப் மஹரஜ் ஹு என்பவர் கி.பி. 914 முதல் 923 வரை ஆட்சி செய்த ஐந்தாம் கஸ்ஸபவாக இருக்கலாம் என்பதை ஆய்வாளர்கள் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர் (ஜயதிலக 1929:1, ஹெட்டியராச்சி 1974:ixiv). ஹெலுபாச அல்லது “சிங்கள மொழி” என்ற பெயரின் தோற்றத்தைப் பற்றி விளக்குவதற்கு மன்னர் கஸ்ஸப இப்பந்தியில் முயல்கின்றார். இந்தப் பந்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தர்மதாஸ கூறும் முடிவுகளை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளாவிடினும் இதனை ஆய்வாளரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை அவருக்கே உரியது என்பதை அழுத்திக் கூறவேண்டும்.

தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு நூலான சியபஸ்லகறவும் தொடக்ககாலச் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டு இன்றுவரை பேணப்பட்டு வந்துள்ள மிகப் பழைய நூல்களாகும்.¹⁰ தம்பியா அட்டுவா கொட்டபதயவுக்கு நான்கு பிரதான பதிப்புகள் உள்ளன. கால வரிசைப்படி அவற்றைப் பதிப்பித்தவர்கள் பின்வருமாறு: தொடம்பஹல சுமங்கள (1890), டி. பி. ஜயதிலக (1929-33). மெத உயங்கொட விமலகீர்த்தியும் நெகின்னே சோமிந்தவும் (1960), டி. ஈ ஹெட்டியாராச்சி (1974). கடைசி இரண்டு பதிப்புகளும் வெளிவர முன்னரே றஸ்னவெவே சிறி சத்தர்ம வம்ச (1952) இந்நூலுக்கு ஒரு பொருள் விளக்கம் வெளியிட்டிருந்தார். பேராசிரியர் ஹெட்டியாராச்சியின் பதிப்பே ஏனைய பதிப்புகளைவிடப் பூரணமானது. இவ்வாறு சொல்வது மற்ற அறிஞர்களின் முயற்சிகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகாது. 1929 இலும் 1933 இலும் வெளியிடப்பட்ட டி. பி. ஜயதிலக்கவின் பதிப்பு வேறுபட்ட எட்டு ஏட்டுப் பிரதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஹெட்டியாராச்சி தனது பதிப்புக்கு ஏழு ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பயன்படுத்தினார்.¹¹ அவற்றை முந்திய பதிப்புகளுடனும் ஒப்பு நோக்கியுள்ளார். கடின உழைப்பையும் ஆழமான ஆய்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது பதிப்பு வேலை பூரணமாவதற்கு

10. சியபஸ்லகர, சலமெவன் சென் என்ற மன்னரால் அவரது சகோதரனாகிய அமைச்சர் அமரகிரி ககப் என்பவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க எழுதப்பட்டது. ககப் (கஸ்ஸப) என்ற பெயருடைய ஒரு சகோதரனைப் பெற்றிருந்தவன் என அறியப்படும் ஒரே ஒரு மன்னன் முதலாம் சேன (கி. பி. 833-853) ஆவான். ஆகவே வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இந் நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது போல (குணவர்த்தன 1979: 248, n31) இந்த இலங்கை அரசனே இந்நூலின் ஆசிரியன் என்பதற்குரிய சாத்தியப்பாடு வலுவானதாகும்.
11. ஜயதிலக்கவின் பதிப்புக்குப் பின்வரும் ஏடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. 1. வித்தியாலங்கார சந்த ஜோதி ஏடு. 2. கொட்டஹேன பரமானந்த விஹாரை ஏடு 3. ஹங்குறாங்கெட்ட றஜமஹா விஹாரை ஏடு. 4. குருணாகலை நாகொல்ல விஹாரை ஏடு. 5. வெல்தொட்ட அம்பறுக்காராம ஏடு. 6. தொடந்துவே சைல பிம்பாராம ஏடு. 7. பையாகல தர்மதாத பிரிவென ஏடு. 8. தொம்பவல சத்தர்மகுப்த ஏடு (ஜயதிலக்க 1993 :xviii)
12. தனது பதிப்புக்கு ஹெட்டியாராச்சி பயன்படுத்திய சில ஏடுகளின் விபரம் பின்வருமாறு. 1. வித்தியாலங்கார⁴ பிரிவெனாவில் உள்ள யக்கடுவே சிறி பிரஞ்சாராம ஏடு. 2. நுபே ஜயமஹ விஹாரையில் உள்ள மாததறை மேதானந்த ஏடு. 3. தொடந்துவே சைலபிம்பாராமயலில் உள்ள சிறி சுமங்கள ஏடு. 4. இந்துருவெவே உத்தரானந்த ஏடு. 5. பொரல்லை வை. எம். சி. ஏ ஏடு. 6. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக ஏடு. 7. ஹங்குறாங் கெட்ட பொத்கல் விஹாரை ஏடு (ஹெட்டியாராச்சி 1974 :ii)

முப்பது ஆண்டுகள் பிடித்தன.¹²

ஜயதிலக்கவினால் தீர்க்க முடியாத சில பிரச்சினைகளை விமலகீர்த்தியும் சோமிந்தவும் தீர்த்து வைத்தனர். தனது முன்னோடிகளினால் தீர்கப்படாதிருந்த சில பிரச்சினைகளைத் தன்னால் தீர்த்து வைக்க முடிந்ததென்றும் தனது பதிப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் ஹெட்டியாராச்சி சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தனது மிகக் கவனமான தீவிர ஆராய்ச்சியின் பின்னும் இறுதி முடிவு கூற முடியாத சந்தேகத்தை எழுப்பும் சில பகுதிகள் இருப்பதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எதிர்கால ஆய்வாளர்களால் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்படும் என்ற நம்பிக்கையையும் ஹெட்டியாராச்சி தெரிவித்துள்ளார். முந்திய பதிப்பாசிரியர்கள் சாதிக்க முடியாதவற்றைப் பிந்திய பதிப்பாசிரியர்கள் சாதித்தமை முன்னோடிகளின் குறைபாட்டைக் காட்டாது என்றும், புலமைத் துறையில் இவ்வாறே முன்னேற்றம் ஏற்படுகின்றது என்றும் அவர் மிகுந்த கவனத்தோடு கூறுகின்றார். (ஹெட்டியாராச்சி 1974:vii). ஜயதிலக்கவுடன் தான் நடத்திய ஓர் உரையாடல் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வுரையாடலின்போது, தனது பதிப்பின் என்பது பக்கங்கள் அச்சாகிய பின்னரும் கூட தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய வின் மொழியைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்வதில் தான் எப்படிக்கஷ்டப்பட்டார் என்பதை ஜயதிலக்கா தன்னிடம் கூறியது பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். (ஹெட்டியாராச்சி 1974:i). சிறப்புக்குரிய இவ்விரு அறிஞர்களும் தங்கள் கருமத்தை எத்தகைய பணிவோடு அணுகினர் என்பதை நேர்மையான வெளிப்படையான இக் கூற்றுக்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய ஒரு மாணவனுக்கு சிக்கலான சவால்களைத் தருகின்றது. அதே வேளை மொழி ஆய்வுக்கு மட்டுமன்றி, கல்வெட்டியல், வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு வேண்டிய மிக்க பெறுமதியுள்ள தகவல்களைக் கொண்ட ஒரு சுரங்கமாகவும் அது திகழ்கின்றது. விடாமுயற்சியாளர்களுக்கு அது தகுந்த பரிசும் வழங்குகின்றது. 1960 களின் தொடக்கத்தில் இந்த நூலை நான் படித்தபோது கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறும் பல பந்திகளை விளக்கிக் கொள்வதற்கும் விளக்குவதற்கும் எனக்கு உதவிய பல தகவல்களை நான் பெற்றேன். இதன் உதவி இல்லாவிட்டால் அவற்றைப் புரிந்துகொண்டிருக்க முடியாது. இந்த ஆய்வுகளின்போதுதான், ஜந்தாம் கஸ்ஸப மன்னனின் சிந்தனையில் தாந்திரிக போதனைகளின் செல்வாக்கைக் காட்டும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உள்ள ஒரு

குணவர்த்தன

பகுதியை நான் கண்டேன்(குணவர்த்தன 1979:324-5). இருப்பினும் தர்மதாஸு மேற்கோள் காட்டியுள்ள பகுதியின் முக்கியத்துவத்தை அப்போது உணர நான் தவறிவிட்டேன். அது மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடைய பகுதி என்பதில் ஐயம் இல்லை. சிங்கள அடையாளம் தொடர்பான பிரச்சினை பற்றிய ஆய்வுக்கு அது மிகுந்த பயன் உடையது. ஆகவே இப்பிரச்சினை பற்றி ஆராயும் அறிஞர்கள் இதனைத் தங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தமைக்காக தர்மதாஸுவுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளனர்.

இக் குறிப்பிட்ட பந்தியில் ஐந்தாம் கஸ்ஸப பாளிப் பதமான தீபபாசாய என்பது பற்றிக் கருத்துரைக்கின்றார். முதலில் இப்பதத்தின் பொருள் “ஹெலு மொழியில்;” (ஹெலுபசின்) என விளக்குகின்றார். பின்னர் அதன் இலக்கண வடிவம் பற்றிச் சில கருத்துரைகள் தருகின்றார். இப்பதம் ஒரு தொகைச் சொல் அல்லது பகுபதம் (சமாச) என அவர் கூறுகின்றார். ஒரு தொகைச்சொல்லில் உள்ள நடுச் சொல் (மத்யபத) நீக்கப்பட்டு இச் சொல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, தீப வாசினம் பாசா என்ற தொடரில் உள்ள வாசினம் என்ற பதம் நீக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பதத்தின் பொருளையும் அதன் இலக்கண வடிவத்தையும் விளக்கிய பின்னர் ஹெலுபசு அல்லது “சிங்கள மொழி” என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது என்பது பற்றி பண்டிதரான இம் மன்னர் கருத்துக் கூறுகின்றார். நமது ஆய்வுக்கு மிகவும் தேவையான இப்பகுதி பின்வருமாறு:

ஹெலு பசின் யனு கிந்தொட்ட லெபெயி யத் தீபவாசீன் ஹெலு பெவின் லெபே. ஹெலஹு யனு கிசெனி யத் சீஹுபாஹு றஜ சிஹுக்கு மறா சீஹல நம் வீ. சீஹம் லுனவா இத்தி சீஹலோ. விதெ குமர ஏ ஒஹு தறு பெவின் சீஹல நம் வீ. செகுவோ எவுஹு பிறிவற பெவின் சீஹல நம் வுஹு(ஹெட்டியாராச்சி 1974:6).

தர்மதாஸு இப்பகுதியை பின்வருமாறு மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். (தர்மதாஸுவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முதலில் இங்கு தரப்படுகின்றது.மொ.ஆ)

“How do (we) obtain (the term) in the helu language?. That is from the fact the island people are helu. How does (the word) Helese (**helaha**) come about?. King Sinhabahu having killed a lion was named Sihala.... Since prince Vijaya was his son, he (too) was named Sihala. The others since they were his (Vijaya's) retinue (**parivara**) (they too) came to be called Sihala” (Dharmadasa 1992a: 6)

“ஹெலு மொழியில் (இப்பதத்தை) எவ்வாறு பெறுகிறோம்? இத் தீவின் மக்கள் ஹெலு என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் பெறுகின்றோம். ஹெலெசெ (ஹெலஹு) (என்ற சொல்) எவ்வாறு வந்தது? சிங்ஹபாகு மன்னன் ஒரு சிங்கத்தைக் கொன்றதனால் சீஹல எனப் பெயர் பெற்றான். இளவரசன் விஜயன் அவனது மகன் ஆகையினால் அவன் (உம்) சீஹல எனப் பெயர் பெற்றான். மற்றவர்கள் அவனது (விஜயனின்) பரிவாரங்கள் (பிறிவர) ஆகையினால் (அவர்களும்) சீஹல என அழைக்கப்பட்டனர்” (தர்மதாஸு 1992a:6).

தான் கண்டுபிடித்து விளக்கம் அளித்த பந்தியின் முக்கியத்துவத்தை மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கூறுவதில் தர்மதாஸு அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றார். “குணவர்த்தனவின் கண்ணோட்டத்துக்கு முற்றிலும் எதிரான மறுக்க முடியாத சான்று” என அவர் அதனை வலியுறுத்துகின்றார். பத்தாம் நூற்றாண்டிலேயே “சிங்கள அடையாளத்தின் பரந்து பட்ட உள்ளர்த்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஓர் உண்மையாகிவிட்டது” என்பதற்குரிய தவறற்ற சாட்சியமாக அந்தப் பந்தி அமைகின்றது என்பதை அவர் மேலும் அழுத்திக் கூறுகின்றார். (தர்மதாஸு 1992 a:6). “ஹெல குழுமம் தீவவாசிகள் அனைவரையும் உள்ளடக்கியது என்பதை அரசின் தலைவன் தன்னுடைய வார்த்தையிலேயே கூறுவதை நாம் இப்பந்தியில் காண்கின்றோம்” எனவும் தர்மதாஸு (1992 a:7) கூறுகின்றார். ஒரு கவனக் குறைவான வாசகன் தன்னுடைய கருத்தைத் தவற விட்டுவிடக் கூடும் என்பதில் தர்மதாஸு கவனமாக இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. அதனால், “தீவுமக்கள் (தீபவாசின) அனைவரும் ஹெலு (சிங்களவர்) என அடையாளம் காணப்பட்டனர் என்பதில் தவறு எதுவும் இல்லை. அங்கு மொழிக்குழுமமும் இனத்துவக் குழுமமும் ஒன்றே. இக்

குறிப்பு தீவு மக்கள் அனைவரையுமே குறிக்கின்றது. எந்தத் துணைக்குழுவோ சாதியோ, வர்க்கமோ விட்டுவிடப்படவில்லை” என அவர் எச்சரிக்கையுடன் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார் (தர்மதாஸ 1992 a:6).¹³

பத்தாம் நூற்றாண்டில் சிங்கள அடையாளம் இத்தீவின் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவினரை மட்டுமே உள்ளடக்கியதாக இருந்தது என்ற கருதுகோளை நிராகரிப்பதற்கே தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவில் இருந்து எடுத்த பந்தியில் தான் உருவாக்கிய “மறுக்கமுடியாத சான்றினைப்” பயன்படுத்த தர்மதாஸ முயல்கின்றார். எனது கருத்து தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய தரும் புதிய சான்றினால் நிராகரிக்கப் பட்டுவிட்டது என தர்மதாஸ வாதிடுகின்றார்.

தர்மதாஸ மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கூறும் “தவற்றற சாட்சியம்”, “மறுக்க முடியாத சான்றுகளின்” படி பத்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே இத்தீவு மக்கள் அனைவரும் சிங்களவர் எனக் கருதப்பட்டனர் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் ஒரு சிங்களப் பேராசிரியரின் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்பளித்து எனது கட்டுரையில் கூறப்பட்ட சில கருத்துகளை (குணவர்த்தன 1980) திருத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். உண்மையில் தர்மதாஸவின் மொழியியல் புலமையின் மீதுள்ள மதிப்புக் காரணமாகவே பேராசிரியர் எஸ்.ஜே. தம்பையா சிங்கள அடையாளத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய எனது காலப்பகுப்பைத் திருத்தியமைக்க வேண்டியதன் அவசியம் பற்றிச் சுட்டிக்காட்டினார். அதேவேளை அத்தகைய திருத்தங்கள் அவரது (குணவர்த்தனாவின்) வாதங்களை, அதாவது, வரலாற்று ரீதியில் சிங்களப் பிரக்ஞை ஆளும் வம்சத்தில் இருந்து இராச்சியத்துக்கும் இறுதியில் இராச்சியத்தில் வாழும் மக்களுக்கும் வியாபித்தது என்ற கருத்தை, எவ்விதத்திலும் பாதிக்காது என்றும் கூறுகின்றார். (தம்பையா 1992:134:137).

தர்மதாஸ மேற்கோள் காட்டும் பகுதியை ஆராயும் ஒருவர் செய்ய வேண்டிய முதல் வேலை மூலப் பிரதியுடன் தர்மதாஸவின் மொழிபெயர்ப்பை ஒப்பு நோக்குவதாகும். தர்மதாஸ தனது மொழிபெயர்ப்பில் சீறும்லனவா இத்தி சீறலோ என்ற பாளித் தொடரை மொழிபெயர்க்காது விட்டுவிட்டார் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. லனவா என்ற பதம் ஒரு வகையில் மிக அரிதாகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு வினை வடிவமாகும். ஆனால், அது

13. மேற்கோள் காட்டப்பட்ட பந்தியில் சில பகுதிகளுக்குத் தரப்பட்ட அழுத்தம் இந் நூலாசிரியருடையது

லனாத்தி (வெட்டு, அரி, அறுவடைசெய்) என்ற வினையுடன் இணைத்து நோக்கப்படலாம். இது சமஸ்கிருதச் சொல்லான அடி, வருத்து, கொல் என்ற பொருள் தரும் லுன்யத்தி என்பதுடன் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது (றைஸ் டேவிட்ஸ் ஸ்ரேட் 1959 :585, அப்டே 1978:1369). இவ்வகையில் இச்சொற்றொடர் சிங்கத்தை வெட்டியவன் (அல்லது கொன்றவன்) என்ற காரணத்தினால் சீறல என மொழி பெயர்க்கப்படலாம். இச் சந்தர்ப்பத்தில் சீற+ல என்ற இணைப்பில் ல என்ற கூறு எவ்வாறு வந்தது என்பதை விளக்க கஸ்ஸப முயல்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது. இப் பெயரின் உருவாக்கத்தை விளக்குகின்ற அதே வேளை சீறபாஹு ஒரு சிங்கத்தைக் கொன்றதாலேயே சீறல என அழைக்கப்பட்டான் என்பதன் மூலம் மேற் குறிப்பிட்ட பாளிச் சொற்றொடர் அதற்கு முந்திய கூற்றை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது. இது இந்த ஐதீகத்தின் முக்கிய கூறாகும். இப்பெயரால் சுட்டப்பட்ட மூலக் குழுமத்தின் தனித்தன்மைக்கு இது அழுத்தம் கொடுக்கிறது. சிங்கத்தைக் கொல்லுதல் அல்லது சிங்கத்தைப் பிடித்தல் என்பது தீவில் உள்ள பிறரால் எளிதில் செய்யக்கூடிய ஒரு கருமம் அல்ல. இத்தீவுக்குள்ளே அல்லது இதற்கு அண்மையில் உள்ள பிரதேசங்களிலோ இவ் விலங்கு அப்போது காணப்படாமை அதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

இப்பந்தியில் உள்ள ஒரு தொடரை தர்மதாஸ, “இளவரசன் விஜயன் அவனுடைய மகனாக இருந்ததால் அவனும் சீறல என அழைக்கப்பட்டான்” என மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஆனால், இது முற்றிலும் சரியானதல்ல. தற்காலப் பேராசிரியர் ஆண்கள் மீது காட்டும் பக்கச்சார்பு பத்தாம் நூற்றாண்டில் இந்த நூலை எழுதிய ஆசிரியரிடம் காணப்படவில்லை. கஸ்ஸப தறுபெவின் என்ற தொடரையே கையாள்கிறார். இதன் மூலம் பெண்களையும் அவர் கவனமாக உள்ளடக்குகிறார். வாரிசுகளின் பால் வேற்றுமையை கருத்தில் கொள்ளாது வழித்தோன்றல்கள் பற்றித் தெளிவாகக் கூறுவதே இங்கு அவரது நோக்கமாகும். மூன்றாவதாக ஒஹு, எஷுஹு ஆகிய பதங்கள் பற்றியும் இங்கு ஒரு கருத்துக் கூற வேண்டும். தர்மதாஸ இரண்டு சொற்களையுமே “அவனுடைய” என்று மொழி பெயர்த்துள்ளார். முதலாவது சொல்லுக்கான அவருடைய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்வதில் எவ்வித பிரச்சினையும் இல்லை. அதேவேளை, சிறந்த அறிஞரான காலம் சென்ற வெலிவிட்டியே சொறத்த

(1956: 1:197) எவ்ஹு என்ற சொல்லும் ஒவ்ஹு என்ற பன்மைச் சொல்லும் ஒன்றுக்கொன்று சமமானவை என்று கூறுவது இங்கு பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. மூலப்பிரதியில் உள்ள ஹெலஹ என்பதற்குப் பதிலாக ஹெலசெ என்பதைத் தனது மொழிபெயர்ப்பில் தர்மதாஸ பயன்படுத்தி இருப்பதை நான்காவது அம்சமாக இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இடைக்காலத் தொடக்கத்தில் எழுந்த ஒரு நூலை மொழி பெயர்க்கையில் முனிதாஸ குமாரத்துங்கவினால் உருவாக்கப்பட்ட தற்காலப் பதம் ஒன்றைத் தர்மதாஸ கடன் வாங்கியுள்ளார். ஹ என்ற இறுதிக் கூறு “இரு” (to be) என்ற வினையின் படர்க்கைப் பன்மையாக இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இப்பதம் “இருக்கிறார்கள்” (are) என மொழிபெயர்க்கப்படலாம் (சொறத்த 1956, II:1104). இவ்வகையில் ஹெலஹ என்பது (அவர்கள்) ஹெல (சிங்ஹல) ஆக இருக்கிறார்கள்/ஆவர்கள் எனப் பொருள்படும். ஐந்தாவதும் கடைசியுமான குறிப்பு ஒரு பொதுவான அம்சம் பற்றியதாகும். அதாவது சிங்களமும் ஆங்கிலமும் வேறுபட்ட மொழிக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவை. இலக்கண ரீதியில் வேறுபடுபவை. ஆங்கிலத்தில் இருப்பது போல் the என்ற திடக்குறிப்பான் (Definite Article) சிங்களத்தில் இல்லை. மொழி பெயர்ப்பாளர் இதனை மனங்கொள்ள வேண்டும். சிங்களப் பந்தி ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கும் போது திடக்குறிப்பானைப் பயன்படுத்துவதில் மொழிபெயர்ப்பாளர் மிகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டும். உதாரணமாக தீபவாசின் என்ற சொல் “the islanders” என்ற தொடர் தரும் சுட்டிப்பான அழுத்தப் பொருளைத் தரும் என எதிர்பார்க்க முடியாது.

இது வரை கூறப்பட்டவற்றை மனங்கொண்டு இந்தப் பந்தியை நாம் பின்வருமாறு மொழிபெயர்க்கலாம்.

(குணவர்த்தனவின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முதலில் இங்கு தரப்படுகின்றது மொ. ஆ)

How is (the term) “in the helu language” derived? That is derived on account of residents in the island being helu. how is that (they) are (called) helu? Having killed a lion, king Sihabahu was called Sihala (as in the Pali phrase) “Sihala,

on account of having cut (or killed) a (or the) lion.” On account of being his progeny (ohu daru bavin) Prince Vida (Vijaya) was called Sihala. Others came to be called Sihala on account of being their retinue (evuhu pirvara bavin).

ஹெலு மொழியில் (என்ற பதம்) எவ்வாறு பிறந்தது? இத்தீவில் வாழ்பவர்கள் ஹெலு என்ற காரணத்தால் இது பிறந்தது. (அவர்கள்) எப்படி ஹெலு என அழைக்கப்பட்டார்கள்? ஒரு சிங்கத்தைக் கொன்றதால் சீஹபாஹு மன்னன் சீஹல என அழைக்கப்பட்டான். (பாளிச் சொற்றொடரில் உள்ளவாறு) ஒரு சிங்கத்தை வெட்டியதால் (அல்லது கொன்றதால்) சீஹல எனப்பட்டான். அவனது வழித்தோன்றல் என்பதால் (ஒஹு தறு பெவின்) இளவரசன் விதா (விஜயன்) சீஹல எனப்பட்டான். அவர்களின் பரிவாரம் (எவ்ஹு பிறிவற பெவின்) என்பதனால் ஏனையோர் சீஹல என அழைக்கப்பட்டனர்.

இந்த மொழி பெயர்ப்பு அழகான உரைநடையில் அமையவில்லை. நடைச் சிறப்பைவிட பொருள் திருத்தமே இங்கு முக்கியமானது. இந்த மொழி பெயர்ப்பில் திடக்குறிப்பான் -அது பொருளை ஊறுபடுத்தாது என்ற நம்பிக்கையுடன்- இரு இடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. முதல் முறையாக அது பாவிக்கப்படும் இடம் (in the helu language) ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியைச் சுட்டுவதாக இருப்பதனால் அதனை நியாயப் படுத்தலாம். இரண்டாவது முறையும் அது ஒரு குறிப்பிட்ட தீவை (the island) அதாவது இலங்கையைக் குறிக்கும் போதே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனை முற்றாக நீக்கிவிடுவது சிறந்தது என ஒருவர் நியாயமாக வாதிட முடியும்.

தர்மதாஸவின் கட்டுரையை (1992a) கவனமாக வாசிக்கும் ஒருவர், பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூலில் இருந்து அவர் கண்டெடுத்த பந்தியில், தீவுமக்கள் (தீபவாசின்) “அனைவரும்;” ஹெலு அல்லது சிங்களக் குழுமத்துள் உள்ளடக்கப் பட்டார்கள் எனக் கூறப்படுவதாக இவர் அடிக்கடி கூறுவதை அவதானிக்க முடியும். இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் இந்த நூல் “தீவுமக்கள் அனைவரையும்” குறிப்பதாகவும் “எந்தத் துணைக் குழுவோ, சாதியோ, அல்லது வர்க்கமோ” விட்டுவிடப்படவில்லை என்றும் வாசகனை நம்பவைக்க அவர் முயல்கின்றார். இதனை மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கூறும் தர்மதாஸவின் பிரதியாக்க உத்தி குணவர்த்தனாவின் கண்ணோட்டத்தை, அதாவது சிங்கள

குழுமத்துள் இத்தீவின் ஒரு பகுதியினர் சேர்த்துக் கொள்ளப் படவில்லை என்ற கருத்தை, மறுத்துரைக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தர்மதாஸ தனது கட்டுரையில் பயன்படுத்தும் மீள வலியுறுத்தல் உத்தி, வர்த்தக உலகில் சில விளம்பரக் கம்பனிகள் பயன்படுத்தும் உத்தியை நினைவூட்டுகின்றது. திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதன் மூலம் நுகர்வோரின் துலங்கலைக் கவனமாகத் தூண்டுவதிலும் பார்க்க, அவர்களை வர்த்தகப் பொறியில் சிக்கவைப்பதே இங்கு நோக்கமாகும். திரும்பத் திரும்பக் கூறுவது அவ்வாறு கூறப்படும் செய்தி முற்றிலும் பிழையானதாக இருப்பினும் ஒருவர் மீது ஆழமான பாதிப்பைச் செலுத்தலாம் என்பதை அறிந்து, தற்காலத்தில் அதனை மோசமானமுறையில் பயன்படுத்தியதற்கு உதாரணங்கள் உண்டு. கோயபல்லின் வழிகாட்டலில் நடைபெற்ற நாசிகளின் அரசியல் பிரசாரம் இத்தகையது. திரும்பத் திரும்பக் கூறும் செய்திகளின் பாதிப்பை எதிர்த்து நிற்க முடியாது தோற்றுப் போகும் பொதுவான இந்த மனிதப் பலவீனம் பண்டைக் காலத்திலேயே நன்கு அறியப்பட்டது. தென் ஆசியக் கதை ஒன்றை (ஹேர்ட்டல் 1908:194-5) இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். ஒரு ஆட்டைச் சுமந்து சென்ற ஒரு பிராமணனைக் கண்ட சில ஏமாற்றுப் பேர்வழிகள் அவனது ஆட்டைக் கவர்ந்து கொள்ளும் உள் நோக்கத்துடன் அவன் சுமந்து செல்வது ஒரு ஆடு அல்ல, ஒரு நாய் என்று திரும்பக் திரும்பக் கூறுகின்றனர். கடைசியாக அந்தப் பிராமணன் தான் கொண்டு செல்வது உண்மையில் ஆடு அல்ல என்று நம்பி அதனைக் கைவிட்டுவிடுகின்றான். அந்த ஏமாற்றுப் பேர்வழிகள் அதனைக் கவர்ந்து கொள்கின்றனர். இந்தக் கதை பல செய்திகளைக் கூறுகின்றது. அவற்றுள் எமக்கு முக்கியமானது யாதெனின் ஒரு விடயம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படும் போது அதனைக் கேட்கும் அல்லது வாசிக்கும் புத்திசாதுரியம் உள்ள ஒருவன் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

“சிங்கள”வர்கள் இத்தீவுவாசிகள் என்பதை ஒருவரும் சர்ச்சைக் குரியதாகக் கருதமாட்டார்கள் என்பது வெளிப்படை. ஆனால், தர்மதாஸ மீண்டும் மீண்டும் சொல்வது போல தீவுவாசிகள் அனைவரும் சிங்களவர்களாகக் கருதப்பட்டார்களா என்பது டூன் பிரச்சினைக்குரியது. அந்தக் கருத்தைத்தான், அவருடைய வாதம் அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளது. (தர்மதாஸ 1992:6). மேற்கோள் காட்டப்பட்ட பந்தியில் அதனைக் கஸ்ஸப எங்கே சொல்கிறார்

என்பதே நம்முன் உள்ள முக்கியமான வினாவாகும்.

நான் மேலே தந்துள்ள மொழிபெயர்ப்பைக் கவனமாகப் பார்க்கும் ஒருவர் தீவுமக்கள் எல்லாரும் அல்லது தீவுமக்கள் அனைவரும் (தீபவாசின்) எனக் கஸ்ஸப குறிப்பிடுவதைக் காண முடியாது. எனது மொழிபெயர்ப்பு திரிக்கப்பட்ட ஒன்று என்றும் தர்மதாஸவினதே சரியானது என்றும் ஒருவர் கருதக் கூடும். ஆயினும் இங்கு கூட எல்லாரும் அல்லது அனைவரும் என்ற சொல் காணப்படவில்லை. ஒரு நூலில் இருந்து எடுத்த ஒரு பகுதியின் பொருள் பற்றிய சிங்கள மொழிப்பேராசிரியர் ஒருவரின் “நிபுணத்துவ அபிப்பிராயம்” பற்றி நாம் பேசுவதால், தர்மதாஸவின் மொழி பெயர்ப்பில் குறிப்பிட்ட அந்த முக்கியமான சொல் கவனயீனமாக, அச்சுப் பிழையினால் விடுபட்டிருக்கலாம் என்றும் ஒருவர் எண்ணக்கூடும். ஆகவே மூலப்பிரதியைப் பரிசோதித்தல் சிறந்ததாகும். கஸ்ஸப “சகல” அல்லது “எல்லா” என்ற பொருளைக் குறிப்பதற்கு ஹேம, முளு அல்லது சியலு ஆகிய சொற்களைப் பிற இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக, எல்லா உயிரினங்களும் என்பதைச் சுட்ட “ஹேம சத்துன்” என்ற தொடரைக் கையாளுகின்றார். முழு உலகும் என்ற பொருள்தரும் சப்பலொகஸ்ஸ என்ற பாளித்தொடர் முளு லொவட்ட என்று சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (ஹேர்ட்டியாராச்சி 1974:6,7). ஒன்றும் அல்லது ஒருவரும் தவிர்க்கப்படவில்லை என்பதை உணர்த்துவதற்கு கஸ்ஸப சியலு என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகின்றார். சியலு என்ற சொல்லின் திரிந்த வடிவமான சியல் என்ற பதம் பத்தாம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்களில் காணப்படுகின்றது. (விக்கிரமசிங்க 1912:33,46,186) கஸ்ஸப இந்தச் சொல்லின் பொருளை “அனவசெஷார்த்த” எதையும் (அல்லது எவரையும்) புறம் ஒதுக்காது என்ற வகையிலேயே வரையறை செய்கின்றார். அவரைப் பொறுத்தவரை சியலு என்ற சொல் இந்தக் குறிப்பான பொருளையே கொண்டுள்ளது. மேலும், இது பாளிச் சொல்லான கெவல என்பதற்குச் சமனானது (ஹேர்ட்டியாராய்ச்சி 1974:8). இந்தக் குறிப்பில் இருந்து கஸ்ஸப ஒரு சொல்லை மிகுந்த கவனத்துடன் தேர்ந்தெடுக்கும் அறிஞர் என்பது தெரிகின்றது. “தீவுமக்கள் அனைவரும்” என்ற கருத்தை அவர் வெளியிட விரும்பியிருந்தால் மேற்காட்டப்பட்ட மூன்று சொற்களுள் எதையாவது, பெரும்பாலும் கடைசிச் சொல்லை அவர் பயன்படுத்தியிருப்பார். இருப்பினும் மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட பந்தியில் இவற்றுள் எந்தச் சொல்லும் இடம்பெறவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த நூலின் நான்கு வேறுபட்ட பதிப்புகளைக் கவனமாக ஆராய்ந்த

போது, இந்தப் பந்தியில் இந்த மூன்றில் எந்தச் சொல்லோ அல்லது இதற்கு இணையான வேறு சொல்லோ கஸ்ஸபவினால் பயன் படுத்தப்படவில்லை என்பது தெரிய வருகின்றது. இந்த நூலின் பதிப்பாசிரியர்கள் பரிசோதித்த பல்வேறு ஏட்டுப் பிரதிகளில் தேடினாலும் கூட நமக்கு எதிர் மறையான பெறுபேறே கிடைக்கின்றது. நான்கு வேறுபட்ட பதிப்புகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட எந்த ஒரு பிரதியிலும் குறிப்பிட்ட பந்தியில் இடம் பெறும் தீவாசிகள என்பதை எல்லா அல்லது அனைத்து என்ற அடையுடன் மொழிபெயர்க்க இடந்தரும் ஒரு சொல்லோ அல்லது தொடரோ காணப்படவில்லை. கடின தேடலின் பிறகு தர்மதாஸ குறிப்பிட்ட பிழையற்ற சாட்சியம் அப்பிரதியில் இல்லை என்ற முடிவுக்கே ஒருவர் வரவேண்டியுள்ளது.

தர்மதாஸவின் விவாதத்துக்கு அத்தியாவசியமாக அமைந்துள்ள “அனைத்து”, “எல்லாம்” என்ற இரு சொற்களும் மூலப்பிரதியில் எவ்விடத்திலும் காணப்படவில்லை என்ற முடிவுக்கே நமது தேடல் நம்மை இட்டுச் செல்கின்றது. இது ஒரு வகையில் நமக்கு ஏமாற்றம் தருகின்றது, நம்மை அச்சுறுத்தவும் செய்கின்றது. இவை முற்றிலும் தர்மதாஸ புகுத்திய இடைச் செருகல்களாகும். இந்த இடைச் செருகல் ஒரு பிழையான அர்த்தத்தைப் பிரதிக்குக் கொடுக்கின்றது. ஒரு சிங்கள நூலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு பந்தியின் முக்கியத்துவத்தையும் அதன் பொருளையும் பற்றி ஒரு சிங்கள மொழிப் பேராசிரியரின் “நிபுணத்துவ” அபிப்பிராயத்தின் மீது ஆரம்பத்தில் வைத்திருந்த நம்பிக்கை தவறானதோ என்ற ஐயம் இப்போது வாசகனுக்கு ஏற்படக்கூடும். மேலும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றின் சிங்கள மொழிப் பேராசிரியர் ஒருவர் ஒரு பண்டைய சிங்கள நூலில் காணப்படும் ஒரு பந்தியை விளங்கிக் கொள்ளவும் விளக்கவும் வேண்டிய தகைமை பெற்றிருத்தல் அத்தியாவசியம் அல்ல என்ற ஒரு காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமோ என்றும் அந்த வாசகன் ஐயுறுக்கூடும். இருப்பினும், இத்தகைய ஒரு மதிப்பீடு முற்றிலும் சரியானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை. தர்மதாஸவின் கட்டுரை, மூலத்துடன் அவரது இடைச் செருகல்களையும் ஒன்றுகலந்த பின்னர் அந்தக் கலவையையே “பிழையற்ற சாட்சியம்” என்று மேற்கோள் காட்டும் பலவீனத்துக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றது என்பது வெளிப்படை. “ஹேர குமும் அனைத்துத் தீவு வாசிகளையும் உள்ளடக்குகின்றது என்று அரசத் தலைவன் (அதாவது கஸ்ஸப) தானே கூறும் உறுதிமொழி நம்மிடம் உள்ளது” என்று கூறும்

போது தர்மதாஸ ஆய்வாளர்கள் வழிகாட்டியாகக் கொள்ள வேண்டிய நியமங்களை எல்லாம் தாண்டி விடுகின்றார். (தர்மதாஸ 1992a:7).¹⁴ நமது கவனமான பரிசீலனை எல்லாம் என்ற சொல் மூலப் பிரதியில் இடம் பெறவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. இதில் இருந்து, இறந்து போனவர்கள், அவர்கள் மன்னர்களாக இருப்பினும் கூட, தங்கள் கூற்றுகளை பிழையாக விளங்குவதைத் தடுக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கையிலேயே தர்மதாஸவின் கூற்று இடம் பெற்றுள்ளது என்று கருதத் தோன்றுகின்றது. இது முற்றிலும் தவறாகும். நாம் ஏற்கனவே பார்த்தது போல தீவாசிகள் எல்லாரையும் உள்ளடக்கும் கூற்றுக்குள் எல்லா என்ற சொல்லைப் புகுத்துவதன் மூலம், தனது இடைச் செருகலின் அடிப்படையில் திரிபுபடுத்தப்பட்ட ஒரு பிரதியையே “அரச தலைவனின் உறுதி மொழி” என்ற வகையில் தர்மதாஸ தருகின்றார். இத்தகைய ஆய்வறிவுத்துறை ஜாலவித்தைகள் புலமைத்துறை எழுத்துகளில் பொதுவாகக் காணப்படுவதில்லை. இனத் தேசியவாதத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த கடந்த காலக் கட்டமைப்பில் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் எல்லாம் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன.

தீவு வாசிகள் அனைவரும் சிங்களவர்களே எனக் கஸ்ஸப கூறுவதாகச் சொல்வது உண்மையல்ல என்றால் நம்முன் உள்ள அடுத்த பணி வம்சத்தப்பகாசினியில் இடம் பெறும் இதே சொல்லுக்குரிய நமது விளக்கத்தைப்போல், கஸ்ஸபவின் கூற்றிலும் சிங்களவர் என்ற சொல் ஒரு பரந்த பொருளில் பயன் படுத்தப்படுவதாக விளக்குவதற்குச் சாத்தியம் உண்டா எனப் பரிசீலிப்பதாகும். தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவும், வம்சத்தப்பகாசினியும் நீண்ட கால இடைவெளியில் தோன்றியவை அல்ல. கெய்கர் (1908:32-34) வம்சத்தப்பகாசினி கி.பி. 1000க்கும் 1250க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பர். ஆனால் மலலசேகர (1977.I:civ-cix) அது ஒரு பழைய நூல் என்றும், எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்திருக்கலாம் என்றும் அபிப்பிராயப்படுகின்றார். மிக அண்மையில் வி. குணசிறி (1980:32-57) சில நல்ல காரணங்களின் அடிப்படையில் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைவாசியில் இந்நூல் தோன்றி இருக்கலாம் என்பது மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் என வாதித்துள்ளார். கால அண்மையைக் கவனத்தில் கொண்டு, குறிப்பாக குணசிறியின் கால நிர்ணயம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படின சிங்களவர் பற்றிய வரைவிலக்கணம் போன்ற விடயங்களில் இவ்விரு நூல்களுக்கும் இடையே கருத்தொற்றுமை இருக்கக் கூடும் என ஒருவர்

14. அழுத்தம் இந்நூலாசிரியருடையது

எதிர்பார்க்கலாம். அபிப்பிராய வேறுபாடுகளுக்கான சாத்தியப்பாட்டை முற்றிலும் ஒதுக்கி விட முடியாது எனினும் ஒருவர் இவ்வாறு எதிர்பார்ப்பது நியாயமே.

தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவில் இடம்பெறும் தீபவாசின் ஹெலுபெவின் என்ற தொடரில் முறையே எல்லாம், சில என்ற பொருள்தரும் சியலு அல்லது கிணிப்ப போன்ற அடைச் சொற்களைச் செருகினால் அது பெரிதும் வேறுபட்ட பொருளைத் தரும். இத்தகைய அடைச்சொற்கள் இல்லாவிட்டால் “தீவுவாசிகள்” என்ற பொருளையே நாம் பெறுகின்றோம். இச் சொல் நிச்சயமாக தீவுவாசிகள் அனைவரும் என்று பொருள் தராது. “தீவுவாசிகள் சிங்களவர் ஆகையினால்” என்ற தொடர் தன்னளவில் ஒரு பொதுப்படையான கூற்றாகவே தோன்றுகின்றது. “அ- என்ற ஊர் மக்கள் பணக்காரர்கள்” அல்லது “ஆ என்ற ஊர் மக்கள் ஏழைகள்” போன்ற தொடர்களுடன் இதனை ஒப்பிடலாம். கடைசி இரு தொடர்களும் ஜனரஞ்சக எழுத்துகளில் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுபவையாகும். இந்தத் தொடர்களின் அடிப்படையில் அ- ஊர்மக்கள் அனைவரும் பணக்காரர்கள் என்றும், ஆ- ஊர்மக்கள் அனைவரும் ஏழைகள் என்றும் ஒருவர் வாதிப்பாராயின் அவர் விசயம் அறியாதவர் என்றோ, சிறுபிள்ளைத்தனமானவர் என்றோதான் கருதப்படுவார். “வறிய” நாடுகளில் மிகப் பெரிய பணக்காரர்களும், “பண்பார” நாடுகளில் பெருந் தொகையான வறியவர்களும் வாழ்வது மிகப் பதாரணமானது என்பதை அத்தகைய ஒருவருக்கு நாம் உடனடியாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

இருப்பினும், கஸ்ஸப அவ்வாறு சொல்லாத போதிலும், ஒரு பரிசோதனைக்காக “எல்லோரும்” என்ற பொருளில்தான் அவர் பயன்படுத்தினார் என்று கருதிக்கொண்டு அத்தகைய விளக்கம் பொருத்தமானதா என நாம் பரிசீலிக்கலாம். “நிபுணத்துவ அபிப்பிராயத்தை” ஏற்றுக்கொள்வதற்காக நாம் பின்னோக்கிச் சரிவதாக வாசகர்கள் நியாயமான எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாலும் அத்தகைய பரிசோதனை பயனுடையது என்றே தோன்றுகிறது. தீவுமக்களில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே சிங்களவர் என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டனர் என்ற எனது கருத்தை மறுப்பதற்கு அப்பந்திக்கு அத்தகைய ஒரு பொருளைக் கொடுப்பது அவசியம் என தர்மதாஸ கருதியிருக்கிறார். இருப்பினும் சிங்களக் குழுமத்துக்குள் “தீவுவாசிகள் அனைவரையும்” உள்ளடக்குவதற்கு எதிரான ஒரு பெரிய தடையை தர்மதாஸ தானே எதிர்கொள்கின்றார். பிரச்சினைக்குரிய பந்தி “அது எழுதப்பட்ட காலத்தில் சிங்கள

அடையாளம் தீவின் எல்லா மக்களையும் உள்ளடக்கிவிட்டது” என்பதற்கு மறுக்க முடியாத சான்றாகும் என்று வாதிக்கும் அவர் ஒரு கட்டத்தில் அவசரமாகப் பின்வரும் புறநடையைச் சேர்த்துக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றார். “நிச்சயமாக இந்த வரைவிலக்கணத்துக்கு உட்படாத தமிழர், வேடர் மற்றும் பிறர் தவிர” (தர்மதாஸ:1992 a;6). இதன்படி, சிங்கள அடையாளம் தீவு வாசிகள் அனைவரையும் உள்ளடக்கியது. ஆனால் அவர்களுள் சிலரை உள்ளடக்கவில்லை என்று நம்பவேண்டும் என வாசகன் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றான். இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் தர்மதாஸ தன்னை அறியாமலே மிகச் சுலபமாக மிகச் சிறந்த ஓர் ஆலக்கியத்தைப் படைத்துள்ளார். ஜோர்ஜ் ஓவலின் விலங்குப் பண்ணை நாவலில் இடம் பெறுவதும் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுவதுமான ஏழு கட்டளைகளில் கடைசிக் கட்டளையின் “திருந்திய வடிவத்துடன்” நாம் இதனை ஒப்பிடலாம். தர்மதாஸ ஓவல் பாணிப் புனைகதை ஒன்றை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாகத் தீவிர ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளைத் தருவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார் என ஒரு வாசகன் நம்புவானாயின், தர்மதாஸ உண்மையில் என்ன கருதுகிறார் என்பதை விளங்கிக்கொள்வது அவனுக்கு சிரமமாகவே இருக்கும். ஏனெனில், ஒரு கட்டத்தில் சிங்களவர் என்ற பதம் “எல்லாத் தீவு வாசிகளையும்” உள்ளடக்குகின்றது. “எந்தத் துணைக் குழுவோ, சாதியோ, வர்க்கமோ, வெளி ஒதுக்கப்படவில்லை” என்று கூறுகின்றனர். அதே கட்டுரையில் பிறிதொரு இடத்தில் தீவு வாசிகளில் சில குழுவினர் அச் சொல்லின் பொருள் வலயத் துக்குள் கொண்டுவரப்படாமல் வெளி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் கூறுகின்றார்.

தர்மதாஸ எதிர்நோக்கும் சங்கடம் நமக்குச் சில உண்மைகளை உணர்த்துகின்றது. கஸ்ஸப எழுதிய பந்தியில் எல்லாரும் என்ற சொல் ஏன் இல்லாதிருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இது நமக்கு உதவுகின்றது. தர்மதாஸ கண்டுகொண்டதைப் போலவே, சிங்களவர் என்ற வரைவிலக்கணத்துக்குள் உள்ளடக்க முடியாத வேறு மக்களும் இத்தீவில் வாழ்ந்தனர். கஸ்ஸபகூட தன் சொந்தக் கண்ணோட்டத்தில் சிங்களவர் என்ற சொல்லின் வரையறைக்குட்பட்ட அர்த்தத்தை உணர்ந்திருப்பார். இதுவே தொடர்ந்தும் எனது கண்ணோட்டமாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது.

இதுவரை தீபவாசின் ஹெலு பெவின் என்ற தொடரை, அதனைத் தனிமைப்படுத்திப் பிரித்து எடுக்கமுடியும் என்ற அடிப்படையில் நோக்கி வந்திருக்கின்றோம், இருப்பினும் அந்தத்தொடர் இடம் பெறும் சந்தர்ப்ப குழுவை ஆராய்ந்தால் கஸ்ஸப ஹெலு (சிங்களவர்) என்ற பதத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளிலேயே பயன் படுத்துகின்றார் என்பது தெளிவாகும். அதாவது, தர்மதாஸ கருதுவது போல் கஸ்ஸப தீவு வாசிகள் அனைவரையும் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. அதனைத் தொடர்ந்து வரும் கூற்றுகளில் சிங்களவர் என்ற சொல்லால் திட்டமாக யார் யார் குறிப்பிடப்பட்டனர் என்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தவே முனைகிறார்.

சிங்களவர் மத்தியில் துணைக் குழுமங்கள்:

ஒரு பத்தாம் நூற்றாண்டு வரைவிலக்கணம்

தான் மேற்கோள் காட்டிய பந்தியின் அடுத்த பகுதியில் தர்மதாஸ அதிக கவனம் செலுத்தி இருந்தாரானால் சிங்கள அடையாளத்துக்கான அடிப்படைகளாக இரண்டு அம்சங்களை வேறுபடுத்திக்காட்ட கஸ்ஸப முயன்றிருப்பதை அவதானித்திருப்பார். இந்த இரண்டு அம்சங்களும் சிங்களவர் மத்தியில் இருந்த இரண்டு துணைக் குழுமங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பிரிவைப் பொறுத்த வரையிலும் பெவின் (அதனால் / அக்காரணத்தால்) என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்துகின்றார். இதன்மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுமம் சிங்களவர் என அழைக்கப்படுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த அளவுகோலை அவர் வாசகருக்கு உணர்த்துகின்றார். இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்ட தலைமைக் குழுவான அரச வம்சத்தைப் பொறுத்தவரை இந்த அளவுகோல் சிங்ஹபாகுவின் வம்சாவழி அல்லது வழித் தோன்றலாக (தறுபெவின்) இருத்தலாகும். சிங்ஹபாகு தான் சிங்கத்தைக் கொன்ற வல்லமை காரணமாக முதலில் சிங்கள அடையாளத்தைப் பெற்றான். இத்தலைமைக் குழு அரச குடும்பத்தையும் அதனுடைய வழித்தோன்றல்களான ஆண், பெண் மக்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட அந்தப் பந்தி சிங்களவர் என அழைக்கப்பட்ட பிறிதொரு துணைக் குழுமத்தின் உறுப்பினர்களைத் தீர்மானிப்பதற்குரிய இரண்டாவது

அளவுகோலைத் தருகின்றது. இது ஒரு இரண்டாம் தரக் குழுமம் அல்லது தங்கிவாழ் குழுமம் என்பது தெளிவு. அரச குடும்பத்தின் பரிவாரம்(எவுஹு) பிரிவர பெவின்) என்ற அவர்களது அந்தஸ்தே அந்த அளவுகோலாகும். சிங்ஹபாகு, விஜயன், அவனது வழித்தோன்றல்கள் ஆகியோரின், அதாவது அரச குடும்பத்தின் பரிவாரமாக இருத்தல் இரண்டாவது துணைக் குழுமத்தின் உறுப்புரிமையைத் தீர்மானித்தது என்பது இதன் பொருளாகும். பிரிவர என்ற சொல்லும் இதற்குச் சமனியான பரிவார என்ற பாளிச் சொல்லும் ஒரு பெரிய ஆளுமை உடையவரைச் “சுற்றி இருப்பவர்கள், கூடச் செல்பவர்கள், பின்பற்றுபவர்கள்” என்ற பொருள் தருவன. இக் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், இச் சொல் பெரும்பாலும் அரசன், அரண்மனைசார்ந்தோர் போன்றோருடன் தொடர்புடைய வர்களுடைய குறிக்கின்றது. பாரிசஜ்ஜ, பரிசா ஆகியவை பரிவர என்ற சிங்களச் சொல்லுக்கு ஒத்த பொருள் உடைய பிற பாளிச் சொற்களாகும். இலங்கை நூல் ஒன்று பாரிசஜ்ஜ என்பதை அரசனின் வாய்மொழி உத்தரவுகளைப் பின்பற்றி கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் சத்திரியர்களும் பிறரும் என வரையறுக்கின்றது (டி சில்வா 1970:424)

இதுவரை நோக்கியதில் இருந்து இரண்டு சிங்களத் துணைக் குழுமங்களுக்குள்ளும் உறுப்பினர்களை உள்ளடக்குவதற்கான அளவுகோல்கள், அதாவது வம்சாவழியும் (தறுபெவின்) அரச பரிவர அந்தஸ்தும் (பிறிவற பெவின்), கஸ்ஸபவினால் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உறுதியாகின்றது. அந்த நூல் எழுதப்பட்ட காலத்தில் தீவுவாசிகள் அனைவரும் சிங்களவர் வகைமைக்குள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தால் இத்தகைய நிபந்தனைகள் அவசியமற்றவையாகவே இருந்திருக்கும். சிங்களவர் என்ற சொற்பொருட் பரப்புக்குள் தீவுவாசிகள் அனைவரும் உள்ளடக்கப்படவில்லை என்பதை இந்த இரண்டு அளவுகோல்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. சிங்களவர் என்ற சொல் உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்த சிறப்புக் குழுமத்தினர் அரச வம்சத்தினராகவும், தீவில் வாழ்ந்த மற்ற அனைவரும் “அரச பரிவரத்தினராகவும்” இருந்தனர் என்று கூறுவது மிகுந்த கற்பனை வளம் உடையோருக்கும் சாத்தியமல்ல. இவ்விரு குழுமத்தினாலும் அதன் பண்பாட்டு உயர் குழாத்தினராலும் பேசவும் எழுதவும்பட்ட சிங்களம் இத்தீவில் வழக்கில் இருந்த பல்வேறு கிளைமொழிகளை விடவும் உயர்நிலை பெற்றிருந்தது என நாம் கருதலாம்.

தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவில் இடம் பெற்றுள்ள இப்பந்தியில் கூறப்பட்ட விடயங்கள் வம்சத்தப்பகாசினியில் கூறப்பட்ட

குணவர்த்தன

விடையங்களுக்குத் துணையாக, அவற்றோடு ஒத்து இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். வம்சத்தப்பகாசினீ சிங்கள அடையாளத்தை “சிங்கக் கொலையுடனும் அரச குடும்ப உறவுடனும் (சம்பந்தா) இணைக்கையில், கஸ்ஸப அதற்கும் மேலே சென்று இவ்விரு துணைக் குழுமங்களினும் உள்ளடக்கப்படுவதைத் தீர்மானிக்கும் அடிப்படைகளைத் திட்டவட்டமாக இனங்காண்கின்றார். இந்நூலில் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள சிங்கள அடையாளம் பற்றிய எண்ணக்கரு, வம்சத்தப்பகாசினீயில் காணப்படுவதை விடப் பரந்த ஒரு வடிவத்தைப் பெறவில்லை என்று தெரிகின்றது. ஆகவே, தர்மதாஸ தான் மேற்கோள் காட்டும் பந்தியின் அடிப்படையில் “மொழிக் குழுமமும்” “இனத்துவக் குழுமமும்” ஒன்றே எனக் கூறுவது மிகுந்த உள்நோக்கம் உடைய விளக்கமேயாகும். தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய தரும் தகவல், தர்மதாஸ, அடையாள உருவாக்கத்தில் மொழி அடிப்படையை மிகைப்படுத்தி அழுத்துவதற்கு எதிராகவே அமைகின்றது என்பது இங்கு குறிப்பாக நோக்கத்தக்கது. இந்த நூலில் தரப்படும் வரைவிலக்கணத்தின்படி இது ஒரு மக்கள் குழுமத்தின் மீது மொழி தனது பெயரைப் பதிக்கும் விவகாரம் அல்ல.

உண்மையில், தர்மதாஸ தன்னுடைய கட்டுரையில் விவாதித்துள்ள வகையில், சிங்கள மொழி ஓர் இனத்துவ அடையாளத்தின் அடிப்படையாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருந்தமைக்கு நாம் பரிசீலித்த எந்த ஒரு நூலிலும் சான்று தேடுதல் சாத்தியம் அல்ல. 1992ல் வெளியிடப்பட்ட தர்மதாஸவின் வேறு ஒரு கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ள பின்வரும் மேற்கோளில் தர்மதாஸ தன் நிலைப்பாட்டில் இருந்து பெருமளவு மாறி இருப்பதைக் காணலாம்.

“காலகட்டங்களின் ஊடாக சிங்களவர்களின் குழு அடையாளத்தின் தொடர்ச்சியை ஒருவர் அவதானித்தால், ஒரு குழுவை வரையறுக்கும் அளவுகோலாக மொழி ஒரு போதும் அழுத்தப்படவில்லை என்பதைக் காணலாம். சுய பிரக்கையுள்ள நவீன தேசிய வாதமாக மாற்றப்படுவதற்கு முந்திய எந்த ஒரு தொடக்க காலக் குழு உணர்வும் இவ்வாறுதான் இருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகின்றது” (தர்மதாஸ 1992 b:47)¹⁵

15. அழுத்தம் இந்நூலாசிரியருடையது

முன்னவீன காலத்தில் மொழியின் முக்கியத்துவத்துக்குரிய அழுத்தத்தை முற்றாக நீக்கும் தர்மதாஸவின் மாற்றுவழியில் ஒருவர் அவருடன் நெடுந்தூரம் போக முடியாவிடினும், அவர் இவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம், சிங்கள இனத்துவ அடையாளத்தை கி.மு முன்றாம் நூற்றாண்டு (அல்லது கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு) வரை கொண்டு செல்வதற்கு அவர் அடிப்படையாகக் கொள்ள முயலும் பிரதான தளம் சரிந்துவிடுகின்றது.

மேலே நாம் பரிசீலித்த பண்டைய சிங்கள நூல்களில் சிங்கத்தைக் கொன்றவனான ஐதீக சீஹபாகுவின் வழித் தோன்றல்களாக அறிமுகப்படுத்தப்படுபவர்கள் அனூராதபுரத்தின் முதலாவது அரச வம்சத்தினராவர். இது நமது முக்கிய கவனத்துக்குரியது. ஏனெனில், தற்கால ஜனரஞ்சக சிங்களக் கருத்து நிலை இந்த வேறுபாட்டைக் கவனத்தில் கொள்வதில்லை. பண்டைய மரபுக்கு மாறாக சிங்கள இனக் குழுமத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் சீஹபாகுவினதும் அவனது மகன் விஜயனதும் வழித்தோன்றல்கள் என்ற கருத்தையே அது முன்வைக்கின்றது. இவ்வகையில் அரச வம்சத்தின் தோற்றம் பற்றிய ஐதீகங்களை உருவாக்கும் பண்டைய மரபுகள் ஒரு இனக் குழுமம் முழுவதின் தோற்றத்தையும் விளக்குவதற்குரிய ஐதீகங்களை உருவாக்கும் ஒரு “ஜனநாயக” முறைமைக்கு வழிவிட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஒரு பழைய லேபலின் புதிய அர்த்தங்கள்: கலிங்க ஆட்சியின் கீழ் சிங்கள அடையாளத்தின் மறு வரைவிலக்கணம்.

பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குரிய நூல் ஒன்றில் இடம் பெறும் சிங்கள என்ற சொல்லுடன் தொடர்புடைய அர்த்தங்கள் பற்றி இதுவரை நோக்கினோம். இதற்கு மாறாக தர்மப்பிரதீபிகா எழுதப்பட்ட காலத்தில் இந்தச் சொல்லின் பொருள் இன்னும் விசாலமடைந்து விட்டது என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இந்த நூலின் ஆசிரியரான குறுளுகொமி கி.பி. 1187 முதல் 1202 வரை இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்திய கலிங்க அரச வம்சத்தின் வலிமையான ஆதரவாளராவார். பெரும்பாலும் இந்த நூல் இக்காலப்பகுதியிலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். சிங்களம் என்ற சொல்லின் ஐந்து வேறுபட்ட அர்த்தங்களை மிகக் கவனமாக குறுளுகொமி இதில் இனங்காண்கிறார். அதனை விளக்கும் பகுதி

பின்வருமாறு:

கலிங்க சக்கரவர்த்திஹுகே அன்வயெஹி உபன் ராஜ கன்யாவ படா ஹொத் சிம்ஹயாட்ட தா சிம்ஹபாஹு நம் ரஜுகுமர சிம்ஹயாகே லானய ஆதானய கெளே நொ யி சிம்ஹல நம் வியா. யம் சே சமயொ. மஹாவீர பகீரதானம் யன தன்ஹி பகீரத சப்தயென் பகீரதயாகே அன்வயெஹி வு கபிலவஸ்து புரவாசீ ரஜ தறுவொ கியன லதஹு த. எசெயின்ம சிம்ஹலயா பித் யக்ஷ மதனய கொட்ட லக்திவ் கத் விஜய ரஜு த ஓஹு மல் சிம்ஹபுரயெஹி ரஜு கள சுமித் ரஜு த ஓஹு பித் சிம்ஹ புரயென் அவுது லக்திவ்ஹி ரஜு வு பண்டுவஸ்தெவ் ரஜு த ஓஹும தறுமுணுபுறஹு த சிம்ஹல நம் வெத். யம் சே சக்ரய ஹட்ட நிவாசபூமி வு புயர சக்ரபுர நம் வீ த எசெயின்ம சிம்ஹலயனட்ட நிவாச பூமி வு தீபய சிம்ஹலதீப நம் வீய. யம் சே மஞ்சஸ்த்த வு ஜனயோ மஞ்ச சப்தயென் கியனு லெபத் த எசெயின்ம சிம்ஹல தெசஸ்த வு ஜனயோ சிம்ஹல சப்தெயென் கியனு லெபெத் ஒவுன்கே பாஷா சிம்ஹல பாஷா நம்வே (தர்மாலோக, தர்மராம 1886:51)

(இதன் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு பின்வருமாறு)

“The prince named Simhabahu, who lay in the womb of the royal princess born in the lineage of the Universal Emperor of Kalinga, and had been sired by a lion, was called Simhala because he brought about the decapitation of the lion.¹⁶ Just as much as the term Bhagiratha in the statement, “It is time, O great hero for the Bhagirathas”, denoted royal progeny resident at the city of Kapilavasthu, descended in the lineage of Bhagiratha, in the same manner, Vijaya, the son of Simhala who conquered the island of Lanka by vanquishing the Yaksas; his brother, King Sumit who ruled at Simhapura; Panduvasdev, the latter’s son who came from Simhapura and became king of the island of Lanka; and his sons as well as grandsons are called Simhala. Just as much as the city where Sakra resides is called Sakrapura, the island where the Simhala reside is called Simhaladvipa. Just as much as individuals who occupy a platform may be referred to as the ‘platform’¹⁷ similarly, those who are located on the land called Simhala are themselves called Simhala. Their Language is called Simhala Language.”

முன்னர் பரிசீலித்த தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதயவில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பந்தியின் மொழி பெயர்ப்புப் போலவே தர்மப்பிரதீபிகாவில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட இப் பந்தியின் மொழி பெயர்ப்பிலும் இந்நூலாசிரியரால் சேர்க்கப்பட்டுள்ள the, a ஆகிய திட, அல்திடக் குறிப்பான்கள் மூலத்தின் உள்ளார்ந்த கூறுகள் அல்ல. (இப்பந்தியின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புப் பின்வருமாறு மொ.ஆ)

“கலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் வம்சத்தில் பிறந்த அரச குமாரியின் கருவில் வளர்ந்து, கலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு சிங்கத்தின் புதல்வனாக வளர்க்கப்பட்ட சிம்ஹபாஹு என்ற பெயருடைய இளவரசன் சிங்கத்தின் தலையை வெட்டியதனால் சிம்ஹல என அழைக்கப்பட்டான்.¹⁶ “ஓ, மாபெரும் வீரனே, இது பகீரதர்களுக்கான நேரம்” என்ற கூற்றில் பகீரத என்ற சொல் கபிலவஸ்து நகரத்தில் வாழ்ந்த பகீரதனின் வம்சாவழியினரைக் குறித்ததைப் போன்று, யக்ஷர்களை அழித்து இலங்கைத் தீவைக் கைப்பற்றிய சிம்ஹலனின் புதல்வனான விஜயனும், சிம்ஹபுரவை ஆட்சிசெய்த அவனது சகோதரனான மன்னன் சுமித்தும், சிம்ஹபுரத்தில் இருந்து வந்து இலங்கைத் தீவின் அரசனாகிய சுமித்தின் மகன் பண்டுவஸ்தேவம் அவனது புதல்வர்களும் பேரர்களும் சிம்ஹல என அழைக்கப்படுகின்றனர். சக்ர வாழும் நகரம் சக்ரபுர என அழைக்கப்படுவது போல சிம்ஹல வாழ்ந்த தீவும் சிம்ஹலதீப என அழைக்கப்படுகின்றது. ஒரு மஞ்சதில் இருப்பவர்கள் அந்த மஞ்சத்தின் பெயரால் சுட்டப்படுவது போல¹⁷ சிம்ஹல என அழைக்கப்படும் நாட்டில் வாழ்பவர்களும் சிம்ஹல என அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களது மொழியும் சிம்ஹல என அழைக்கப்படுகின்றது.”

16. லானய ஆதானய கல என்பது பிரச்சினைக்குரிய ஒரு பகுதியாகும். சிம்ஹல என்ற சொல்லில் உள்ள ல என்பது எவ்வாறு வந்ததது என்பதை விளக்க உதவும் ஒரு பொருத்தமான சொற்தொடரை இவ்வாசிரியர் தேடுகிறார். “வெட்டுதல்” என்னும் பொருள் தரும் லாயன என்பதில் இருந்து லானயவும் “எடுத்தல்” “பொருத்தமுடையதாகக்கல்;” என்ற அதன் பொருளில் ஆதானயவும் பிறந்திருக்கும் என நான் கருதுகின்றேன்.

17. மஞ்ச என்ற சொல்லே இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஆங்கிலத்தில் bench என்ற சொல்லின் பயன்பாட்டை ஒத்ததாக இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதன் பயன்பாடு காணப்படுகின்றது. மொனியர் வில்லியம்ஸ்(1979:773) இச் சொல்லின் பொருளாக stag, platform, throne, pedestal, shed, bed, என்பவற்றைத் தருகின்றார். (தமிழில் மஞ்சம் என்பது மஞ்ச என்ற வட சொல்லுக்கு நிகரான வடிவமாகும் மொ.ஆ)

குருளுகொமி தரும் பட்டியலில் சிம்ஹல என்பதன் முதலாவது பொருள் “சிங்கத்தைக் கொன்றவன்” அதாவது சீஹபாஹு(சிம்ஹ பாஹு) என்பதாகும். பிந்திய அர்த்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதற்கு நேர் முன்னுள்ள அர்த்தத்தின் அடியாக வருகின்றது. சிம்ஹல என்ற சொல் அதன் இரண்டாவது அர்த்தத்தில் சீஹபாஹுவின் நேர்வழித் தோன்றல்களை அதாவது இலங்கை அரச வம்சத்தைக் குறிக்கின்றது. தீவைக் குறிக்கும் அதன் மூன்றாவது பொருள் அரச வம்சத்தின் பெயரில் இருந்து வருகின்றது. இந்நூலாசிரியர் இப் பொருளை மிகக் கவனமாக, தெய்வங்களின் அரசனான சக்ரவின் பெயரைப் பெற்ற சக்ரபுர உதாரணத்தை மேற்கோள் காட்டி வலியுறுத்துகின்றார். இச்சொல்லின் பொருள்பற்றிய இடைக்கால விளக்கங்களுக்கும் தற்கால விளக்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. குறுளுகொமியின் கருத்துப்படி இத்தீவு அதன் ஆட்சியாளரின் பெயரைப் பெற்றதே தவிர அதன் குடிமக்களின் பெயரை அல்ல. மறுபுறத்தில் மஞ்சத்தை உதாரணம் காட்டி விளக்கப்படுவது போல இச்சொல்லின் நான்காவது பொருள் இந் நாட்டில் வாழ்வோரைச் சுட்டுகின்றது. அரச குடும்பத்தைச் சேராத தீவுவாசிகள் சிம்ஹல என அழைக்கப்படுவதற்கு ஒரே காரணம் அப் பெயருடைய தீவில் அவர்கள் வாழ்ந்ததேயாகும் என்பதை இது தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. குறுளுகொமியின்படி சிம்ஹல என்ற சொல் அதன் ஐந்தாவது பொருளில் இத்தீவு வாசிகளின் மொழியைக் குறித்தது. இங்கு மீண்டும் மொழியினால் அம் மக்கள் அப் பெயரைப் பெறவில்லை என்பது தெரிகின்றது. இத்தீவில் சிம்ஹல என்ற சொல்லின் பொருள் வியாபகத்தின் மையமாக இருந்தது ஆளும் வம்சத்தின் அடையாளமேயாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

அதிகாரத்தில் இருந்த ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினரின் நலனுக்கு ஏற்ற வகையில் சிங்கள அடையாளம் கையாளப்பட்ட முறைமை பற்றிப் பயனுள்ள தகவல்களைத் தர்மப்பிரதீபிகா தருகின்றது. கலிங்கத்தில் இருந்து வந்த அந்நிய ராஜ வம்சம் அரியணையில் அமர்ந்து, சுதேச சமூகத்தின் உயர் மட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் இருந்து தீவிர அச்சுறுத்தலை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட இந்நூல் இலங்கையில் இவ்வரச வம்சத்தின் அரசியல் அதிகாரத்துக்குத் துணை நிற்கும் வகையில், தந்திரமான முறையில் திரிக்கப்பட்ட விஜயன் பற்றிய ஐதீகத்தின் மறுவடிவம் ஒன்றை முன்வைக்கின்றது. நாம் ஏற்கனவே பரிசீலித்த ஏனைய இலக்கியங்களைப் போன்றே இந்நூலில்

முன்வைக்கப்பட்டுள்ள சிம்ஹல என்ற பதத்துக்கான வரை விலக்கணங்களும் ஒரு மேலாண்மைச் சொல்லாடலின் பகுதியாகவே அமைகின்றன என்பது தெளிவு. தீபவம்சம், மஹாவம்சம், வம்சத்தப்பாகாசினீ ஆகிய நூல்களில் காணப்படும் இந்த ஐதீகத்தின் ஆரம்ப வடிவங்களின் படி “முதல் சிம்ஹல”வன் ஆன சீஹபாஹு லாட நாட்டை ஆட்சி செய்தான் அவனுடைய பாட்டன் வங்கத்தை ஆட்சி செய்தான். அவனது பாட்டி கலிங்க இளவரசியாக விபரிக்கப் படுகின்றாள். ஐதீகத்தின் இப்புதிய வடிவத்தில் லாட அல்லது வங்கம் பற்றி ஒரு குறிப்பும் இல்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பதிலாக, சீஹபாஹு கலிங்கச் சக்ரவர்த்தியின் வம்சத்தில் தோன்றிய இளவலாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இலங்கையை ஆண்ட கலிங்க மன்னர்களை ஐதீக விஜயனின் உறவினர்களாகக் காட்டவும், அவர்களைச் சிங்கள ராஜ வம்சத்தின் அடையாளத்துக்குள் கொண்டுவரவும் ஐதீகத்தின் புத்திசாதூரியமான இந்த மீள்கட்டமைப்பு உதவுகின்றது. ஐதீகத்தின் மீள்கட்டமைக்கப்பட்ட இந்த வடிவமே நிசங்கமல்லன் (கி. பி.1187-1196), சாகசமல்லன் (1200-1202) ஆகியோரின் சாசனங்களில் பிரபலப்படுத்தப்பட்டு, வழக்குக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இவர்கள் தங்களுக்கடைய ஆவணங்களில் தாங்கள் “காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின்;” வம்சாவழியினர் எனக் கூறுகின்றனர். விஜயனின் அதே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற வகையில் இலங்கையை ஆட்சி புரிவதற்கும் தங்களுக்கு உரிமை உண்டு எனக் கோருகின்றனர். (விக்ரமசிங்க, 1928:286.).¹⁸ இவ்வாறு சிங்கள அடையாளத்தின் உருவாக்கத்தில் அரசியல் காரணிகள் முக்கிய பங்காற்றியமையைத் தர்மப்பிரதீபிகா நன்கு வெளிக்காட்டுகின்றது. அன்னியர்களை வெளி ஒதுக்கும் அளவுக்கு இறுக்கமாகச் செயற்பட்ட ஒரு அடையாளம் அல்ல அது. பதிலாக, அதன் நீண்ட இருத்தலை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் நெகிழ்ச்சித் தன்மை கொண்ட வளைக்கத்தக்க ஒரு அடையாளமாகும் என்பது இதில் இருந்து தெரிகின்றது.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் சிங்கள என்ற பதம் பெற்றிருந்த அர்த்தங்களில் வேறு சில முக்கியமான மாற்றங்களையும் தர்மப்பிரதீபிகாவில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள வரைவிலக்கணங்கள் காட்டுகின்றன. இந்த நூல் எழுதப்பட்ட காலத்தில், அதற்கு முந்திய

18. விஜய-ராஜயன்-வஹன்சேகே பரம்பராவென் ஆ லக்திவு பொலொ யொன் பறபுறென் ஹிமி. விக்ரம சிங்க 1928:114,162,224 ஆகிய பக்கங்களையும் பார்க்கவும்.

காலத்தைவிட மிகப் பரந்த மக்கள் குழுமத்தை உள்ளடக்கக் கூடிய வகையில் இச்சொல்லின் பொருள் விரிவடைந்து விட்டது. இந்தப் பொருள் வியாபகத்துக்குச் சமாந்தரமாக, இந்தப் பொருட்பிரயோகத்துக்குரிய அடிப்படை பற்றிய வரைவிலக்கணத்திலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இரண்டாவது சிங்களத் துணைக் குழுமத்தை வகைப்படுத்தும் அளவுகோலாக அரசு பரிவாரத் தொடர்பையும், விஜயனின் எழுநூறு தோழர்களின் பரம்பரையையும் கூறும் முன்னைய நூல்களுக்கும் தர்மப்பிரதீபிகாவுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபடு முற்றிலும் வெளிப்படையானது. இந்த அளவுகோல்கள் பற்றி தர்மப்பிரதீபிகா எந்தக் குறிப்பும் தரவில்லை என்பது முக்கிய கவனத்துக்குரியது. பதிலாக, சிங்களத் துணைக் குழுமத்துக்குள் உள்ளடக்குவதற்குரிய ஒரு புதிய அளவுகோலை மட்டும் அது தருகின்றது. அதாவது சிங்கள அரசு வம்சத்தினால் ஆளப்படும் இராச்சியத்துள் வாழ்வதை மட்டுமே அதற்குரிய ஒரு நிபந்தனையாக அந்நூல் காட்டுகின்றது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் ஆளப்படுவோராக இருத்தல்தான் அந்த நிபந்தனை.

இந்தப் புதிய வரைவிலக்கணத்தின்படி முன்னர் குலீன மட்டத்தினருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த விசேட அந்தஸ்து இப்போது மறுக்கப்பட்டதாகக் கருத முடியும். இது விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதே. ஏனெனில், இந்த மட்டத்தினர் மத்தியில் இருந்து கலிங்க அரசு வம்சத்தினருக்கு ஒரு பெரிய அச்சுறுத்தல் எழுந்தது. இந்த அச்சுறுத்தலின் தீவிரம் பொலன்னறுவை வடக்கு வாசல் சாசனத்தில் பிரதிபலித்தது (விசுமசாங்க 1928:157-64). இச்சாசனத்தில் அரசு குலப் பிறப்பு அற்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய தகுதியற்ற அரசரிமை வேட்கை பற்றி நிசங்கமல்லன் புத்தி கூறுகின்றான். ஒரு மின்மினி சூரியனாகவோ, ஒரு நரி சிங்கமாகவோ மாறமுடியாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என அதில் அவன் தெரிவிக்கின்றான். சதி செய்ய முயல்பவர்கள் தங்கள் சொத்துக்களையும் தங்களதும் தங்களது உறவினர்களதும் உயிர்களையும் இழக்க நேரும் என்றும் எச்சரிக்கின்றான். இவ்வகையில் சிங்கள அடையாளத்துக்கு உட்பட்ட குழுமத்தை உயர் மட்டத்தினருக்கு அப்பாலும் விஸ்தரித்து, ஆளப்படும் குடிமக்களையும் உள்ளடக்கியதானது குலீன மட்டத்தினரின் நிலையை மட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கையின் ஒரு பகுதியாகவே தோன்றுகின்றது. கலிங்க அரசு வம்ச உறுப்பினர்களின் கண்ணோட்டத்தின்படி அத்தகைய நடவடிக்கை அக்கால கட்டத்தின் ஒரு முக்கிய அரசியல் தேவையை நிறைவு செய்தது. அதே வேளை சிங்கள அடையாளத்தின் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு பெரும்மாற்றத்தைப் பிரதி பலித்தது.

தர்மப்பிரதீபிகாவில் உள்ள மேற்காட்டிய பந்தியை அதன் வெளிப்படையான அர்த்தத்தில் நோக்கினால், சிங்கள என்ற சொல்லுக்குரிய வரைவிலக்கணம் அதன் விரிவடைந்த பொருளில், ஒரு அரசியல் அளவுகோலை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனத் தோன்றும். அதாவது, இராச்சியத்துக்குள் வாழும் குடிமக்களை அது உள்ளடக்கியது எனலாம். இருப்பினும், இக்காலகட்டத்தில் சிங்கள அடையாளத்தின் வளர்ச்சியின் பின்னால் இருந்து தொழிற்பட்ட வேறு காரணிகளும் இருந்தன எனக் கருதமுடியும். இதற்குக் காரணம் உண்டு. நீண்ட சோழர் ஆதிக்கக் காலகட்டத்தில் (992/3-1070) இத்தீவில் தமிழ்ப்பேசுவோரின் குடியிருப்புகள் தீவிரமாக அதிகரிக்கத் தொடங்கின. சோழர் ஆதிக்கம் நிறுவப்பட்டதோடு ஏற்பட்ட தவிர்க்க முடியாத உடன்விளைவாக, தென் இந்தியப் படை வீரர்களும் நிருவாகிகளும் கணிசமான எண்ணிக்கையில் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். அத்தோடு தென் இந்திய அரசுகுமாரன் ஒருவன் இத்தீவின் ஆட்சியாளனாகவும் நியமிக்கப்பட்டான். (பத்மநாதன் 1978:38-41) இத்தீவில் சோழர் ஆட்சி கவிழ்ந்த பின்னர் கூட இவர்களின் அடிச்சுவட்டைத் தொடர்ந்து மக்கள் இங்கு வருவது தொடர்ந்து நடைபெற்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் சோழரிடம் இருந்து அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய அரசு வம்சத்தின் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள் இதற்குத் துணைசெய்து ஊக்கப்படுத்தினர் (கெய்கர் 1953:73,100, பத்மநாதன் 1978:82). இவ்வாறு வந்தோர் மத்தியில் தென் இந்திய வர்த்தகக் கூட்டமைப்புகளின் உறுப்பினர்களும் சைவ, வைஷ்ணவ, சமயச் சடங்குகளை நிறைவேற்றும் பிராமணர்களும், கொல்லர், வண்ணார் போன்ற தொழிலாளர் குழுவினரும் இடம் பெற்றனர்.

இதன் விளைவாக அனூராதபுரத்திலும் பொலன்னறுவையிலும் தென் இந்திய மக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மேலும் குறிப்பாக, இத்தீவின் வடகிழக்கு வடமேற்குப் பகுதிகளில் தமிழ்ப்பேசுவோரின் பல குடியிருப்புகளும் தோன்றின (இந்திரபாலா 1969:55-6). இக்காலப் பகுதியில் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களுள் சோழ, பாண்டிய அரசுகளின் ஆட்சியாளர் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். சோழ அரசனின் மகனும் பாண்டிய இளவரசனின் மனைவியும் எனத் தன்னை வர்ணித்த ஒரு பெண் புதுமுத்தலாவையில் ஒரு கல்வெட்டை நிறுவினாள் (பறனவிதான, 1933:308-12). இதன் மூலம் கலிங்க ராஜவம்சத்திற்கு எதிரானவர் மத்தியில் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்த அரசு உறவினரும் இருந்தனர் என்று கருத இடமுண்டு. அதிகாரத்துக்கான தங்கள் போராட்டத்தில் இந்த அரசு உறவினர் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறிய ஏனையோரின்

ஆதரவைப் பெற்றிருப்பதற்கும் சாத்தியம் உண்டு. இத்தகைய அரசு உறவினர் இலங்கையின் அரசரிமைக்கு ஏன் தகுதி அற்றவர்கள் என்பதை தன் அரசு ஆணைகளில் விளக்குவதற்கு நிசங்கமல்லன் அதிக முயற்சி எடுத்திருக்கின்றான் என்று தெரிகின்றது. (விக்கிரமசிங்க 1928:157-164). கலிங்க ராஜவம்சத்தின் ஆதரவாளர்களால் சிங்கள ஐதீகம் மீள் கட்டமைப்பச் செய்யப்பட்டதில் இக் குறிப்பிட்ட அச்சுறுத்தல் தொடர்பான கண்ணோட்டங்களும் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்க முடியும் என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே.

சோழர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இலங்கை வரலாற்றில் முதல் முறையாக நிருவாக ஆவணங்கள் தமிழ் மொழியில் வெளியிடப்பட்டன. அதனை அடுத்து அதிகாரத்துக்கு வந்த சுதேச ஆட்சியாளர்களும் தமிழ் மொழியைப் பயன் படுத்துவதை முற்றிலும் கைவிடவில்லை என்பது முக்கிய கவனத்திற்குரியது. அவர்களது பெரும்பாலான அரசு ஆவணங்கள் சிங்கள மொழியில் இருந்த போதிலும் சில சாசனங்கள் தமிழிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஜயபாகுவின் எட்டாவது ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட புது முத்தலாவைச் சாசனம் (கி.பி 1122) இரண்டாம் கஜபாகுவின் மாங்கனை ஆவணங்கள், முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் மானாபரண மற்றும் நயினாதீபச் சாசனங்கள் என்பன இவ்வாறு தமிழில் அமைந்தன. (புறனவிதான 1933:303-7, கணபதிப்பிள்ளை 1962:12-4; இந்திரபாலா 1963:63-70). குறிப்பிட்ட இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் மொழியைக் கவனத்தில் கொண்டே பெரும்பாலும் இவை இவ்வாறு வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம். சோழர்களின் இடத்தைப் பிடித்த சுதேச மன்னர்களும் சோழர் காலத்தில் நிறுவப்பட்ட சமய நிறுவனங்களுக்குத் தொடர்ந்தும் ஆதரவு வழங்கி வந்தனர் என்பதும் கவனத்துக்குரியது. உண்மையில் இவ்வாட்சியாளர்களுள் ஒருவரான இரண்டாம் கஜபாகு சைவ சமயத்தை பின்பற்றியவன் எனத் தமிழ் நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றான். (பத்மநாதன் 1978:88). மறுபுறத்தில் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களுள் பௌத்தர்களும் இருந்தனர். உள்நாட்டுப் பௌத்த நிறுவனங்களுக்குத் தாங்கள் வழங்கிய ஆதரவினைப் பதிவு செய்ய அவர்கள் தமிழ் மொழியில் சாசனங்களை நிறுவினர். இத்தகைய சாசனங்கள் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்து நிசங்கமல்லனின் வீழ்ச்சிவரை காணப்படுகின்றன. (கணபதிப்பிள்ளை 1960a:46-49, 1960b:157-62 பத்மநாதன் 1978:59-61)

இதுவரை கூறப்பட்டவற்றின் பின்னணியில் தர்மப்பிரதீபிகாவில் தரப்பட்டுள்ள சிங்கள என்ற பதத்தின் பொருள்விரிவு தொடர்பான

கூற்றுக்களைப் பரிசீலிக்கும் போது அவை ஒரு சிறப்பான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. சிங்கள என்ற பெயருடைய தீவில் வாழ்கின்றவர்கள் சிங்கள(வர்) எனப்பட்டனர் என்ற வரைவிலக்கணத்தை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டால் அத்தீவில் உள்ள எல்லாரையும், அவர்கள் பேசும் மொழியைக் கவனத்தில் கொள்ளாது அது உள்ளடக்கி இருக்கவேண்டும். இருப்பினும், முன்னர் நாம் நோக்கிய தம்பியா அட்டுவா கெட்பதய வில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பந்தியைப் பொறுத்தவரை எல்லாரும் என்ற சொல் அங்கு இடம் பெறவில்லை என்பதை முக்கியமாகக் கவனித்தோம். ஆனால் மறுபுறத்தில், தர்மப்பிரதீபிகாவில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பந்தி, விஸ்தரிக்கப்பட்ட சிங்களத் துணைக் குழுமத்துக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட தீவுவாசிகளின் மொழி சிங்களம் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. அக்காலகட்டத்தில் இத்தீவின் குடித்தொகையில் ஒரு கணிசமான பகுதியினரின் மொழியான (அவர்களுள் சில பௌத்தர்களும் இருந்தனர்) தமிழ் பற்றி எவ்வித குறிப்பும் அது தரவில்லை என்பது முக்கிய கவனத்துக்குரியது. இவ்வகையில், சிங்கள என்ற சொல்லின் பொருள், இத்தீவில் வாழ்ந்த சாதாரண மக்களையும் உள்ளடக்கும் வகையில் விரிவுபடுத்தப்பட்டாலும் சிங்கள மொழியுடன் இவ்வரைவிலக்கணம் தொடர்புபடுத்தப்படுவதனால் தமிழ் அல்லது வேறு மொழிகளைப் பேசிய சமூகத்தினர் இவ்வரைவிலக்கணத்தில் இருந்து வெளி ஒதுக்கப்பட்டனர் என்பது தெளிவாகின்றது. சிங்கள என்ற சொல் ஓர் அரசியல் உட்பொருள் கொண்ட சொல்லாகத் தொடர்ந்து இருந்த போதிலும் இப்போது அதற்கு இனத்துவச் சாயம் கலந்த ஒரு புதிய மேலதிகப் பொருளும் வழங்கப்பட்டது என்று நாம் கருதலாம்.

மொழிரீதியில் வரையறுக்கப்பட்ட அதே வேளை, ஒரு பரந்த குழுமத்தைக் குறிக்கும் வகையில் சிங்கள என்ற சொல்லுக்கான பொருள் விரிவு, முதல் முதல் தர்மப்பிரதீபிகாவிலேயே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இந்த மாற்றத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் போக்கு முந்திய காலகட்டத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது என்பது தெளிவு. இலங்கை அரசின் சுயாதீனத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்த தென் இந்திய அரசுகளின் எழுச்சியும் அவர்களது ஆக்கிரமிப்புகளும், இலங்கையை சோழர்கள் கைப்பற்றியமையும் இப்போக்கைத் தொடக்கி வைத்ததில் பங்களிப்புச் செய்திருக்கலாம். சிங்கள என்ற சொல்லின் பொருள் வியாபகம் ஒரு இனத்துவமாக்கல் போக்கைக் குறித்து நிற்கின்றது. இதனையே நான் “புராதன” இனத்துவம் எனக் குறிப்பிடுகிறேன். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் உள்ள காலகட்டத்தில்

ஒரு புதிய அரசியல் ஒழுங்கு தோன்றியதைக் காண்கின்றோம். தமிழ்ப்பேசும் சமூகங்களிடம் இருந்து சிங்களம் பேசும் சமூகங்களை அரசியல் ரீதியில் வேறுபடுத்திய அரசுகள் இக்கால கட்டத்திலேயே எழுச்சியடைந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகள் தமிழ்ப் பேசும் அரசு வம்சம் ஒன்றினால் ஆளப்பட்ட ஓர் எதிரி அரசு நிலைபெற்றிருந்ததும், இத்தீவில் வட பகுதியில் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் பெருமளவில் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்ததும் இனத்துவமயமாக்கல் போக்குகளில் முக்கியமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கும். பிரதான பன்னாட்டு மொழிகளை விட உள்நாட்டு மொழிகளில் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலப் பகுதியிலேயே இந்த அபிவிருத்திகளும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு பொதுவான மொழியைப் பேசுதல் ஒருமைப்பாட்டுக்கு உதவிய போதிலும் சிதறலாக சிறுசிறு சமூகங்களாக வாழ்ந்த விவசாயிகள் ஒரே ஆட்சியாளனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட குடிமக்கள் என்ற பொதுத்தன்மையை விட வேறு ஒரு முறையில் தாங்கள் பிணைப்புண்டிருக்கிறோம் என்று தாமாகவே சிந்திப்பதற்கும், கல்வியாளரின் ஒன்றிணைக்கும் பிரக்களையில் தாமும் பங்குகொள்வதற்கும் இன்னும் நீண்ட தூரம் போக வேண்டி இருந்தது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு இத்தீவோ அல்லது சிங்களம் பேசும் மக்களோ ஒரே அரசின் கீழ் மிக அரிதாகவே ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்ற உண்மை அத்தகைய பிரக்கள வளர்ச்சியடைவதற்குத் தடையாக இருந்தது. ஒருமைப்பாட்டுக்குப் பின்னால் இன்னும் அரசியல் காரணிகளே பிரதானமாக இருந்தன. தென் இந்திய சைவத்துள் தீவிரப்போக்கு வளர்ச்சியடைந்தமையும், தென் இந்திய அரசுகள் இலங்கை மன்னர்களுக்கு ஏற்படுத்திய அச்சுறுத்தல்களும் பௌத்த அடையாளத்தையும் சிங்கள அரசு வம்சத்தையும் இணைப்பதைச் சாத்தியமாக்கின. இருப்பினும் பௌத்தம் மற்றும் சிங்கள அடையாளங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று முற்றாக இணைந்திருந்தமைக்கான சான்றுகள் எவையும் இல்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. பௌத்த அடையாளம் இயல்பாகவே நாடுகடந்ததாகவும், சிங்கள அடையாளம் உள்நாட்டுக்கு உரியதாகவும் இருந்தன. இத்தீவுக்குள் கூட எல்லாப் பௌத்தர்களும் சிங்களவர்களாக இருக்கவில்லை, எல்லாச் சிங்களவர்களும் பௌத்தர்களாகவும் இருக்கவில்லை. சிங்கள என்ற சொல் அடிப்படையில் ராஜ வம்சத்தையே சுட்டியது. பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும்

இடைப்பட்ட காலத்தில் அரசுபுரிந்த சுதேச மன்னர்கள் எல்லாரும் பௌத்தர்களாக இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. (கிரிபமுன 1978:107-117). பௌத்தம் பெரிதும் ஆட்சியுரிமைக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கும் ஒரு சக்தியாக இருந்த போதிலும் சங்கவுக்கும் அரசுக்கும் இடையே முறுகலும் உரசல்களும் கூட இருந்தன (குணவர்த்தன 1979:207-210). நெருக்கமாக இணைந்து செயற்பட்ட போதிலும் யாருக்கு யார் விசுவாசமாக இருப்பது என்ற அம்சத்தில் இவை இரண்டும் போட்டியிடும் சக்திகளாகவே இயங்கின. சிங்கள-பௌத்த அடையாளத்தின் உருவாக்கத்துக்குக் காரணமாக இருந்த இவ்விரு அடையாளங்களின் முழுமையான இணைவும், இலங்கையில் பௌத்தத்தின் இனத்துவமாக்கலும் மிகவும் பிந்திய ஒரு காலகட்டத்தில், அதாவது காலனித்துவ காலகட்டங்களில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளாகும்.

இனத்தேசியவாதமும் வரலாறும்

இனத்துவப் பிரக்கள உச்சத்தில் இருக்கின்ற சூழலில் இயங்கும் ஆய்வாளர்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட கடந்த காலம், பல முனை இல்லாவிட்டாலும் குறைந்த பட்சம் ஒரு இருமுனைப் பண்பைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு புறத்தில், சிறுபான்மையினருக்கு மட்டுமன்றி, மேலாண்மைச் சொல்லாடல்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும், பெரிதும் அரசை மையமாகக்கொண்ட கடந்த காலம் பற்றிய கட்டமைப்புகளில் தமது நலன்களும் செயற்பாடுகளும் புறக்கணிக்கப்பட்ட, வாய்ப்புக் குறைந்த, பெரும்பான்மைக் குழுக்களுக்கும் கூட தமது குரலை வெளிப்படுத்துவதற்கு அது உதவுகின்றது. லியோராட் (1988:xi,13) differend பற்றி விளக்கும்போது வேறுபட்ட சொல்லாடல்களைப் பேணுவதன் அவசியம் பற்றிக் கூறுவது இங்கு முற்றிலும் பொருத்தமானது. இருப்பினும், மிகுந்த கவனத்துடனும், ஒன்றுக்குப் பதிலாக “அடித்தள”(subaltern) அல்லது மேலாண்மை அற்ற சொல்லாடல்கள் பல இருப்பது சாத்தியம் என்ற உணர்வுடனும் இப்பணி மேற்கொள்ப்பட வேண்டும். மறுபுறத்தில், கடந்த காலத்தில் இருந்து “கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாக” கூறப்படுபவை தற்காலத்துக்குரிய ஒரு மேலாதிக்கச் சொல்லாடலின் பகுதியாகவும் அதன் வெளிக்காட்டலாகவும் அமைந்துவிட முடியும். “எல்லா வரலாறும் சமகால வரலாறே” என்று பெனடெற்றோ க்ரோஸ் (1966:497-8)

கூறும் போது எதனை மனதில் கொண்டிருந்திருப்பாரோ அதற்கு ஒரு விளக்கமாக இது அமையவும் முடியும். இத்தகைய நிலைமைகளில் எண்ணக்கருக்களும் நிறுவனங்களும் உள்நோக்கம் இல்லாமலே கூட ஒரு வரலாற்றை, காலப் போக்கில் மாற்றங்கள் அற்ற தொடர்ச்சியாகக் கருதப்படலாம். வரலாற்றின் ஊடாகக் கையளிக்கப்படும் எண்ணக்கருக்களும் நிறுவனங்களும் தொடர்ச்சியாக மாற்றமடைந்து வருகின்றன என்பதையும், அவற்றைத் தீவிரமாக மாற்றியமைப்பதில் பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகள் முக்கியமான பங்குவகித்தன என்பதையும் அழுத்திக் கூறவே நான் இங்கு முனைகிறேன். இனத்துவ லேபல்களின் அல்லது அவற்றின் வெளித்தெரியும் வடிவங்களின் நீடித்து நிலைக்கும் தன்மை, அவை தொடர்ந்து நிலைபெற்றிருப்பவை என்ற ஒரு தோற்றத்தைத் தரினும் அவற்றின் உள் ளடக்கங்களின் மாறும் தன்மை பற்றி வரலாற்றாசிரியன் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியவனாக இருக்கிறான். இன்றய முதிர்ந்த இனத்துவம் பண்டைக் காலத்தில் ஒருவர் எதிர்கொள்ளும், இதனை ஒத்த லேபல்களின் பின்னால் இருந்த இனத்துவம் அல்ல.

நூல் விபரப்பட்டியல்

குணசிறி, வெலிவிட்டியே 1980 வம்சத்தப்பகாசினிய
பிலிபந்த ஐத்திகாசிக்க விக்றஹயக் (சி) எம். ஏ.
ஆய்வேடு, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

சத்தர்மவம்ச, றஸ்னகவெவே சிறி (பதி.ஆ)1952. தம்பியா
அட்டுவாசன்ய கெட்டபதய (சி) இந்துறுவா:
இந்துறுவா அச்சகம்,

சுமங்கல, தொடம்பஹல (பதி.ஆ) 1890. தம்பியா அட்டுவா
கெட்டபதய (சி) கொழும்பு: லங்காபினவ அச்சகம்.

சொறத்த, வெலிவிட்டியே 1956. சிறி சுமங்கல
சப்தகோஷய (சி) கொழும்பு: அனுலா அச்சகம்.

டி. சில்வா, லிலி (பதி.ஆ) 1970 தீக்ஹ நிகாயத்
கத்தாடிகா லீனத்த வண்ணா (ஆ)
தொகுதி.1, லண்டன்:PTS

தம்மரத்தன, ஹிஸ்செல்லே 1963. சிம்ஹலயே த்ரவிட
பலபேம் (சி) கொழும்பு: அனுலா அச்சகம்.

தர்மாலோக, ரத்மலானே, கே. தர்மாராம 1886.
தர்மப்பிரதீபிகா (சி) கொழும்பு: அரசாங்க அச்சகம்.

புத்தத்த, ஏ. பி (பதி.ஆ) 1923. சம்மோஹ வினோதினி
(ஆ) லண்டன் PTS

புத்தத்த, ஏ. பி. (பதி.ஆ) 1959. சஹஸ்ஸவத்துப்பகரண
(சி) கொழும்பு: அனுலா அச்சகம்

லியனகே, குணதாஸ 1994. வல்பொல ராகுல
ஹாமதுறுவோ (சி) தெஹிவல: பெளத்த கலாச்சார

நிலையம்.

- விமலகீர்த்தி மெத-உயங்கொட, நேஹின்னே சொமிந்த
(பதி.ஆ) 1960. தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய (சி)
கொழும்பு: குணசேன
- ஹெட்டியாராச்சி, டி. இ. (பதி.ஆ) 1974. தம்பியா அட்டுவா
கெட்டபதய (சி) கொழும்பு: இலங்கைப் பல்கலைக்
கழகஅச்சகம்.
- ஜயதிலக்க, டி. பி. (பதி.ஆ) 1929 தம்பியா அட்டுவா
கெட்டபதய (சி) Pt.1, (கொழும்பு): லங்காபினவ
விஸ்ருத அச்சகம்.
- ஜயதிலக்க, டி. பி. (பதி.ஆ) 1933 தம்பியா அட்டுவா
கெட்டபதய (சி) Pt.2, (கொழும்பு): லங்காபினவ
விஸ்ருத அச்சகம்.
- Aiyer, V. Subramanya 1925. "The Earliest Monuments of the
Pandya Country and their Inscriptions." **Proceedings
and Transactions of the Third Oriental Conference,**
Madras.
- Anderson, Benedict 1992. **Imagined Communities,** London:
Verso.
- Appadurai, Arjun 1981. "The Past as a Scarce Resource,"
Man, Vol.XVI(June 1981).
- Apte, Vaman Shivram 1978. **The Practical Sanskrit-English
Dictionary,** Kyoto: Rinsen.
- Bandaranayake, Senake 1984. "The Peopling of Sri Lanka: the
National Question and Some Problem of History and
Ethnicity." **Ethnicity and Social Change in Sri
Lanka,** Colombo: Social Scientists' Association.
- Buhler, G. 1894. "The Bhattiprolu Inscriptions," **Epigraphia
India,** Vol. II, ed.J.Burgess, Calcutta: Archaeological
Survey of India.

- Caldwell, Robert [1856] 1956. **A Comparative Grammar of
Dravidian or South Indian Family of Languages,**
Madras: Madras University.
- Chatterjee, Partha 1993. **The Nation and its Fragments; Co-
lonial and Postcolonial Histories,** Princeton: Princeton
University Press.
- Codrington, H.W. 1924. **Ceylon Coins and Currency,** Mem-
oirs of the Colombo Museum, Series A, No.3; Colombo:
Government Printer.
- Codrington, H.W. 1947. **A Short History of Ceylon,** London:
Macmillan.
- Connor, Walker 1973. "The Politics of Ethnonationalism,"
Journal of International Affairs, Vol. XXVII, No.1.
- Croce, Benedetto [1937] 1966. "History, Cronicle and
Pseudo-history." In **Philosophy, Poetry, History: An
Anthology of Essays by Benedetto Croce,** tr. Cecil
Sprigge, London: OUP.
- Dani, Ahmad Hasan 1963. **Indian Palaeography,** Oxford:
Clarendon.
- Dharmadasa, K.N.O. 1992a. "The People of the Lion : Ethnic
Identity, Ideology and Historical revisionism in
Contemporary Sri Lanka." **The Sri Lanka Journal of
the Humanities,** Vol.XV [issue for 1989 published in
1992].
- Dharmadasa, K.N.O. 1992b. **Language, Religion, and
Ethnicity: The Growth of Sinhalese Nationalism in
Sri Lanka,** Ann Arbor: The University of Michigan Press.

- Fausbøll, V.(ed.) 1964. **Jataka**, Vol.VI, London: Luzac.
- Geiger, Wilhelm 1908. **Dipavamsa and Mahavamsa, and their Historical Development in Ceylon**, tr. Ethel M. Coomaraswamy, Colombo: Cottle.
- Geiger, Wilhelm 1938 **Grammar of the Sinhalese Language**, Colombo: Government Printer.
- Geiger, Wilhelm 1953. **Culavamsa**, tr. C. Mabel Rickmers, Pt.2, Colombo: Government Information Department.
- Geiger, Wilhelm 1960. **Culture of Ceylon in Mediaeval Times**, ed. Heinz Bechert, Wiesbaden: Harrassowitz.
- Geiger W. and D.B. Jayathilaka 1935. "Sinhala Language and Literature." In **A Dictionary of the Sinhalese Language**, Vol.1,Pt.1.Colombo: Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society.
- Godakumbura, C.E. 1946. "The Dravidian Element in Sinhalese," **Bulletin of the School of Oriental and African Studies**, Vol.XI.
- Gunawardana, R.A.L.H. 1979. **Robe and Plough: Monasticism and Economic Interest in Early Medieval Sri Lanka**, The Association for Asian Studies Monograph No.35, Tucson: University of Arizona Press.
- Gunawardana, R.A.L.H [1979] 1980. "The People of the Lion: the Sinhala identity and the Ideology in History and Historiography," **The Sri Lanka Journal of the Humanities**, Vol. V.[Revised version in Jonathan Spencer (ed.) 1990. **Sri Lanka : History and the Roots of Conflict**, London: Routledge.}
- Gunawardana, R.A.L.H [1982] 1985. "Prelude to the State:An Early Phase in the Evolution of Political Institutions in Ancient Sri Lanka," **The Sri Lankan Journal of the Humanities**, Vol. VIII.

- Hall, Edith 1991. **Inventing the Barbarian: Greek Self Definition through Tragedy**, Oxford: Clarendon.
- Hegel, G.W.F. 1955. **Die Vernunft in der Geschichte**, ed.J. Hoffmeister, in **Samtliche Werke**, Band XVIIIa, Hamburg.
- Hennayake, Shanta K.1991. **Interactive Ethnonationalism: Explaining Tamil Ethnonationalism in Contemporary Sri Lanka**, Ph.D dissertation, Syracuse University, cited in Hennayake, Shantha K. 1994."Ethnicism in the Studies of Ethnonationalist Politics in Sri Lanka,". Discussion Paper submitted to the Ceylon Studies Seminar, University of Peradeniya.
- Hertel, Johannes 1908. **The Panchatantra**, Harvard Oriental Series Vol.XI, Cambridge (Mass.): Havard University.
- Hobsbawm, E.J. 1992. **Nations and Nationalism since 1780: Programme, Myth and Reality**, Cambridge: University Press.
- Hobsbawm, E.J. 1994. "Lecture given at the Central European University, Budapest," Reproduced in **Pravada** Vol.3, No.2, March-April, 1994.
- Huxley, T.H.1901. "The Arian Question" in **Man's Place in Nature and Other Essays**, London: Everyman.
- Indrapala, Karthigesu 1963. "The Nainathivu Tamil Inscription of Parakramabahu I," **University of Ceylon Review**, Vol.XXI, No.1.
- Indrapala, Karthigesu 1969. "Early Tamil Settlements in Ceylon." **Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society**, New Series, Vol.XIII.
- Jayawardana, Kumari 1983. "A Note on Ethnicity and Class in Sri-Lanka." Paper presented at the seminar held under the auspices of the Institute of Social Studies(Netherlands) and the Social Scientist' Association, Colombo.

- Kanapathi Pillai, K. 1960a. "A Pillar Inscription from Moragahawela," **University of Ceylon Review**, Vol.XVIII, Nos.1&2
- Kanapathi Pillai, K. 1960b. "A Inscription from Panduwasnuwara," **University of Ceylon Review**, Vol.XVIII, Nos.3&4
- Kanapathi Pillai, K. 1962. "Mankanai Inscription of Gajabahu II," **University of Ceylon Review**, Vol.XX, Nos.1.
- Karunaratne, Saddhamangala 1984. "The Brahmi Inscriptions of Sri Lanka" published as a Special Volume of **Epigraphia Zeylanica**, Vol.VII, Colombo: Archaeological Department.
- Kemper, Steven 1991. **The Presence of the Past : Cronicles, Politics, and Culture in Sinhala Life**, Ithaca; Cornell University Press.
- Kiribamune, Sirima 1978. "Buddhism and Royal Prerogative in Medieval Sri Lanka," **Religion and Legitimation of Power in Sri Lanka**, ed. Bardwell L. Smith, Chambersburg: Anima.
- Liddell, H.G. and Robert Scott 1968. **A Greek-English Dictionary**, Oxford:Clarendon.
- Liyanagamage, Amaradasa 1978 "A forgotten Aspect of the relations between the Sinhalese and the Tamils: the **Upaasakajanaalankaaraya**, a Re-examination of it's Date and Authorship, and its Significance in the History of South India and Ceylon," **Ceylon Historical Journal**, Vol.XXV.
- Liyanagamage, Amaradasa 1986/7. "Keralas in Medieval Sinhalese History: A Study of Two Contrasting Roles," **Kalyani**,

Vols.V&VI.

- Luders, Heinrich 1911. **Bruchstucke buddhistischer Dramen**, Kleinere Sanskrit- Texte: Heft I, Berlin: Reimer.
- Lyotard, Jean-Francois 1988. **The Differend**, Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Mahadevan, Iravatham 1996. **Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions**, Madras: Tamil Nadu Department of Archaeology.
- Mahalingam, T.V. 1967. **Early South Indian Palaeography**, Madras: University of Madras.
- Maine, Henry Sumner 1881. **Village Communities in the East and West**, London: Murray.
- Malalasekera, G.P.(ed) 1977. **Vamsatthappakaasinii: Commentary on the Mahavamsa**, 2 Vols.,London: Pali Text Society.
- Muller, Max 1888. **Biography of Words and the Home of the Aryans**, London.
- Nevill, Hugh 1887. "On the Dravidian structure of the Sinhalese Language," **Taprobanian**, Vol.II, No.1.
- Obeyesekera, Gananath 1970. "Gajabahu Synchronism: An Inquiry into the Relationship between Myth and History." **The Ceylon Journal of the Humanities**, Vol.I, No.1.
- Oldenberg, Hermann 1879. **Diipavamsa**, London: Williams & Norgate.
- Orwell,George 1962. **Animal Farm**, Harmondsworth:Penguin Books.
- Parnavithana, Senarat (ed) 1933. **Epigraphia Zeylanica**, Vol.III, Colombo: Department of Archaeology.

- Parnavithana, Senarat (ed) 1939. "The Vallipuram Gold-plate," **Epigraphia Zeylanica**, Vol.IV, Colombo: Department of Archaeology.
- Paranavitana, Senarat 1956. **Sigiri Graffiti, being Sinhalese Verses of the Eighth, Ninth and Tenth Centuries**, London: OUP.
- Paranavithana, Senerath 1970. **Inscriptions of Ceylon**, Colombo: Department of Archaeology.
- Paranavitana, Senarat 1983. **Inscriptions of Ceylon**, Vol.II, Pt.1, Colombo: Department, of Archaeology.
- Pathmanathan, S. 1978. **The Kingdom of Jaffna**, Colombo: Rajendran.
- Picris, Paul E. 1922. "Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna," **Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society**, Vol.XXIV.
- Polikov, Paul 1974. **The Ariyan Myth: A History of Racist and Nationalist Ideas in Europe**, tr.E.Howard, London: Heinemann.
- Rhys Davies, T.W. and William Stede 1959. **The Pali Text Society's Pali- English Dictionary**, London: Pali Text Society.
- Rogers, John D. 1994. "Post Orientalism and the interpretation of Pre-Modern and Modern Political Institutions: the Case of Sri Lanka," **Journal of Asian Studies**, Vol.LIII, No.1.
- Silva, M.H. Peter 1961. **Influence of Dravida on Sinhalese**, D.Phil. Dissertation, Oxford University.
- Smith Anthony D. 1986. **The Ethnic Origins of Nations**, Oxford: Blackwell.

- Snyder, Louis L. 1983. "Nationalism and the Flawed Concept of Ethnicity," **Canadian Review of Studies in Nationalism**, Vol.X.No.2.
- Tennekoon, Serena 1990. "Newspaper Nationalism: Sinhala Identity as Historical Discourse," In Jonathan Spencer(ed), **Sri Lanka: History and the Roots of conflict**, London: Routledge.
- Thapar, Romila, Harbans Mukhia and Bipan Chandra 1969. **Communalism and the Writing of Indian History**, Delhi: People's Publishing House.
- Velupillai, A. 1981 "Tamil in Ancient Jaffna and Vallipuram Gold Plate," **Journal of Tamil Studies**, Madras: International Institute of Tamil Studies, June 1981.
- Velupillai, A. 1990. "Religions in Yaalppanam up to the Thirteenth Century A.D.," **Lanka: Studies in Lankan Culture**, Uppsala: Uppsala University.
- Wickremasinghe, D.M.de Z. (ed) 1912. **Epigraphia Zeylanica**, Vol. I, London: OUP.
- Wickremasinghe, D.M.de Z. (ed) 1928. **Epigraphia Zeylanica**, Vol. II. London: OUP.
- Williams, Monier 1979. **A Sanskrit-English Dictionary**, Oxford: Clarendon.
- Yun, Ma Shu 1990. "Ethnonationalism, Ethnic Nationalism, and Mini-Nationalism: A Comparison of Connor, Smith and Snyder," **Ethnic and Racial Studies**, Vol.XIII, No.4.

நூலாசிரியர் பற்றி.

வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியரான ஆர்.ஏ.எல்.எச்.குணவர்த்தன தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணைவேந்தராகப் பணிபுரிகிறார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் கலைமாணிப் பட்டத்தையும் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்ற இவர் கேம்ப்ரிஜ், ஓக்ஸ்போட், க்யோட்டோ, சிக்காகோ, வேர்ஜீனியா ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் அதிதி விரிவுரையாளராகவும் ஆய்வாளராகவும் பேராசிரியராகவும் பணிபுரிந்தவர். சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்ற இலங்கை வரலாற்றாளர்களுள் முதன்மையானவர். இலங்கையில் இனவாத அரசியல் சித்தாந்தத்துக்கு எதிரான ஆய்வறிவாளர் அணியில் பிரதானமான ஒருவர். இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும் என்னும் இந்நூல் அவரது துணிச்சலான ஆய்வு நேர்மைக்கு ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். "Robe and Plough: Monasticism and Economic Interest in Early Medieval Sri Lanka (1979), அவரது பிரசித்தி பெற்ற நூலாகும்.

Dharmasiri

ISBN 955-9102-31-4

Printed by Wasala publications